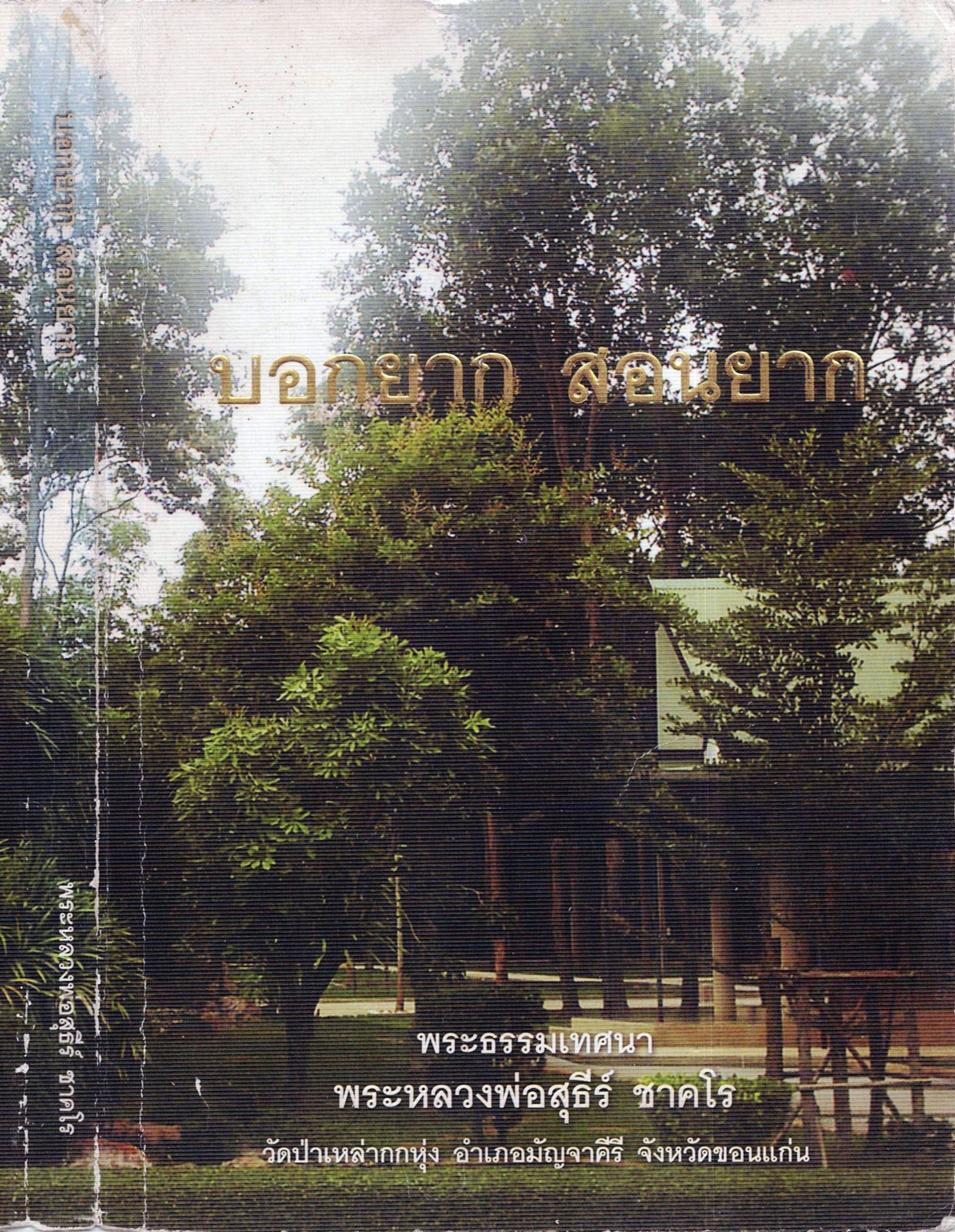

บอกยาก สอนยาก

พระธรรมเทศนา

พระหลวงพ่อสุธีร์ ชาคโร

วัดป่าเหล่ากกหุ่ง อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น

บอกยาก สอนยาก

พระหลวงพ่อสุธีร์ ชาคโร

วัดป่าเหล่ากกหุ่ง

อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น ๔๐๑๖๐

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖

จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ๙๗๘-๙๗๔-๘๒๕๙-๖๕-๙

บอกยาก สอนยาก

พระธรรมเทศนา

พระหลวงพ่อสุธีร์ ชาคโร

วัดป่าเหล่ากกหุ่ง จังหวัดขอนแก่น

คำนำ

ในโอกาสที่โครงการทุนการศึกษาเศรษฐกิจพอเพียง สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ ได้กราบขอโอกาส พ่อแม่ครูอาจารย์ **พระหลวงพ่อสุธีร์ ชาคโร** นำนักเรียนทุนฯ รุ่นที่ ๑ มาเข้าค่ายเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจ ณ วัดป่าเหล่ากกหุ่ง และพระหลวงพ่อฯ ได้เมตตาเทศนาและอบรมข้อปฏิบัติต่างๆ ซึ่งคณะศิษยานุศิษย์ได้กราบขอโอกาสถอดความพระธรรมเทศนา ของพระหลวงพ่อฯ ที่ได้เมตตาแสดงในวันอาสาฬหบูชา และ วันเข้าพรรษา (วันที่ ๑๕-๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔) จัดพิมพ์เป็น หนังสือ **"บอกยาก สอนยาก"** และ **"พูดจริง ของจริง"** ในปี ๒๕๕๔ และในครั้งนี้ได้นำเนื้อหาของทั้ง ๒ เล่มมารวมเล่ม พิมพ์เป็นหนังสือ **"บอกยาก สอนยาก"** เล่มนี้

บุญกุศลใดๆ อันพึงจะเกิดขึ้นจากธรรมทานนี้ ขอน้อม ถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา และอาจาริยบูชาแด่ องค์พระหลวงพ่อฯ ตลอดทั้งทุกท่านที่มีส่วนร่วมในกิจต่างๆ ของพระพุทธศาสนา ขอจงประสบแต่ความเจริญรุ่งเรือง ในพระสัทธรรมคำสอนตามบารมีแห่งการปฏิบัติ ด้วยเทอญ

คณะผู้จัดพิมพ์

มีนาคม ๒๕๕๖

สารบัญ

บอกยาก สอนยาก

เทศน์อบรมก่อนถวายภัตตาหารเช้า
วันศุกร์ที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๔
ณ ศาลาวิชัยะเกรียงไกร วัดป่าเหล่ากกหุ่ง

เวลายังไม่พ้นขอบบันไดขั้นสุดท้าย ยังไม่พ้นขอบบุญ ... อย่าพูด ! ไม่ว่าขึ้นหรือลงศาลา ... ถ้าอยากจะพูด ก็ไม่ต้องขึ้น (ศาลา) ไปอยู่โรงรถ ! ... เขตปริมณฑล คือขอบบุญ ไม่ว่าจะขึ้นหรือลง อย่าพูด ! **พระพุทธเจ้าก็ประทับตรงนี้ พระองค์ทรงพระชนม์ชีพอยู่ พระองค์ยังอยู่ ไม่ได้ตาย ! พระองค์ไม่ได้ตายไปไหน !** ให้จำ... เอาหัวแม่โป้งเท้า ยันขมับเอาไว้ ! ....

มองดูสิว่า ขอบบุญอยู่ตรงไหน ? จะมาด้านทิศเหนือ ก็ขอบบุญ แม้แต่เข้ามาใกล้ๆ ปริมณฑล ห่างประมาณ สักประมาณ ๕ วา หรือ ๑๐ วา ในขอบบุญ ... อย่าพูด ! ขาลงไป พ้นไปแล้ว ก็อย่างน้อยสัก ๓ วา ... กัดฟันไว้ อย่าพูด ! เพราะคำพูดออกมาไม่มีสาระหรอก ! พวกเธอ .. ไม่มีประโยชน์ .. เพราะเรามาเอาประโยชน์ ไม่ใช่มาเสนอหน้า ! ไม่มีเวลา มาเสนอหน้า หรือรับการเสนอหน้าของใครเลย !

ต่างคนต่างมากอบโกยผลบุญกุศล คือ ความดีงาม ...!! ไม่คิดปรับปรุงตัวเองเลย .. จะเข้ามาทำไมวัดวาอาราม ?! ถ้าไม่คิดจะแก้ไขพฤติกรรมตัวเอง ก็นอนอยู่บ้าน กอดลูกกอดผัวกอดเมีย ...! ยังไม่รู้จักแหล่งปรับปรุงพฤติกรรม ! ตรงไหนควรสงบ - ควรเงียบ ควรพูดที่เป็นเหตุเป็นผล ... ก็พูด ก็ไม่ได้ห้าม ! แต่ก็ต้องดูว่าจุดไหนควรพูด ... แค่นี้แหละ ... **นี่แหละนิพพาน !**

ลานหินขัดพระมหาวิหารอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้าเป็นรอย ... ก็ช่วยกันดูแลบำรุงรักษา .... ของส่วนรวมเป็นแหล่งที่เราจะมากอบโกยผลประโยชน์ .. ไม่ใช่ถือเอาแต่ได้ ! ก็ผิดหลักของการอยู่ร่วมกัน ! จอดรถเหมือนกัน... รถคันไหนเป็นเจ้าของพื้นที่ ก็เปิดจุดเอาไว้ .. ตรงที่มันสะดวกไว้ให้แขกเขา .. ยิ่งสายไปหน่อย ๑๐ โมงล่วงไปแล้ว ... ก็ถอยไปโน่น เปิดโอกาสให้แขกมาจอด ได้ลงแอ็คชั่นบ้างแทนเรา... เราไม่ต้องแอ็ค ! นี่ เขาเรียก**เป็นผู้รู้ควรไม่ควร**ในสถานการณ์แบบนี้ !

ประเด็นเหล่านี้เป็นข้อบกพร่อง !! ทนโท่ .. บ่งบอกถึงพฤติกรรมเห็นแก่ตัว มักง่าย เอารัดเอาเปรียบ ...

ใครก็มีสิทธิ์ ! มันก็มีสิทธิ์นั่นแหละ ถึงอนุญาตให้เข้ามา ... จอดตลอดแนว ... เจ้าหน้าที่ตำรวจยืนตาห้อยลิ้นห้อยอยู่... *โอ๊ว ! ...ขยับออกไป !! เดี๋ยวคนนั้นมา คนนี้มา ...* คนที่เขามาจากทางไกล ที่มาทำประโยชน์ให้กับสังคมเรา เขาก็จะเข้ามา... เข้ามาก็ให้เขาจอดนู้น !! เพราะรถจอดขวาง เขาก็เดินต่อกแต่ก ต่อกแต่ก ...วุ่นวาย ! กลายเป็นเรื่องสับสนวุ่นวาย !! นี่คือพฤติกรรมของคนในสังคม .. ที่บ่งบอกถึงความเอารัดเอาเปรียบ เห็นแก่ตัว มักง่าย อันนี้เป็นเรื่องที่ไม่ควรเกิดขึ้นใน**เขตปฏิรูปแก้ไขพฤติกรรม**

พูดว่า**ปฏิรูป** ..ก็ไม่เข้าใจ ! พูดว่า**แก้ไข** ..ก็ยังไม่เข้าใจ ! **เพื่อปรับเปลี่ยนนิสัยของมนุษย์ ! เพื่อชำระสะสางพฤติกรรมไม่ดีของมนุษย์ แก้ไขพฤติกรรม..** ก็ไม่เข้าใจ ! เพื่อชำระความไม่ดี ....

... อย่านั่งตรงฉัน ! เดี๋ยวเธอจะป่วย ! อย่านั่งตรงเส้นขาว ! อย่าตรงเปี๊ยะ ! ... **ฉันพระมีพลัง !! พลังมันออก !! มันจะเป็นลบเป็นบวกได้** ..ถ้าเป็นบวกก็ดี ... ถ้าเป็นลบไม่ดี !! ว่าด้วย***คุณลักษณะแห่งการนั่งกับครูบาอาจารย์*** .. เขามีตั๊วะ[๑] ! เคยสอนมาแล้ว

---

[๑] ตั๊วะ ภาษาอีสาน แปลว่า นะ

จนปากเกือบฉีก !! .... แต่ก่อนปากกว้างประมาณ ๒ นิ้ว เดี๋ยวนี้เป็น ๒ นิ้วครึ่ง และกำลังจะขยับไปหานิ้วที่ ๓ ! ... **ว่าด้วยการนั่ง -- คุณลักษณะที่ถูกต้อง** -- *อย่านั่งตรงหน้า อย่านั่งจนท่านตะแคงพูด* หมายถึง ทแยงข้างเพื่อจะมองไปข้างหลัง หรือนั่งตรงกับหัวไหล่ท่าน ทั้งซ้าย และขวา *อย่านั่งข้างเยื้องไปข้างหลัง ให้นั่งทแยงซ้าย ๔๕ องศา เบี่ยงจากหน้าท่านมา* .. ที่สุดก็ประมาณมุมเสา .. พอพูดองศาก็ไม่เข้าใจ .. ก็ต้องชี้ประมาณจากตรงนี้มาตรงนี้ .. จากตรงนี้มาตรงนี้ .. นี่**คุณลักษณะที่ควรนั่ง !** ละไว้...

....บอก คนมีเกลื่อนเกร่อเลอะเทอะ ทำท่าเสนอหน้าอยากแหกตาเข้ามา ก็ไม่เป็นไร ! ยัดเยียดกันเข้ามา ก็ไม่เป็นไร ! ล้อมหน้าล้อมหลัง ก็ไม่เป็นไร ! ฉันไม่ใช่พระเอกหนัง ! แต่ทีเวลาฉันทำงาน ทำไมไม่ล้อมเข้ามาบ้าง ?? จะได้เช็คบิล !! งานบานตะเกียง เวลามีงาน ก็เห็นๆ กันอยู่...

เขาต้องรู้ว่า "*พฤติกรรมของเรานี่... จะต้องปรับอะไรบ้าง ?*" เพราะลักษณะของวัดเรา .. ตราบใดที่ฉันมีชีวิต

และอยู่ตรงนี้ .. ยังไม่หนี และยังไม่ถอยหนี ! ไม่ว่าจะใคร... ไม่ยกให้เลย!! อนุโลมได้เพียงเล็กน้อย ...นอกกรอบแล้วก็... ไม่มีทางยอม !!

เหมือนเมื่อเช้า ... ตัดไม้เข้า .... เอ้า ! ตัด ก็ได้ .. แต่ว่าพอประมาณหนึ่งโมง ก็ควรหยุดก่อน .. ก็โอเค ! ให้หย่อนๆ ไปสักหนึ่งโมง.. ก็ให้คนไปเตือน .. เตือนไม่ฟัง.. เราก็จะเป็นผู้แจ้งตำรวจว่าไปจับคนนี้มา .. มาอบรมสั่งสอน ! สั่งสอนเบื้องต้น ... ฉันไม่เกรงใจ ! ไม่เกรงใจ !

เพราะรักใคร่ ถึงต้องการให้อยู่ในกรอบ ... ถ้าไม่รักใคร่ จะไปสนทำไม ?!? มันจะไปกินเหล้าเมายา เกกมะเหรก ค้าไม้ ... ก็นั่งอมยิ้ม .. ไปงึด[๒] เขาทำไม ?! รักชั่ว ก็ไปสิ .. ก็ตามสบาย.. สิทธิเสรีภาพ... อยากชั่ว .. ก็ใครจะไปห้าม ! แต่ถ้าไม่ดีไม่งาม ก็อย่ามาอยู่ในเขต ! แอ็คชั่นเต๊ะท่ามา... ..เห็นพระ เห็นเจ้า ไม่สัมมาคารวะ ไม่ถอยออก ไม่อยากกราบอยากไหว้ ... ก็ไม่ได้ว่าอะไร ก็ถอยไปไกลๆ อย่าให้เห็น !!

---

[๒] งึด ภาษาอีสาน แปลว่า สนใจ ใส่ใจ

วันนี้ หมู่สงฆ์ หมู่พระ เขาจะปวารณาพรรษา.. ถ้าหมู่ไม่มาแล้ว เราก็ปวารณาพรรษาแค่นี้ !! ... มหาพงษ์ มีหน้าที่มอบสวดกฐิน องค์หนึ่ง สอง สาม สี่ ... นี่คือภารกิจ !... อย่าปฏิเสธว่า .. *หลวงพ่อครับ วัดเราก็ไม่ค่อยมีกฐิน ต้องสวดด้วยหรือ ?!* **สวด !** กฐินขาจร มันไม่มีที่ไป .. เกิดมันเอาตังค์มาให้สัก ๕ ล้าน ๑๐ ล้าน .. ถาม **สวดได้หรือเปล่า ??** *ไม่ได้ครับ !!* **สวดได้ไหม ?** *บ่ได้ครับ !* **เป็นหยัง ??** *เพราะหลวงพ่อสั่ง .. ผมคิดว่า (สั่ง) ขี้มูก .. คิดว่าถ่มน้ำลายออกมา* !! ... มันก็ผิด เต็มๆ ตรงๆ และก็ไม่ถูกครรลองการอยู่ในขอบเขต ...

การประพฤติปฏิบัติในขอบเขตพุทธศาสนา ทุกอย่างต้องเตรียมพร้อมหมด... ไม่ประมาท ! ไม่สนใจ จะมี-ไม่มี .. ก็ไม่งึด ! หน้าที่ของเรา .. ไม่งึด ! **ไม่ประมาทในการจะยัง ศีล-สมาธิ-ปัญญา ให้เกิดขึ้น ในตัวเอง ! ไม่ประมาทในการที่จะเป็นผู้มีสติ ! ไม่ประมาทในการจะมีสติและปัญญา ! ให้เห็นค่า - เห็นความสำคัญของการอยู่ร่วมกันในสังคม ! ไม่มีประมาท และไม่มีไม่ระวังเท่าที่จะระวังได้ ... ว่าอะไรควรไม่ควร ก็จะระวัง !!** *ไอ้การที่เพียรระวังนี่ ..*

แสดงว่า เรากำลังเพียรตั้งสติ !... พอเพียรตั้งสตินี่ ..มรรค-กรรมฐาน กำลังเกิด ! ภาวนากำลังทำงาน ! ... ฆราวาสกิเลสหนาปัญญาหยาบ ก็ทำภาวนาได้.. หากมันไม่เอาถ่านเรื่องนั่ง ก็ลุกเดินจงกรม ... **เพียรมีสติ ! พอมีสติ ปัญญามันก็ตามสติขึ้นมา ! ความรู้ตัว รู้สึกตัว ความรอบรู้ ความเท่าทัน ก็เกิด ... ก็อาศัยสติ ! ก็อาศัยสติตัวเดียว !**

เพราะฉะนั้น **ภาวนาและกรรมฐาน** - ภาษาพระที่เขาพูดกัน หรือคนทั่วไปๆ เรียกกัน - **ก็หมายถึงสติ !** แต่ควรจะเข้าสู่ที่นั่งกรรมฐานและเดินจงกรมไหม ?!? ... ก็เหมือนนักกีฬาจะไปสู่เวที .. ก็ต้องอาศัยโรงยิม มีหลักสูตร มีครูฝึก มีเทรนเนอร์ มีคนแนะนำ มีคนเคี่ยวเข็ญ ... ***กรรมฐานเพื่อสร้างฐานจริงๆ ก็ต้องนั่งกรรมฐาน - ไปเข้าสู่ที่นั่ง - เดินจงกรม - เพียรเดิน - ตั้งสติ !***

คนเรามันจะเดินจงกรม หรือนั่งกรรมฐานตลอด ไม่ทำมาหากิน ... คนมันก็ตาย ! มันจะได้นั่งกรรมฐานหรือ ?! มันจะได้เดินจงกรมหรือ ?! ...เขาต้องการให้คนนั้นตาย ?! หรือพระตายหรือ ?!?

ให้เจริญสติปัฏฐานในอิริยาบท ๔ -- มียืน- เดิน - นั่ง - และนอน อยู่ในอิริยาบถ ! ให้พากเพียรอยู่ ! เพียรตั้งสติ ! ทำภารกิจ ไปนา ไปสวน อยู่กับลูกกับผัวกับเมีย .. ดูแลกัน ให้เกิดความสะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย .. อย่างงี้ .. อย่างงั้น ... ! อันนั้นกำลังทำกรรมฐานอยู่ ! .. แต่ในระดับโลกๆ **... กรรมฐาน - โลกียกรรมฐาน** - ภาษาโลกๆ ภาษาโลกๆ ... กรรมฐานโลกๆ กรรมฐานโลกๆ .. มันดีไหม ? ก็ดีสิ ... เพื่อให้คนในโลกสังคมที่มีกิเลส อยู่ด้วยกันด้วยความสุข ด้วยสันติ ด้วยร่มเย็น ด้วยรู้กาลเทศะ

ยกตัวอย่างว่าด้วยผ้าเช็ดตีน -- พอเช็ดเสร็จ ขยุ้มๆ ขึ้นมา .. โอ๊ว ! นี่มันตีนหมาเช็ดนี่ ! ปกติหมามันไม่ตัดเล็บนี่ ตัดไม่เป็น มันไม่มีที่ตัดเล็บนี่ ! มันไม่รู้ภาษา ! สัตว์เดรัจฉาน เสียเปรียบความเป็นมนุษย์ มันเสียเปรียบ .. มันก็มีเล็บ เล็บมันก็ยาว สกปรกมูตรคูถ .. แล้วก็ลองให้มันเช็ดตีน .. มันก็ขยุก ! ขยุก ! เวลามันจะไป เผลอๆ มันเยี่ยวใส่อีก ! ไม่สนใจ ไม่ให้ความยินดี !

เพราะพวกเราไม่มีความผูกพัน ไม่มีความจริงใจ ต่อการพระศาสนา หรือสังคม หรือส่วนรวม ! นี่ตัวโต้งๆ เห็นเต็มๆ กับสังคม .. **อยู่ตรงนี้ ก็เห็นโลก... ! เหมือนเขา**

พิจารณาโลกตามเป็นจริง ว่าโลกเที่ยงหรือไม่เที่ยง !?

เขาพิจารณาหัวยันตีนกายใจของเขา...! นี่ ... เขาไม่ได้ไปพิจารณาโลก หรือธรรมภายนอก ว่าลูกผัวตัวเมียคนอื่น รถเรือคนอื่น บ้านช่องคนอื่น ... เที่ยงหรือไม่เที่ยง ? เขาไม่ได้ไปพิจารณาอย่างนั้น ... จะไปบ้างก็ได้ ... แต่ตัวจริง เขาเอากลับเข้ามาภายใน หัวยันตีนนี้ กายนี้ใจนี้ - กูเที่ยงไหมนี่ ? สกปรกมูตรคูถไหม ? ไม่เกิน ๑๐๐ ปี ตายห่าไหม ? ตำแหน่งหน้าที่เอามาเช็ดตูดเหรอ ? ประเดี๋ยวประด๋าว ยังไงเขาก็ถีบออก ...! นี่คือความจริง ที่ประจักษ์จริงในหัวกระบาล .. อยากจะปิดหัวปฏิเสธ มันก็ปฏิเสธไม่ได้ ...

แต่ในระหว่างประกอบหน้าที่การงาน ตำแหน่งหน้าที่อะไรก็แล้วแต่.. เป็นชาวไร่ชาวนาก็แล้วแต่.. ถ้าไม่มี**บุญคุ้มครอง** มันจะได้ทำนาหรือ ?! มันตายห่าก่อน ! .. ไม่ตาย ก็นอนพิการง่อยเปลี้ยเสียขา ... ยังฝึกฝืนอยู่... ได้เงินจากนา จากสวน จากไร่ ทำมาค้าขาย ฉ้อราษฎร์บังหลวง โกงกิน ค้าม้า ค้าฝิ่น ... บาทสุดท้าย ลูกผัวตัวเมียก็ระส่ำระสายแตก ... เรื่องนั้น เรื่องนี้ เจ็บไข้ได้ป่วย ทุรนทุราย พิรี้พิไรรำพัน ทุกข์ระทมในครอบครัว เกิดความเร่าร้อนในสังคม เร่าร้อนสารพัดเรื่อง-หมื่นเรื่อง-แสนเรื่อง-ล้านเรื่อง ... จำแนกไม่ไหว **เพราะเราขาดบุญ !**

บุญเกิดด้วยความใส่ใจจดจ่อ และขวนขวาย ในภารกิจอันชอบธรรม หมายถึง ย่นมาที่การพระศาสนา ... ย่นมาให้เห็นชัดๆ ... **ขอบเขตของวัด โดยเฉพาะ วัดป่าเหล่ากกหุ่ง** .... ก็บอก แสนบอก ล้านบอก ... **ฉันเป็น แหล่งที่ตั้งของบุญ ! นาบุญ ! เป็นมาตั้งแต่ ๓ วันให้หลัง การบวช ...!** พูดมาจนเหนื่อย ขี้เกียจจะพูด ... มาถึงวันนี้ อย่าถาม !! กำลังนั่งด่าอยู่ กำลังทำเป็นตัวอย่าง เป็นตัวตั้ง บอกสอนให้ประพฤติปฏิบัติ ... ปีที่ ๑๔ นะ ! ปีที่ ๑๔ นะ ! ไม่ใช่ปีที่ ๑๓ ... เดี๋ยวจะเข้าใจผิด !! แล้วบอกสอนด่าว่า ... **ตัวเองทำเป็นตัวตั้งที่ดีมาตลอด ด้วยความขวนขวายใส่ใจ .. เมื่อมีภารกิจอันใดมาถึงหัว .. ไม่ว่าในวัด นอกวัด อันพอช่วยได้ พอแบกหามรับ ก็จะรับ ..อันไหนรับได้มาก ได้น้อย ก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนร่วมเหตุการณ์ อะไรเยอะแยะ มาเป็นองค์ประกอบ ... จะเอายังไงอีก ?!?**

จนถึงวันนี้ ... เห็นเช็ดตีนเช็ดมือแล้วก็ยัง ...โอ๊ย ! ตายห่า ! วันนี้แขกระดับนี้ ก็แค่ระดับหนึ่ง .. วันข้างหน้า จะเป็นยังไงล่ะ ?!? เกิดมันมี ..เกิดมันมาก..เกิดมัน...!! แต่ละคน มันต้อง**ใส่ใจแบ่งส่วนรับผิดชอบกัน ...ว่าด้วย การพระศาสนา ว่าด้วยวัดวาอาราม** ที่มันอยู่ในพื้นที่ของ

หัวกระบาลตัวเอง ก็ต้องมาแบ่งส่วน .. จะโยนให้แต่พระรับ .. พระจะไปนอกพื้นที่ไหม ?! องค์มาใหม่ก็มาจากอำเภอชนบท ครูบา... ก็นู่น..อยู่ร้อยลี้ ! แม้แต่ครูบา...เขาก็นู่น.. เขาไม่ได้อยู่ในพื้นที่ตรงนี้นะ ! พูดจริงๆ .. อยู่ในจังหวัดนี้ก็จริง อำเภอนี้ก็จริง .. แต่คนละจุด ...นี่กำลังย่นมาที่คนในหมู่บ้านนี้ และย่นมาที่คนในสังคมใกล้เข้ามา ...

แล้วขยายออกไป.. ที่สุด ก็ขยายถึง**ประเทศไทย !** ไทยทั้งไทย เมืองไทยทั้งประเทศ .. แล้วก็ต้องย่นกลับมาที่การพระศาสนา ... **ถ้าบุญไม่เกิดขึ้นกับคนไทย ...เมืองไทยจะตั้งอยู่ได้ยังไง ?!**

ถ้าเมืองไทยมีแต่แผนที่ด้ามขวานทองปรากฏอยู่ มันก็แค่เอาดินสอปากกาเขียนเป็นรูปแผนที่เป็นรูปด้ามขวานทอง แต่ไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ .... เมืองไทยมันจะเป็นเมืองไทยได้ยังไง ?! **มนุษย์จะเกิดขึ้นมาในโลกก็อาศัยบุญกุศลตั๊วะ... จึงเกิดเป็นมนุษย์ !** ไม่งั้น... ก็มีแต่หมาเต็มเมืองไทย ... เขาเรียกเมืองไทย หมา-หมา เหรอ !! ฮ่วย ! หรือมีแต่มดเต็มประเทศไทย ...เมืองไทยของมด ..เมืองของมด ...ประเทศของมดเหรอ ?! เขาก็ไม่เรียกอย่างงั้น เขาก็เรียกว่าป่านี้มดเยอะ ! ภูมิประเทศนี้

มดเยอะ ยุงเยอะ ! เพราะมันไม่รู้จักการจัดการบริหาร หรือเอาใจใส่การอยู่ร่วมกันในสังคม... มันไม่เห็นค่าของคนมีสติปัญญา ... มันทำไงถึงจะสอนไหว !?

ธรรมพวกนี้ ... มันยิ่งพูดเปิดประเด็น มันยิ่งมา.... นี่ไม่ใช่ธรรมเบื้องต่ำ! **กำลังเทศน์พระนิพพาน !!** ....ปฏิเสธสิ่งนี้ถามหาพระนิพพาน ...?! พระนิพพานเขาก็รับไม่ได้ !! ... อย่ามาปฏิเสธว่าธรรมเบื้องต่ำ กำลังพูดธรรมเบื้องสูง ... **ทางแห่งความหลุดพ้น คือการละชั่ว ประกอบคุณงามความดีในทุกสัดส่วน ทุกอณู ทุกปลายเข็มธุลี !!**

(เสียงเด็กร้อง) ลูกใคร ไปบอกเดี๋ยวนี้ ก่อนที่ฉันจะไล่พ่อแม่มันออกไป ! เร็ว ! ลุกขึ้น ! พ่อแม่... ใคร ? ลงไปเดี๋ยวนี้ ! ไปจัดการ - บริหารจัดการให้เรียบร้อย ... ต้องสอนเขา !! ***มีบุตรหลานธิดาในปกครอง ตั้งแต่เริ่มเดียงสา ต้องปลูกฝังคุณงามความดี ความถูกต้องให้กับเขา*** ... ไม่ใช่ฉันไม่รักเด็ก ไม่ใช่ฉันไม่รักผู้หญิงผู้ชาย ไม่รักคนแก่ .. ฉันรัก .. แม่ฉันก็เคยเด็ก เคยแก่มา ฉันก็รัก .. พี่น้องวงศ์ตระกูล เพื่อนฝูงคบมาเป็นร้อยเป็นพัน หลานฉันก็เต็มบ้านเต็มเมือง ฉันก็ไม่เคยมีพฤติกรรมอย่างนี้ ... ไม่ใช่พวกเธอมีแต่ลูก

แต่หลานได้ .. ฉันมีหลานเต็ม ตระกูลฉันก็ตั้ง ๑๒ คน ข้าราชการก็เต็มบ้านเต็มช่อง .. ไม่ว่าจะลูกคนนั้น หลานคนนี้ พี่คนนั้น น้องคนนี้ .. มีแต่พวกเธอเหรอ เป็นพวกได้ดิบได้ดี ได้มีงานมีสังคมเหรอ ?! ฉันไม่มีอะไรเหรอ ?! ฉันไม่มีอะไรเหรอ ?! ฉันไม่มีอะไร ถึงมาบวชกับหมู่สงฆ์เหรอ ?!

หมู่สงฆ์นี่บวชมาก็ไม่มีอะไร ! หนังหัวยังไม่มีเลย ... โกนออกหมดแล้ว เส้นผมก็ไม่มี ! เป็นพฤติกรรมที่เขาแสดงออก เป็นรูปลักษณ์ที่แสดงออกว่า **ชำระทุกเรื่อง !!** อะไรที่มันเกลื่อนเกร่ออยู่ด้วยทรัพย์สินเงินทอง เขาก็ชำระออก ! ... อันนี้ถวายมาก็เล็กๆ น้อยๆ ... ๒ วันเขาก็หมดแล้ว ! ภาระอื่นมันเยอะ ! ไม่ใช่มากอบมาโกย ... มีพระองค์ไหนที่มีร้อยล้านพันล้านนั่งอยู่ ... มีแต่หัว ! ขนบนหัวยังไม่มีเลย ! ผ้าคนละผืนสองผืน มีสำรองใช้ก็ผืนหนึ่งสองผืน .. เหงื่อมันมาก เพราะว่าพระวัดนี้ พระทำงาน ไม่ใช่พระตีกินหรือนอนกิน เอารัดเอาเปรียบสังคม ... **นี่คือความเป็นสมณะสารูปในบวรพุทธศาสนา ... เขาถึงประกาศว่า นี่แหละคือสมณะสารูป ผู้เหมาะสมที่จะเข้ามาบวชในบวรพุทธศาสนา และควรจะเป็นผู้ตั้งอยู่ เป็นเขตบุญ แหล่งบุญ !!**

ฉันเป็นหัวหน้าใหญ่ เป็นนาบุญในแหล่งบุญนี้ หมู่คณะก็ถูกสงเคราะห์ให้เป็นนาบุญ ... แม้โสดา-สก-อนาคา ยังไม่เกิดกับเขา แต่สงเคราะห์ ... ทำไมสงเคราะห์ ?! *เพราะเขาเป็นผู้ขวนขวายในกิจอันชอบ กระวีกระวาด ในภารกิจ .. มอบหมายอะไรให้ เขาไม่ปฏิเสธ อุตสาหะ ในการจะแบกหามอยู่* ... ฉันนี่เป็นคนสงเคราะห์ ! พระสูตร ก็สงเคราะห์ ! พระพุทธเจ้าก็ย้ำด้วย ! เราสงเคราะห์ ยกให้สงฆ์ผู้นี้ เป็นผู้มุ่งมั่น เป็นผู้ใส่ใจในหมู่สงฆ์ **สงเคราะห์อยู่ในกลุ่มนาบุญ !!**

เอามาเถียงดูสิ ... แล้วจะเอาอย่างไหนอีก ?! วัดก็ดี ขนาดนี้ อะไรก็สมบูรณ์ขนาดนี้... เราก็กลับต้องใส่ใจขวนขวาย ... อะไรยิ่งกว่านี้ เราจะช่วยกันดู .. อะไร?! แม้แต่แขกทางไกล อะไรทางไกล ... ก็ต้องเป็น - มีอาการอย่างนั้น ...

ก็เรื่องของคนไทย **พุทธศาสนาตั้งอยู่ในเมืองไทย** *เราเป็นชาวพุทธ เข้ามาสู่วัดวาอาราม ก็หวังว่าบุญกุศลอะไร จะมากจะน้อย พึงเกิดกับเราเถิด !* กิตติศัพท์ว่าพระองค์นี้ มีระเบียบวินัย เป็นที่ตั้งของบุญกุศล .. แม้แต่กิเลสหนา ปัญญาหยาบ อยู่เต็มวัดเต็มวา กินแล้วนอน นอนแล้วกิน

สกปรกเลอะเทอะได้ ก็เป็น**เขตบุญ** ... แต่กำลังบุญที่ทำกับพวกเขาเหล่านั้น อาจจะลักลั่น ลดสัดส่วนไปตามฐานะของคำว่า**นาบุญ** ... แม้แต่นาบุญ โสดา-สก-อนาคา ทำกับท่านเหล่านั้น มันก็มีความต่าง ... แต่ละไว้ เดี๋ยวมันจะย่นมาเอาประโยชน์ตน หวังว่า ทานเอ๋ย ไทยทานทั้งหลาย จงมาหาฉัน ... ไม่ใช่ !

เพราะฉะนั้น *การประกาศศักดิ์ศรีตัวเอง ก็เป็นไปเพื่อให้เราเข้ามา แล้วเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม .. ควรไม่ควร ?! เกิดการเรียนรู้ เพื่อความเจริญของพวกญาติโยมทั้งหลาย .. ไม่ใช่ของพระ !* พระเขาขวนขวายแล้ว เขาจึงโกนหัว ตัดเล็บ ... มาฟัดกันอยู่ตรงนี้ .. มีองค์ไหนบังอาจไปนอนกลางวัน .. จะถูกด่า ! ผิดสังเกตก็ฟาด ! ขนาดองค์มาใหม่ก็ต้องปรับตัวเอง ... ลุกขึ้นมา พยายามจะให้ทันคนอื่น ในวันสองวัน ... ก็ไม่แปลกใจ เพราะเขาเป็นสมณะ ! หัวกระบาลอยู่มาเป็นสิบปี เฝ้าพื้นที่มาจน... ป่านนี้ก็ยังขะหยอกขะแหยก .....

ย่นมาว่า... ย่นไปที่ถอดรองเท้า เพราะเราขึ้นมาก่อนแล้ว... ย่นไปที่ถอดรองเท้า ย่นมา ... ขึ้นมาถึง เจอเช็ดตีน

นี่มันหมาเช็ดตีนหรือตั๊วะ ?! ยังไม่พอ .. ย่นมาที่การจอดรถ .. เอ้าย่นมา... ขยายออกไป.. *ขาดความใส่ใจหรือความผูกพันกับวัดวาอาราม หรือคำว่าพระพุทธศาสนา !* ... เห็นเต็มๆ แล้วจะไม่ให้พูด ?! เห็นเป็นพยาน ...เห็นจน... มือกินอาหารก็ป้ายไป ... แขกไปใครมา กูไม่สน ... จะพูดอะไรก็ไม่เอาหูเอาตา มองซ้ายมองขวาดูแขก ... เรามาเสนอหน้า มาในระหว่างนี้ เราควรมีความละอายเหนียมเกรงกลัวไหม ?!

หิริโอตตัปปะ -- ***หิริ แปลว่าละอาย ! โอตตัปปะ แปลว่า เกรงกลัว .. เกรงกลัว ไม่ใช่กลัวเขาตีปาก แต่ให้เกรงกลัวต่อความไม่ดีไม่งามคาใจตัวเอง ...*** ไอ้คำว่าเกรงกลัวนี่ .. กับฉันไอ้คำว่าเกรงกลัวนี่ ก็หมายถึงว่า*เกรงกลัวคาใจตัวเอง* ไม่ได้แต่หมายเอาพุทธ-ธรรม-สงฆ์ เป็นหลัก หรือหมายเอาผู้หลักผู้ใหญ่เป็นหลัก ... เกิดขึ้นกับสันดานเราหรือยัง ?! เกิดกับจิตกับใจเราบ้างหรือยัง ?! การจะพูดจะจา จะไปจะมา และการเป็นผู้มีน้ำอกน้ำใจกับสังคม แม้แต่คนเห็นกันทุกวัน ก็ต้องมีน้ำใจ .. อันนี้เขาด่ามาประจำ !! ยกของหนักๆ ไอ้คนอยู่ใกล้ๆ เฉย ! ถ้าไม่เรียกมันยก ... เป็นมาประจำ !!

ถึงบอกว่าเสียดาย ... *เรามีอะไรเยอะแยะ แต่พวกนี้แทบไม่ได้อะไรจากเราเลย !!* ... จึงไม่แปลกใจว่าอะไรที่บกพร่องเบี่ยงเบนจากความที่จะสมบูรณ์แบบ เบี่ยงเบนไม่ได้ประโยชน์จากความเป็นผู้โชคดี ... ไม่เคยแปลกใจเลย !! เรือกสวนไร่นาไม่สมบูรณ์พูนสุข ฝนฟ้าไม่ตก ... ไม่เคยแปลกใจสักนิดหนึ่งว่าทำไมความสมบูรณ์พูนสุข ความเป็นผู้โชคดี ความเต็มเปี่ยมด้วยโภคทรัพย์นานัปการ เครื่องอยู่อาศัย กินอยู่หลับนอนฐานะความมั่นคง ... ลดน้อยลงไป ... เราไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเขาไม่บริบูรณ์ ... ไม่แปลก ถ้าตราบใดเขาเป็นอย่างนี้ !! ... มันก็ประมาณนี้แหละ ! ถูลู่ถูกังไป ... รุ่นแล้วรุ่นเล่าในตระกูล ... พ่อตายไป แม่ตายไป ก็ลูกเต้า ก็พอๆ กัน ... ไม่ใช่แค่พอๆ กันนะ ... หดตัวลงด้วย !

พระพุทธเจ้าจึงตรัสไว้เป็นเด็ดขาดว่าการพระศาสนาแห่งเราตถาคต จะไปที่สุดแล้ว ประมาณแค่ ๕ พันปี ก็จะลดน้อยถอยลงซึ่งบุคคลผู้ศรัทธาชื่นชมในคุณงามความดี ในพระพุทธศาสนา ถดถอยไป !!

ที่เขาเรียก*พุทธศาสนาเรียว* .... อันนี้ภาษานี้ไม่ใช่พระพุทธเจ้าพูด ... ภาษาคนกิเลสหนาปัญญาหยาบ

หรือพระกิเลสหนาปัญญาหยาบ เห่าไปว่า *พุทธศาสนาเรียว ... ไม่ใช่ !* หัวกระบาลตัวเองกำลังเรียวจากหลักธรรมคำสอน เรียวจากข้อปฏิบัติ ! เรียวไป... ลดน้อยถอยลงจากศีลธรรม จรรยาบรรณ !

โอ๊ย ! พุทธศาสนาเรียว ! ... เรียวที่ไหน ?! ... **กูปฏิบัติ ๓ วันเป็นโสดาบัน ... เดี๋ยวนี้กูเป็นพระอรหันต์ !! ...** มันจะมาเรียวได้ยังไง ?! **มรรค-ผล-นิพพาน สดๆ ร้อนๆ อยู่ !** ควันกระจุยอยู่เฉพาะหน้า ตรงปลายจมูกอยู่ตลอดเวลา ... ทำดีกูก็ได้ดีเดี๋ยวนี้ ทำชั่วกูก็ได้เดี๋ยวนี้ จะมาเรียวที่ไหน ?! สัจธรรมมันค้ำจุนโลก เด็ดขาดอยู่ ! ไม่นับกาลเวลาว่าเมื่อไหร่ ? ยังไง ? จะมาเรียว .. มารอ .. อะไรที่ไหน ?!?

มนุษย์ต่างหาก ! กิเลสหนาปัญญาหยาบ ทำตัวเองเกลื่อนเกร่อเลอะเทอะ ขาดความละอายยำเกรงต่อการกระทำของตัวเอง เอารัดเอาเปรียบ เห็นแก่ตัว เห็นแก่ญาติพี่น้อง ตีกิน คับแคบในหัวใจ ... จะมาเอาบุญที่ไหนล่ะ ?! .. ฉันยังไม่เคยกลัวเลย ! มันจะเอาโรคห่าอะไรมาใส่ฉันสิ ! .... ฉันจริงใจต่อพุทธศาสนา จริงใจต่อสังคม มันจะเอาตายคาจริงใจ... จะไปกลัวทำไม ?!

ไอ้พวกเธอ ตายคาใจกับความชั่วร้ายเลวทราม กับความเศร้าหมองแห่งจิต ! ตายเพราะความอิจฉา ริษยา เอารัดเอาเปรียบ ไม่จริงใจต่อกัน ! เธอตายคาใจเธอเศร้า ... อย่าถามหานรก ?! เขาถีบกระหน่ำลงก้นบึ้งแห่งนรก ! *โอ๊ย ! พระก็สวดเอาบุญไปช่วยเด้ ! ...* สวดขนาดไหน พระองค์ไหน เก่งขนาดไหน เก่งบทสวด .... ฉันยังไม่มีปัญญา จะช่วยเหลืออะไรเลย ! มันต้อง**ตัวเราเอง ทำเอง** ... **นี่เอาของจริงมาพูด !**

เอ้า ! ถึงบอก... ปวารณาพรรษากับหมู่แน่นอน วันนี้ ... แต่ฉันมัน**ลอยตัวจากธรรม-จากวินัย** ... *พระพุทธเจ้าอนุญาตว่า เธอตามสบาย เพราะกิจที่เธอจะทำไม่มี .. เธอก็เป็นผู้ทรงหลักทรงเกณฑ์อยู่ ... เพราะงั้นตามสบาย* .... ฉันทำได้ทุกอย่าง ! แต่อยู่ในกรอบของความเป็นจริงที่ถูกต้องตามธรรม ! ธรรมก็ไม่ใช่แค่ธรรมวินัย ... ขยายออกไปในปรมัตถ์ธรรมอันยิ่งของพระอริยเจ้า เขาหยั่งลงไปสู่วินัยแบบเบ็ดเสร็จอยู่ในหัวใจ ... **จิตก็เป็นธรรม ธรรมก็เป็นจิต** *เธอจะเอาอะไรมาผิดหรือถูกกับฉัน ?! คำสั่งสอนจึงต้องบีบคั้น... ไม่งั้นมันโมฆะ ! สังคมให้จำเอาไว้ !!*

เพราะฉะนั้น การตำหนิท้วงติง ... กำลังจะติดลบ และกำลังติดลบแล้ว ... **เหตุแห่งความฉิบหายกำลังจะเกิดกับบุคคลเหล่านั้น ที่ตำหนิท้วงติง** ! ... มาพนันกันตัวต่อตัว ! ... แล้วชาตินี้ได้รับผลแน่นอน .. *ยิ่งกับฉันนี่ ! สวนกลับทันที !* มากหรือน้อย ... หนึ่ง-อ่อนล้า อิดโรย ! สอง-เจ็บไข้ได้ป่วย ตัวร้อน ! หูไม่เคยหนา ตาไม่เคยมืด หูเริ่มหนา ตามืด ... สุขภาพเคยดี เริ่มไม่ดี โรคภัยอันที่ไม่เคยเกิด กลับเกิด ... ที่เกิดแล้ว.. ลองดูกับฉันนี่ !!

ฉันจึงไม่ค่อยกล้าเหยียบวัดอื่น ... หลายคนบอกฉันเป็นอันตรายกับพวกเขา ! *ฉันนี่เป็นอันตราย !* เพราะหลายต่อหลายครั้งแล้ว ไม่กี่วันให้หลัง.. มันไม่เชื่อว่าเราเป็นต้นเหตุ ! ... ประกอบกับก่อให้เกิดความไม่งดงามกับหมู่คณะ กับญาติกับโยม .... ฉันถึงถอย ถอย และถอย ! ... ไม่ใช่ฉันถอยเพราะกลัว.. กลัวทำไม ?! ฉันเป็นคนไม่กลัวตาย ! .. แต่ไม่หมายว่าเธอต้องเอาปืนมายิงฉันหรอก .. ไม่นานฉันก็ตาย ! ไม่เกิน ๖ ทุ่ม ฉันก็ตาย ! ฉันไม่อยากอยู่กับพวกเธอหรอก ฉันแช่งตัวเองทุกวัน !!

ฉันไม่อยากอยู่กับพวกเธอ ... ทำไมพวกเธอ**บอกยาก สอนยาก ?!?** ... แล้วก็เกะกะหูตา และอีกเยอะแยะไปหมด...

สายยางเขาขดงออยู่ กองอยู่ เดินผ่าน ก็เฉย..!! ตาเหมือนกับมันไม่มอง .!! เม็ดหินที่อยู่ในสวนแปลงหญ้า จะก้มลงหยิบนิดหนึ่ง ... ไม่มี !! อย่าว่าแต่พวกโยม .... ฝ่ายพระก็ถูกด่า ... พระ... เวลาพูด สอนพระด้วย ไม่ใช่แค่สอนโยม ... ไอ้พูดมาตั้งแต่ประโยคแรก คำแรก มาจนถึงวินาทีนี้ ... สอนพระด้วย ... พระก็มนุษย์ ! โยมก็มนุษย์ ! **ธรรม ไว้สอนมนุษย์ !** ไม่ได้สอนหมา !! พระวัดนี้ก็แปลกๆ เวลาพูดธรรมะ กลายเป็นบอกธรรมะสอนโยม *หลวงพ่อกำลังเทศน์ให้ฆราวาสและญาติโยมฟัง !* **เปล่า.. สอนมนุษย์ !**

เพราะฉะนั้น ต่อไป..ซีดีแผ่นต่อไป ขึ้นหัวข้อ ***เทศน์สอนมนุษย์*** -- มนุษย์ที่มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์อาการ ๓๒ ครบเท่านั้น และรวมถึงเทวดา ! ไม่ต้อง .. เท่านั้น .. เอาแค่นี้ ... ไม่ต้องเทวดา-อินทร์-พรหม เพราะเขาเป็นคนละเอียดอ่อน แสวงหาคุณงามความดี คือบุญกุศล.. เขาถึงยังเป็นอยู่ ! อายุขัยในการเกิดถึงนาน แล้วเขามีจริง ....

(หลวงพ่อให้พร) “ยะถา วะริวะหา ... ภะวันตุเต”

(ญาติโยม สาธุ)

ไปคิด ไปทำ ไปแก้ ให้ฉันเห็น ให้ทุกคนมีความใส่ใจ....

รู้จริงจึงเตือน

เทศน์อบรมก่อนเวียนเทียนวันอาสาฬหบูชา
วันศุกร์ที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๔
ณ ศาลาวิชัย:เกรียงไกร วัดป่าเหล่ากกหุ่ง

อดีตชาติยาวนาน นมนานมาถึงวันนี้ ! ไม่รู้เขารู้เรา.. ***ถ้ารู้ไม่จริง อย่าพูด !*** *อย่าหมิ่น อย่าลาม อย่าหยาม อย่าเหยียด อย่าหมิ่นแคลน อย่าดูถูก อย่าเห็นแก่ ความคึกคะนองของจิต อย่าลามปาม !*

เรามีตำแหน่งหน้าที่เป็น.. *เผอิญ* ได้เป็น *ผอ.* .. เขาเรียกว่า..*เผอิญ ! ผีอำ*มา ... ก็เลยมา *เผอิญ*ได้เป็น... ตามสมมติบัญญัติปรุงแต่งแทนค่าเรียกขานกันว่า... *เผอิญเป็น ผอ.!* ไอ้เผอิญ ก็แปลย่อมาว่า ผอ. ! ไอ้ผีอำ ก็ ผอ.! *ผอ.*นี้ แปลว่า *เผอิญ* กับ *ผีอำ* !! เผอิญผีอำ ก็เลยหลง ! หลงว่า .. โธ่ ! กูนี่ใหญ่ ! ... ก็ลามปามท้วงติง ... เห็นหมู่สงฆ์ลงตามปั๊มน้ำมัน ก็มองข้ามศีรษะ !! ไม่ต้องไหว้ก็ได้.. ไม่อยากกราบอยากไหว้ ด้วยความดูหมิ่นดูแคลนปรามาส ... ก็ถอยออกไปให้ห่าง ..

หากจิตหมิ่นแคลนปรามาส.... ถึงบ้านก็คุกเข่าซะ.. **ขอขมา!** ร้อยลี้พันลี้กับสงฆ์ผู้นั้น.. จำได้หมายรู้ว่าหน้าตา

ละม้ายคล้ายอย่างนี้แหละ.. ด้วยข้าพระพุทธเจ้าไม่รู้
ท่านจะเป็นใคร ? ผู้ใด ? มาจากไหน ? ก็ไม่ทราบแหละ !
ท่านก็เป็นสงฆ์ในพุทธศาสนา.. ในเขตบุญ... !
หากอันใดจะเป็นกรรมเป็นโทษ.. ด้วยฝ่ายอโหสิกรรม
ขอให้ท่านจงอโหสิกรรมแก่ข้าพเจ้า ... การกระทำที่ไม่สำเร็จ
ประโยชน์นี้ อาจจะเป็นด้วยเหตุที่ข้าพเจ้าหมิ่นท่าน
วันนั้นหรือ ?? ก็ทวนหาเหตุ ...คนมีปัญญา !!

เรื่องใหญ่นะ! **กรรมตำหนิท้วงติงพระผู้มีพระภาคเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ -- หมู่สงฆ์ในพุทธศาสนา ทั้งอดีตจนถึงปัจจุบันนี้ --** เกิดขึ้นกับหมู่สัตว์โลก ! ... ย่นมาที่มนุษย์.. ไม่มีประมาณ...! มีปริมาณมากกว่ากรรมที่เกิดขึ้นกับหมู่มนุษย์นี้.. มากกว่ากรรมอื่นโดยเฉลี่ย--ตำหนิท้วงติงพระพุทธศาสนา...!! ขยายย่นเข้าไป...พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ .. หมู่สงฆ์ที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้ด้วย !

สงฆ์มีกิเลสหนาปัญญาหยาบ ... เราก็ไม่สนใจ ! เดินมา.. อย่าไปหมิ่นแคลนปรามาส ! ไม่รู้เขารู้เรา... อย่าหยาม ! แต่เจอะเจอฉันล่ะ..! แตะฉันนิดเดียวล่ะ..! หาเหตุไม่เจอหรอก ! ทวีคูณกับพวกเธอ ประมาณไม่ได้ ...!! **ถึงต้องเตือน ! ของจริง**

เขามีอยู่ ! มืออาชีพ แบบแลกตายมีอยู่ ! อันตราย ! อันตราย ! โอ๊ย !! รู้จริงจึงเตือน ! หวังดีจริงจึงเตือน ! นี่เขาเรียกว่า **กรรมฝ่ายที่ต้องขออโหสิกรรม**... มีอยู่ ! ถ้าไม่ได้ขออโหสิกรรมล่ะ ? ...นอนฝันไปพลางๆ... *บุคคลผู้โง่ ผู้หลง หาเหตุไม่เจอ !!*

ยังไม่พูดถึง..กรรมหนัก กรรมใหญ่ กรรมอันยิ่งที่แก้ไม่ตก มีอุปฆาตกรรม เป็นต้น ... มีครุกรรมหนักๆ อื่นๆ อีกเป็นต้น ครุกรรม ก็แยกออกไปหลากหลายรูปแบบ.. **กรรมที่คืนกลับไม่ได้เลย** -- มีทำร้ายพระพุทธเจ้าจนพระโลหิตห้อ ณ ที่ใดที่หนึ่ง ! ฆ่าพระอรหันต์ ! ฆ่ามารดาบิดา !! ไม่มีสิทธิ์ที่จะถอยกลับ อย่าทำ...! ฆ่ามารดาบิดา ด้วยคำพูด ด้วยความรุนแรง ด้วยปรามาส ด้วยไม่หวังดี ด้วยดูถูก ด้วยหมิ่นว่าท้าวเธออย่างงี้อย่างงั้น .. !! อย่าทำกับมารดาบิดา - กับแม่กับพ่อ - อย่าทำ !! เรื่องใหญ่คับหัวอกของความเป็นบุตรหลานธิดาทั้งหลายทั้งปวง... เรื่องแบบ.. แผ่นดินกระเทือน.. คาใจตัวเอง... นรกเป็นที่ไปของท่านเหล่านี้! ... ยังไม่พอ อื่นๆ อีก ก็เยอะแยะ... *ความไม่ดีไม่งาม ควรละไหม ?? ควรล้านเปอร์เซ็นต์--เล็กหรือใหญ่ ละมันให้หมด... เท่าที่เราจะทำได้*

เพราะฉะนั้น**พุทธศาสนาจึงสอนสติ--ว่าด้วยฝึกสติ!**
...ระลึกได้ จำได้หมายรู้ ... ปัญญาก็ตามมา เป็นธรรมคู่กัน
เป็นความรอบรู้ รู้จริง รู้ชัด ตามสติมา.... ก็รอบรู้เท่าทันว่า
โอ๊ว..! อันนี้ไม่ดี อันนี้ชั่ว..เราก็ละ ! อันนี้ดี...เราก็ทำ !
ถ้าไม่มีสติ ไม่มีปัญญา มันก็ไม่เกิดการจำแนก ... เลยไม่รู้ว่า
อันนี้ดีหรือชั่ว !? ดีมาก ดีน้อย !? ชั่วมาก ชั่วน้อย !? ก็แยกไม่ออก
ว่าอันนี้ควรทำไหม ? หรือไม่ควรทำ ? ก็จำแนกไม่ออก...
ก็เป็นเหตุให้ผิดพลาด เป็นต้น ก็เป็นกรรมเป็นโทษขึ้นมา
ก่อให้เกิดไปดีไปชั่ว ไปตกต่ำบ้าง ไปอะไรบ้าง ...
ก็เป็นปกติของผู้โง่ผู้เขลา กับผู้ฉลาด ที่มีความต่าง !!

....จะมีคนบอกว่า เมื่อวานผมไปอเมริกามา..
ขำกลิ้งเลย ...บอกว่า *ไปทำไม..??* **เมืองไทยมีอะไรดีดี**
เยอะแยะ ... !! มีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์
มีพุทธศาสนาปรากฏอยู่.. ในเมืองไทยมี ๓ สถาบันหลัก
..มีในหลวงตั้งอยู่ตระหง่าน มีพุทธศาสนาหนุนบัลลังก์
..หนุนชาติอีกต่างหาก ประเพณี-ค่านิยม-วัฒนธรรม
เมืองไทยเรา .. *โอ๊ย...!! งดงามจะตาย !!*

แต่บุคคลไม่ถอย ... ไม่ถอยหาที่ยืน ! จึงให้หาจุดที่ยืนให้มันชัดเจน และก็มองตัวเองให้ชัด มองสังคมเราจริงๆ.. เมืองไทย.. โคตรน่าอยู่จะตาย !! ถ้าเมืองไทยไม่น่าอยู่แล้วล่ะก็ .. โอ๊ย..!! ตายแล้ว...!! หาประเทศอยู่ไม่ได้แล้ว ในโลกธาตุนี้ ... ยืนยันคอขาด !! ลองไล่มาดูสิ ! ลองไล่มาดูสิ ! มาพนันกันเดี๋ยวนี้ ! หาหลักฐานเอกสารทางเศรษฐศาสตร์ - นิติศาสตร์ - รัฐศาสตร์ - มาว่ากันดูสิ ! มาดูสิ ! ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ มาไล่กันดูสิ !

แต่แท้จริง เอาลงลึกตัวเดียวตรงนี้ว่า.. **พุทธศาสนาปรากฏตรงไหน ตรงนั้นแหละ ตรงนั้นแหละ ... จะบอก ... เป็นที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่หมู่มหาชนทั้งหลายทั้งปวง !!** ละไว้แต่ผู้โง่ผู้เขลากิเลสหนาปัญญาหยาบ ปฏิเสธพระพุทธศาสนาทั้งๆ ที่ตัวเอง ใบสำมะโนครัว หรือว่าทะเบียนบ้านเป็นศาสนาพุทธ !! ถึงบอกว่า... *โอ๊ว ! เสียดาย ! เกิดมาหลงทิศ หลงทาง หลงชาติ หลงกำเนิด หลงประเทศตัวเอง* ... ฉันจึงอุตส่าห์เขียน ***"นี่คือประเทศไทย"*** เขียนทั้งกลางคืน ... ทั้งคืน ...

...เขาเรียก ปลุกความรู้สึก ความนึกคิดของหมู่มหาชนก่อน !! ก่อนจะขับเคลื่อนอะไร ก่อนจะเปิดประเด็นบอกสอนอะไรต่อไป ... **ปลุกจิตสำนึกก่อน ! ปลุกก่อน !! ให้ตื่นตาตื่นใจกับชาติบ้านเมือง กับประเทศไทย กับสังคม วัฒนธรรม ประเพณี ...**

และที่สุดยิ่งกว่านั้น ประเทศอื่น ชาติอื่น ไม่มีตั้งอยู่เลย.. มีพระพุทธศาสนาตั้งอยู่ชัดๆ เต็มๆ ตรงๆ ... ข้อสำคัญประเทศอื่นไม่มี แม้แต่ เดี๋ยวนี้ ....เพราะที่นี่มี *พระอรหันต์.. โสดา.. สกทาคา.. อนาคา..* มี... ประเทศอื่นระหว่างนี้ไม่มี !! เมืองไทยมี...สดๆๆๆ ไล่ก้นกัน..ร้อนฉ่า ! ร้อนฉ่า ! ถึงบอกว่า.. ยืนยันมั่นคงว่า มันมีประเทศไหนบ้าง ในโลกนี้ ที่...*เร่าร้อนขนาดเมืองไทยนี้ ... ก็ถือว่า**สุขสงบที่สุด ...!!***

เร่าร้อนของคนมีกิเลสเนืองนองแผ่นดิน แสวงหาดิ้นรนแส่ส่าย ... ก็ละไว้ .. **โลกธรรม ๘** เป็นเรื่องปกติ ! ทางธรรมไม่ตื่นตาตื่นใจ มีมาแต่ไหนๆ .. ไม่ใช่ของแปลก ! เป็นเรื่องธรรมดา ธรรมชาติของสัตว์ที่เป็นผู้โง่-ผู้หลง !! โลกธรรม ๘ มีอะไร ?! ได้ลาภ เสื่อมลาภ - ได้ยศ เสื่อมยศ

นินทา สรรเสริญ - สุขและทุกข์ - เป็นของธรรมดาปกติของสัตว์ผู้โง่ ผู้หลง ! ... ไม่เป็นของธรรมเขา .. ธรรมเขาพ้นไปหมด !! แต่เป็นของจริงกับสัตว์ผู้โง่ผู้หลง คือ พวกเธอเป็นต้น

คำว่าพวกเธอ คือ ทั้งแก๊ง และรวมถึงที่ยังไม่ขึ้นศาลา และรวมถึงออกไปในสังคม และรวมถึงประเทศด้ามขวานทอง ... ยังไม่ต้องขยายออกไปจากประเทศไทยหรอก .. มันเมื่อยปาก.. !!! มันเต็ม เต็ม ทั้งหมด .. !! ละไว้แต่มรรคผลเท่านั้นเอง ละไว้แต่..*โสดา สกทาคา อนาคา* ... ก็ตามขั้นตอนกันไป เมืองไทยเรา มีสดๆ !! ร้อนฉ่า เหมือนน้ำกำลังเดือด !! เตากำลังเดือดตับๆๆๆๆ ... อยู่เดี๋ยวนี้... ทำเอาตาไม่รู้ คู้ไม่เห็น ...

พระศาสนาโดยรวม โดยประมาณ กิเลสหนาปัญญาหยาบอย่างวัดเรานี้... !! ก็ตั้งอยู่ในความสงบ ความเป็นระเบียบ ! ไอ้ภาพที่ปรากฏ ที่พวกเธอเห็นทุกคน.. ละพวกเก่าๆ กิเลสหนาปัญญาหยาบที่ได้เคยเข้ามาแล้ว .. พวกเยาวชนทั้งหลายทั้งปวงที่ยังมีกิเลสอยู่ ให้รู้ว่า *วัดนี้ไม่เคยจัดฉาก !* จึงต้องเอาพวกเธอมาดู ... *สังคมนี้ไม่มีจัดฉาก ไม่มีสร้างภาพ !*

ถึงบอกว่า... เอาแหละ กูกัดฟัน..เอาเด็กๆ ลูกหลานมาตรงนี้ .. มาตรงนี้ก่อน วันข้างหน้าเขาจะได้มีอนุสรณ์เตือนสติเขา ..ว่าถ้าพุทธศาสนาจริง ต้องได้เบื้องต้นก่อน.. ถ้าพุทธศาสนานะ !! ... คำว่า**วัดในพระพุทธศาสนา หนึ่ง... ได้ความสะอาด ความสงบ ความเป็นระเบียบ** แล้วไม่ใช่..ทำเป็นฉากบังหน้าเหมือนผักชีโรยหน้า...ไม่ใช่ ! ***ต้องสม่ำเสมอ.. เสมอต้นเสมอปลาย*** ตั้งแต่พวกเธอยังไม่ได้เกิด.. พวกเธอยังไม่ได้จบ.. พวกเธอยังไม่ได้ทุน.. ก็เป็นอยู่อย่างนี้.. พวกเธอได้ทุน มีลูกมีผัวมีเมียไปแล้วร้อยหมื่นพันคน ก็เป็นอยู่อย่างนี้...

หากจะไม่เป็น ก็ตอนฉันตายห่าไปแล้ว !! เหลืออยู่แต่พระเอวยาวๆ หน่อย.. ก็อาจจะปล่อยก็ได้ ... เอวยาว แปลว่าขี้เกียจ ! พอดีพระวัดเราก็ขี้เกียจ ! ฉันก็ขี้เกียจ ! ... ที่จริงๆ นั่นน่ะ เพราะฉันไม่จับตาดหรอกนะ ! แต่ว่าปากฉันจับ ! ... ด่ากระจุยหมด ไปเดินดูตีตาดอยู่คนเดียว ปากมีไม่พูด-ไม่ด่าเขา .. ได้หรือเน๊าะ !!

ถึงต้องให้พามาตรงนี้..พบกันก่อน.. ให้มันมีจุดยืนของตัวเองก่อน รุ่นหน้า รุ่นต่อไป..จะไปร้อยลี้หมื่นลี้

ไปตรงไหนก็ไป... ไปว่ากันทีหลัง ... ก็ไม่เข้าไปก้าวล่วงอะไร .... *ให้มาตรงนี้ เพราะสงสารสังคม.. สงสารพวกเธอ ก็เวทนาว่า... กลัวจะหลงทิศ กลัวจะพาเยาวชนไปให้หล่อหลอมเกิดการหลงทิศขึ้นมา ... ไม่อยากให้หลงทิศ .. อยากให้ถูกต้อง--รู้อะไรก็รู้ในสิ่งที่มันถูกต้อง เมื่อเห็นสิ่งถูกต้อง ก็รู้ตามที่ถูกต้อง อย่างเป็นจริง !!*

เพราะฉะนั้น **ที่นี่ ! หลวงพ่อหลวงปู่พูดอะไร ..จริงหมด !** ให้ฟัง แล้วให้เชื่อ ! ไม่อยากเชื่อ ก็ให้เชื่อ ! ถ้ายังไม่เชื่อก็คิดกลั่นกรองแยกแยะ ด้วยเหตุและผล ว่า **แท้จริงพุทธศาสนามันต้องมีอะไรเลอเลิศยิ่งกว่า...** *ในความที่ว่าขอบเขตภายในขัณฑสีมา สะอาด เป็นระเบียบ สงบ แล้วนี่... มันมีที่มาแห่งความสะอาด เป็นระเบียบ และสงบของบุคคลนี่ .. ที่มันจะทำไว้ได้.. มันต้องมีที่มา มันต้องมีเหตุ !*

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ! บุคคลผู้นั้นต้องมีวิถีทาง มีข้อปฏิบัติ.. *แน่นอน ! ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้ คงยังไว้ไม่ได้เบื้องต้น คือ ความสะอาด-สงบ-เป็นระเบียบ ! ก็ต้องไล่หาเหตุ ...* ก็จะเริ่มเห็นแล้ว**ข้อปฏิบัติ** .. ย่นไปที่ **ศีล-สมาธิ-ปัญญา**

เห็นแล้วทีนี้.. ก็จะเริ่มเห็นค่าในหลักธรรมคำสอน **ฝ่ายมรรคมีองค์ ๘** ! ... *โอ๊ย...ผมก็ไม่เอาหรอกครับ ผมก็วันหน้า ผมจะต้องไปทำงานทำการกัน อุตส่าห์เรียนให้จบ แล้วผมก็หวังวันข้างหน้าว่า จะมีการมีงานทำ วันข้างหน้าหวังมีครอบมีครัว...*

อันนั้นก็หวัง ... ก็ไม่ว่าอะไร พระพุทธเจ้าก็ไม่ห้าม !! **โลกียธรรม ธรรมสอนโลกมีอยู่** .. แยกแฟกเตอร์ (factor) ไว้อยู่ ..ในฝ่าย**โลกุตรธรรม เหนือโลก ธรรมเพื่อพ้นโลก !** โลกียธรรม ธรรมคู่โลกมีอยู่ .. อภิปรายบอกสอนให้โลกอยู่ด้วยกันอย่างสันติสุข สงบร่มเย็นนะ.. มีเป็นอเนกปริยายอยู่

เพราะฉะนั้น พวกเธอมาวัด.. วัดของคนจริง ! ของจริง ! ถึงบอกต้องมา !! เอามัน ! สู้มัน ! ตอนแรกปฏิเสธ *บ๊ะ ! เอาเถอะ ! เดี๋ยวมันจะเสียเงินไปโดยเปล่าประโยชน์ ! เพราะวัดนี้ก็ไม่สนใจเงินมัน !* ที่จริงมันมาตอนแรกบอกว่าไม่ต้องเอางบประมาณมา ฉันบริการเอง ! แต่เอาจริงนะ ! ฉันไม่สนใจเรื่องเงิน ... ฉันเลี้ยงคนมากกว่านี้ ร้อยเลี้ยงพันเลี้ยงเลี้ยงทั้งสังคม... ฉันเลี้ยงมาแล้ว .. กิตติศัพท์ฉันนะ !

นี่คือพระพุทธศาสนา ! เป็นที่ตั้งอยู่ของความเป็นผู้ให้ ผู้เกื้อกูล ... *เบื้องต้นคำสอน เบื้องสำคัญคือคำสอน...*

เบื้องต่อไปคือเครื่องอยู่เครื่องกิน เครื่องอุปโภคบริโภค หยูกยารักษาโรค ปัจจัยสี่ ... พึงเกื้อประโยชน์แก่หมู่มหาชนทั้งหลายทั้งปวง ... หมู่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ... เป็นเรื่องปกติธรรมดา ไม่มีอะไรลึกลับหรอก ....พระพุทธศาสนาเรา ...

เพราะฉะนั้น เด็กๆ หนูๆ น้องๆ ลูกหลาน ... เมื่อมาแล้วให้เห็นอกเห็นใจ.. หนึ่ง-เห็นใจฉัน สอง-เห็นใจหมู่สงฆ์ เห็นใจคณะเจ้าหน้าที่ตำรวจ เห็นใจคณะเจ้าของพื้นที่ เห็นใจให้เกียรติ ให้โอกาสเขาว่าอุตส่าห์แบะอกแบะใจมารับเราขนาดนี้ ดูแลเราขนาดนี้ เตรียมพร้อมขนาดนี้ .... ม๊ะ ! *น้องๆ หนูๆ พวกเราเยาวชนทั้งหลาย -- เราจะบุกลุยดูว่าท่านจะให้แนวทางอย่างไร ? ไม่เชื่อว่าพาไปนรก... เชื่อว่าพาไปสวรรค์ เราจะทำ... ไม่ให้บุคคลเหล่านี้น้อยเนื้อต่ำใจ* ... นี่พวกเด็กๆ จำเอาไว้ ! อย่าทำให้ฉันน้อยเนื้อต่ำใจและระอาอ่อนล้าในหัวใจ !

เอ้า ..มีอะไรตอนนี้ เตรียมพร้อม จะพาเวียนเทียน ...

... มีปากพยายามพูดเบาที่สุด พยายามคิดว่า ตอนนี้.. คิดว่า *ปากมันคือตูด ! ปากน่ะมันคือตูด !* ระหว่างต่อหน้าพระพักตร์แห่งพระผู้มีพระภาคเจ้า.. เพราะฉะนั้น พูดได้

แต่เบาที่สุด ใช้มือไม้ซิกแนลจะเป็นดีที่สุด ... เตรียมพร้อมเอาไว้ เดี๋ยวกิจอื่นค่อยขึ้นมาทำทีหลัง หลังจากเอากิจตรงนี้ก่อน ....

เดี๋ยวจะอารัมภบทให้ ... เวลาหลวงพ่อว่าให้**กราบนี่**... ว่าทีละครั้ง แล้วก็ขึ้นมาตั้งท่ารออยู่ - ปิดจังหวะรออยู่ ! พอบอกกราบแรกปุ๊บ อย่าเพิ่งกราบที่สองต่อ ปิดจังหวะรออยู่ ! ครั้งที่สองและที่สาม หลวงพ่อจะค่อยๆ พากย์ไปทีละบท ทีละบาท เพราะว่า พวกเธอมันคือคนโง่ มันไป*หลงทิศ*มา.. กำลังจะพามาสู่จุดยืนที่ถูกที่ถูกทาง และเพื่อเดินไปสู่ทิศที่ถูก.. เข้าใจยัง ?!

เวลาเริ่มพิธี อย่า..อึ๊กอั๊ก... **มีสติกำกับรักษาจิต**ปั๊บเลย ! จิตถึงใจ ! ปิดปาก ! หยุดปาก ! คิดว่าปากคือตูด ! ฉันมีหน้าที่พูดคนเดียว ตอนนี้ ... ไม่งั้นพวกเธอจะรวนเรกัน และก็จำ ! พาทำอะไร ก็ให้จำนะ ! ถ้าจะเอาบุญนะ..! ถ้าจะเวียนเทียนไม่เอาบุญก็.. ไม่ยากหรอก ทำแบบไหนก็ทำไป พิธีกรรมห่วยแตก อย่างไรก็ได้.... **กับพระพุทธเจ้าอย่าล้อเล่น !! พระองค์ทรงมีพระชนม์ชีพปรากฏอยู่ !!**

ขยับพระวรกายเมื่อไหร่ก็ได้ ... ขยับมาให้ฉันเห็นแล้ว..! เพราะฉะนั้นระวัง ! ของจริง !

...ถ้าโทนเสียงผิด ก็จะผิด ก็จะเริ่มใหม่ ... มันอยู่ที่โทนเสียง ... ถ้าขึ้นโทนเสียงผิด ก็จะแหลมไป ...

(สวดมนต์ทำวัตรเย็น)

อย่าเพิ่งกราบ ลุกขึ้นตั้งหลักก่อน จะบอกเป็นจังหวะ ***...กราบ...กราบ...กราบ...*** อย่าเปลี่ยนท่านั่ง ! ยังไม่สั่งอะไร อย่าเปลี่ยน ... นั่งหัวเข่าแตกตายก็อยู่อย่างนั้น.. ทุกคน รวมทั้งพระด้วย ทำติดต่อเลย ต่อเนื่องไม่ขาดตอน ..ให้จำ.. กำลังพา..เอาเข้าแก่นสารสาระในคำว่า **พิธีกรรม !** เอาพิธีไหม ? นี่ กำลังทำพิธี กำลังอยู่ในเกณฑ์ อยู่ในเส้นทางของเขาอยู่ อยู่ในขั้นตอนของเขาอยู่ ..อย่าเปลี่ยนท่านั่ง .. เดี๋ยวกราบอีกที.. เดี๋ยวอย่าเพิ่ง ใจเย็นๆ .. เดี๋ยวเตรียม.. ในคราวเดียวกันสืบต่อ ***...กราบ*** พนมมือรอ ***กราบ กราบ***

.. เดี๋ยวจะพาไปเวียนเทียน หรือ เรียกในทาง พุทธศาสนาว่า**ทักษิณาวัตร - เวียนขวา ถวายพระผู้มีพระภาคเจ้า ๓ รอบ พุทธ ธรรม และสงฆ์** - เอาให้จริง...

มือจับดอกไม้ขึ้นพนม ..พนมมือ พนมกรไว้ พร้อมกับพุ่มดอกไม้ ไว้ในกำมือ แล้วก็..**จิตนิ่ง** อย่าพูด.. ไม่มีเวลาพูดแล้ว..ตอนนี้ มีฉันคนเดียว กำลังพากย์อยู่ทุกขั้นตอน ฉันไม่ใช่คนโง่ สอนพวกเธอ เพราะฉะนั้นไม่ต้องมาวิจารณ์ ดอกไม้ อยู่ในอุ้งมือ พนมประกบดอกไม้ แล้วก็เตรียม ...

(เวียนเทียนรอบศาลา ๓ รอบ)

มีสติ ! อย่าพูด ! เปิดสปอตไลท์ แมงเม่าเริ่มมา... เร็ว ! ... เร่งมือ ! เดี๋ยวแมงจะรบกวน ! อย่าพูด ! ใกล้จะเสร็จแล้ว ... จะได้ดับไฟข้างใน พอไอ้ตัวใหญ่ขึ้นแล้ว จะดับข้างใน ... เดี๋ยวกวาดเอาไม่เป็นไร หากิจหางาน ให้พวกเยาวชน - พวกนักปฏิบัติ

อย่าพูด ! ลงมานั่งคุกเข่าพนมมือรอ ... พระทำเป็น ตัวอย่าง เป็นต้นแบบก่อน ให้เขาทำตาม พนมมือรออยู่ ... ยังไม่จบ ! มะลอมมะล่อ จะจบแล้ว ตั้งใจ ! อย่าเดินนวยนาด ! อย่าเดินแบบวางสติ ! ... เห็นปุ๊บ - เห็นสะท้อนปุ๊บ ก็รู้เลยว่า วางสติ ! มันยังไม่หมดวาระ มือพนมขึ้นมาอยู่ .. แสดงถึง ความต่อเนื่องของจิตมันหน่อย

แล้วมืออย่าไปคว้าเหล็กสแตนเลสเขา ไปอาศัยมัน ทำไม ?! ... อาศัยสติปัญญา อาศัยมือของเรา อาศัยตีนของเรา ... กระชับเข้ามา ! ไม่เกรงใจหรือ ? นั่งคอยอยู่ ..กระชับซิ ! เห็นสังคมเขาคอยไหม ? ..กระชับซิ ! เขาไม่ให้รีบด่วน แต่ให้กระชับ ...ไม่เห็นแมงมันเริ่มไล่ก้น - กิเลสพวกเธอเหรอ ?? ยังมาป้วนเปี้ยนๆ ส่ายสะโพก ... ยังไม่ใช่เวลาเล่นนะ ! ยังไม่จบ ! มันหมดหรือยัง ? เร่งๆ มือหน่อย ... นวยนาดอะไรนักหนา ?!

กราบ...กราบ...กราบ...

.... เอ้า.. กราบซะ กราบซะ หันไปกราบพระ หันไปกราบสงฆ์ ... ของฉันเป็นพระ ... ของเขาเป็นสงฆ์ ... พวกนั้นเป็นหมู่สงฆ์ ของฉันเป็นพระ ... สงฆ์ไม่มีหน้าที่ดา ! พระมีหน้าที่ด่า ! หมดภารกิจหรือยัง ? เหลืออะไร ?

เอ้า...จะ**ทำวัตร !** เอ้า เข้ามา ! เตรียมพร้อม จะได้ปล่อยให้ไปพักผ่อนอิริยาบถ ภายในไม่กี่นาที ... เดี๋ยวจะบอก ... *เวลานอนมีอยู่เยอะแยะ ! ในหลุมฝังศพ ก็นอนยาวเลย ... จะนอนตอนไหนล่ะ ?! ...*
เราจะยังไม่ยอมนอน จนกว่าเราจะสำเร็จประโยชน์ ประโยชน์ที่ควรได้ - ควรมี ที่พระพุทธเจ้าประทานไว้ ...

เราจะเอาให้หมด ! แล้วทีนี้ แม้นเราไม่ตาย เราจะอธิษฐานตาย เพราะเราได้ประโยชน์ที่ควรได้แล้ว ... เราไม่ใช่คนโง่นี่ !

เอ้า ! มอง ... อย่าให้ต้องพูด พอพี่น้องหยิบปั๊บ มองช่วยกัน กระวีกระวาด กุลีกุจอ ... **เป็นคำสอนการอยู่ร่วมกันในสังคม - ให้เห็นค่า ...!** พวกเยาวชนก็ดู ... ดูว่า ***การอยู่ร่วมกันในสังคมน่ะ ต้องกระวีกระวาด ขวนขวาย เห็นค่า เห็นความสำคัญของการอยู่ร่วมกัน ! ถ้าเราปฏิเสธ เขาเรียกคนเห็นแก่ตัวเอารัดเอาเปรียบสังคม...เมืองไทยเราถึงเป็นอย่างนี้ มันเสื่อมทรุดด้วยการอยู่ร่วมกัน ก็เพราะไม่มีระเบียบวินัย ...*** การใช้รถใช้ถนน มันก็ไม่เป็นโล้เป็นพาย เป็นต้น

เอ้า ! .. เสร็จหรือยัง ! เสร็จแล้ว มหาพงษ์จะเป็นคนพาว่าใช่ไหม ว่าพร้อมกันเลย ทั้งพระและโยม ..เอ้า พนมมือรอ

กราบ...กราบ...กราบ..

(ทำวัตรพระหลวงพ่อฯ)

ถอยกลับ..หนีไป คุกเข่าลง หมอบศีรษะลง ปิดจังหวะไว้ในท่ากราบ ยังไม่จบบทมัน ... ก็อยากมา**ขอขมา** เรื่องถึงยาว... ให้คุกเข่า ไม่เอาพับเพียบ.. ใครพับเพียบเปลี่ยน เดี๋ยวจะบอกไปทีละภาค พอฉันว่าจบ เดี๋ยวจะบอกให้ว่าตาม ว่าอะไร.. อย่าว่าตาม ถ้าไม่พูด ... ถ้าอะไรให้ว่า เดี๋ยวจะบอกให้ว่า ...

(หลวงพ่อให้พร)

กราบ ๓ ครั้ง เป็นอันว่าจบ ตะนี้.. จบจริงๆ **สำเร็จประโยชน์แน่นอน มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจิต ทวนกระแสหาว่า ใจเราเป็นอย่างไรกับพุทธ-ธรรม-สงฆ์ กับการประทักษิณาวัตร ๓ รอบ ... จดจ่ออยู่กับ ฝ่าพระบาทไหม? กับพระมหากรุณาธิคุณ พุทธ-ธรรม-สงฆ์ หรือเปล่า? ใส่ใจเพื่อจะได้กอบโกยบุญกุศล? บุญจะสำเร็จได้ด้วยความขวนขวาย ด้วยความตั้งใจ ด้วยใส่ใจ ด้วยจริงใจ !!** ไม่ใช่ ..อยู่ไม่อยู่ ลอยๆ บุญก็เกิดขึ้น... ไม่ใช่ ! ใครบอกบุญเกิดขึ้นลอยๆ.. ไม่มีลอยๆ หรอก ! บุญไหนเกิดขึ้นลอยๆ ประเทศไหน ? ให้รู้ ให้เข้าใจ ....

มาเริ่มดูเวทนา

เทศน์อบรมข้อปฏิบัติหลังเวียนเทียนแล้ว
วันศุกร์ที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๔
ณ ศาลาวิชัยะเกรียงไกร วัดป่าเหล่ากกหุ่ง

...**ความตั้งมั่นแห่งจิต**จะเกิดในขณะ ... ฉะนั้น ต่อไปก็ขึ้นอยู่ที่ว่า เมื่อเธอได้ที่ได้ทางหลังจากอธิบายจนเข้าใจแล้วอยู่ที่เธอจะตั้งใจเพ่งเพียร อยู่กับการกระทำตามที่ท่านสอนสืบต่อไป ....

กายตั้งตรงดำรงสติเฉพาะหน้า เก็บปลายคางลงนิดหนึ่ง โดยรวม ***หัวยันเท้าอย่าเกร็ง*** อย่าเกร็งกระทั่งความรู้สึก ผ่อนคลายร่างกายและความรู้สึก คือ จิตใจ... **แต่สติทำหน้าที่เขม็งเกร็งเกลียวกำกับรักษาจิต** -- คือธรรมชาติของธาตุรู้ -- ไว้หว่างกลางลิ้นปี่ ... ตรงนั้น ประมาณตรงนี้... จ่อๆ อยู่ใต้ราวนม ระหว่างราวนม นี่.... ทำให้ได้ก่อน

สติกำกับรักษาจิต ... **จิต เขาเรียก ธรรมชาติของธาตุรู้** ... ให้มันอยู่ตรงนั้น อยู่ระหว่างกลางลิ้นปี่ ... *สติเป็นความระลึกได้ ความระลึกได้ กำกับธรรมชาติของธาตุรู้ คือ ใจ*

นี่ ไว้หว่างกลางหน้าอก คือ ลิ้นปี่ ..กำกับ -- *ลมหายใจเข้า สัมผัสแตะต้องที่หว่างกลางหน้าอก แล้วปล่อยไป ลมหายใจออก สัมผัสแตะต้องตรงนั้น แล้วปล่อย ..*

อย่าตามลม ! อย่าตามลม ! อย่าตามลม ! ตรวจสอบดู ถ้าสงสัยว่าตรวจสอบไม่ชัด ก็สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ให้ผ่านธรรมชาติของธาตุตัวนี้ คือ รู้ คือ ใจ ลึกลงไประหว่างช่องท้อง สุดช่องท้อง ม้วนตัวกลับ คืนกลับสู่ปลายจมูก โดย*ผ่านสัมผัสธรรมชาติของใจ ที่ตั้งเอาไว้หว่างกลางหน้าอก...* หลุดออกไป ... เทียวทวนเข้า ทวนออก ยาวๆ ๒-๓ ครั้ง ... ถ้าเห็นว่าโอเค ... ***ช่องทางเดินลม*** เราทราบแล้วว่า เข้าจากปลายจมูก สัมผัสแตะต้อง แล้วลงไปผ่านธรรมชาติของใจ คือธาตุรู้ที่ตั้งไว้กลางลิ้นปี่ ตรงนี้ ... ลึกลงไปช่องท้อง สุดที่.. แล้วม้วนตัวกลับ ๒-๓ เที่ยว

เราเข้าใจ คุ้นเคย จับแป๊ปเดียวก็รู้แล้ว ในตัวเราเอง ... เราก็หยุด ... อย่าตามลม ! ความรู้สึก อย่าตามลม ! กลับมาจดจ่อ..***สติกำกับรักษาอยู่ในท่ามกลางตรงจุดๆ เดียว คือ ใจ... ณ หว่างกลางลิ้นปี่ หรือหน้าอก***

ลมหายใจเข้า ให้สัมผัสแตะต้องมัน รู้ระลึกได้ว่า สัมผัสแตะต้อง ... ลมหายใจออก -- ไม่ตามว่ามาจากไหนแล้ว ตอนนี้ -- มาสัมผัสแตะต้องแล้วสุดปลายจมูก ก็ไม่ตาม ! ไม่ตามแล้ว ! แต่สัมผัสจุดเดียว ... มาอยู่ ณ จุดๆ เดียว คือ สติระลึกได้กำกับอยู่จุดๆ เดียว คือ ที่ตั้งเอาไว้ตรงนั้น หว่างกลางลิ้นปี่

คำบริกรรม ใครจะบริกรรมมายังไง ... ละไว้ก่อน จะยกตัวอย่างให้ฟัง **คำบริกรรมก็ประดุจเหยื่อล่อปลา ...** เอาเบ็ดเปล่าๆ ลงไปตกปลา ปลาย่อมไม่กิน เขาต้อง -- ผู้ล่าปลา พรานล่าปลา ผู้ชาญฉลาด -- จึงเอาเหยื่อ มีไส้เดือน มีตัวดักแด้ มีตัวมด-แมง อะไรก็แล้วแต่ ... เอาไปเกี่ยวเบ็ด ได้ทั้งนั้น ไส้เดือนก็ได้ ดอกไม้บางชนิดก็ได้ ตัวดักแด้ก็ได้ ตัวอะไร เยอะแยะ ที่คนทางอีสาน ทางไทย เขาเรียกกันเยอะแยะ หลายชนิด เอาไปเกี่ยวปลายเบ็ด เกี่ยวกับหน่วยเบ็ด... แล้วล่อปลา ปลาถึงกิน เพราะฉะนั้น คำบริกรรม *พุทโธ ! สัมมาอะระหัง ! ยุบหนอพองหนอ ! ใบไม้แห้งหล่นจากต้น !...* ได้ทั้งนั้น ... แต่อย่าทำ เสียเวลา... กำลังจะบอกง่ายๆ ว่า คือ เหยื่อล่อปลา มาเอาตัวนี้ **มาอัญเชิญเรียกหาพระพุทธเจ้านี่ พุทธะ-พุทโธนี่ !**

พุทเข้า โธออก *ลมหายใจเข้าบริกรรมคำว่า* ***พุท..*** *ลมหายใจออกบริกรรมคำว่า* ***โธ...*** ไม่เอาปากบริกรรม.. ลูกหลาน ให้เอา **จิต ...** ***ระลึกได้เท่าทันรับรู้อยู่ในภายในแห่งใจ ... เป็นผู้บริกรรม*** .... ตรงนี้คิดว่าเข้าใจ ! เพราะฉะนั้น ต่อไป อย่าติดกับคำบริกรรม พุทโธ ! สัมมาอะระหัง ! ยุบหนอพองหนอ ! ... เขาเรียกคำบริกรรม หลวงปู่บอกแล้วว่า อุปมาเหมือนเหยื่อล่อปลา เหยื่อล่อเบ็ด เกี่ยวเบ็ด ... แค่นี้พวกเราทุกคนคงเข้าใจ

เพราะฉะนั้น ละไว้... มีความสำคัญ *สำคัญเฉพาะกับบุคคลที่เอาสติกำกับแล้ว จิตมันไม่ฟัง ดื้อแพ่ง ไหลตามอำเภอใจกิเลส กระโดดโลดเต้นออกไป แล้วๆ เล่าๆ ไปหาสิ่งที่มันไม่ควรไปหา ... ฟุ้งปรุงแต่ง สังขาร* ...ทางธรรมเขาเรียก **สังขาร** ... หลวงปู่จะไม่พยายามพูด เดี๋ยวจะต้องมาแปล เรียกว่า ...***ฟุ้งปรุงแต่ง ไปเรื่อยเปื่อย*** กลับไปบ้านไปช่องสารพัดในสิ่งที่มันไม่ควรไป ไปกระเป๋า ไปรถ ไปเรือ ไปหาพ่อหาแม่ ละไว้ ... ***เหนี่ยวรั้งมันกลับมาสู่ฐานที่ตั้ง คือ หว่างกลางลิ้นปี่ มีสติรักษาเหนี่ยวรั้งเอาไว้***ว่า มึงอยู่ตรงนี้นะ ! *มึงอย่าไปนะ !* ไปดึงกลับมา *มึงอย่าไปนะ !* ดึงกลับมา ..ดึงหลอกล่อมันเท่าไร มันก็ไม่ค่อยอยากกลับ จึงต้องใช้เหยื่อชนิดหนึ่ง คือ **คำบริกรรม มีพุทโธ** เป็นต้น

เพราะฉะนั้นสำคัญ แต่สำคัญเฉพาะบุคคลที่จิตมันปรุง มันเต้น มันส่ายเกินขอบเขต จนเหนี่ยวไม่กลับ รั้งไม่อยู่ ... แต่เมื่อจะใช้ ถึงถามว่า ก็ทำไมไม่ใช้ พุทโธ ?! ในเมื่อ พุทโธ พุทธะ นี่ **พุทธะคือพระพุทธเจ้า !** พุทโธก็เป็นคำประสระโอ เข้าไปเฉยๆ อันเดียวกัน ! *ทำไมไม่อัญเชิญ ? ทำไมไม่เรียกหาพระผู้มีพระภาคเจ้า ? เพราะธรรมเหล่านี้ ที่เรากำลังปฏิบัตินี่ เป็นของพระพุทธเจ้าผู้ค้นพบ ไม่ใช่พระ..องค์ใดองค์หนึ่ง...* **มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นผู้ค้นพบ ธรรมอันเป็นความจริง ที่มีอยู่ในสภาวะแห่งความเป็นจริง ในปรมัตถ์นั้น**

ละไว้ตอนนี้ คิดว่าคงพอเข้าใจ ...ฟังสืบต่อ เดี๋ยวนี้ อยู่ในท่าอิริยาบถ**สมาธิบัลลังก์-ขวาทับซ้าย ทั้งเท้า-ทั้งมือ** เรียบร้อยแล้ว ไม่เกร็งตัวเรียบร้อยแล้ว กายตั้งตรง เรียบร้อยแล้ว เก็บปลายคางเรียบร้อยแล้ว บริกรรม พุทเข้า-โธออก แล้ว ! ถ้าใครชอบ และจะเอาคำบริกรรม*เหยื่อล่อ-เหยื่อล่อจิต* -- บอกไอ้คำบริกรรมนี่ -- สติกำกับรักษาใจแล้ว !.. ใจเดี๋ยวนี้ ตั้งไว้หว่างกลางหน้าอก คือ ลิ้นปี่แล้ว ! ลูกหลาน ทำแล้วเดี๋ยวนี้ ... ลมหายใจเข้าสัมผัสแตะต้อง และล่วงผ่านไป ... เธอไม่ตามลมแล้ว .. เดี๋ยวนี้ ไม่ตามแล้ว.. ลมหายใจออก

เธอก็ไม่ตามลม แต่รับทราบ รับรู้ในจิต ในสติปัญญากับจิตทำงาน กลมกลืนกัน ว่ามันสัมผัสแตะต้อง ทั้งเข้าและออก ... ณ จุดๆ เดียว คือ หว่างกลางลิ้นปี่หน้าอก

เมื่อทำได้อย่างนี้แล้ว หลวงพ่อ-หลวงปู่ จะขยายอธิบายไปยิ่งๆ ก่อน แล้วค่อยกลับมาตรงนี้ใหม่ หากพวกเรายังสงสัยอยู่ ... เพราะฉะนั้น ไม่ต้องกลัวว่าจะไม่เข้าใจ เดี๋ยวจะทวนให้ เพื่อให้**กรรมฐาน**นี่ สำเร็จประโยชน์ ภายในระยะเวลากระชับของพวกเธอ ... แต่ความตายไม่รอพวกเธอนะ ! ... เพราะฉะนั้น **จะทำกรรมฐานให้ทันกับความที่เราจะต้องตาย ! จะต้องเสียหายไปซึ่งบุญกุศล ! เราจะกอบโกย** .....

สืบต่อจากเมื่อกี้แล้วนะ... จบไปแล้วนะ เรื่อง*ฐานที่ตั้งจุดๆ เดียว ที่หว่างกลางหน้าอก ลิ้นปี่ ลมหายใจเข้าออกสัมผัสแตะต้อง* รับรู้หมดแล้วนะ ! แต่ยังไม่ทวนกลับ เดี๋ยวมันจะงง ... จะขยายความยิ่งๆ ขึ้นไปก่อน ... เมื่อเข้าที่เข้าทางอย่างที่ว่าหมดแล้ว ....

ต่อไป ให้รับทราบต่อตามขั้นตอน... **หัวยันเท้า** เพื่อให้กรรมฐานสำเร็จประโยชน์ภายในไม่กี่ราตรี ... มากหรือน้อย ... จิตจะได้สงบตั้งมั่น ทำอย่างไรหนอ ?! มีวิธี ... หัวยันตีน

ในระหว่างนี้ เสร็จแล้ว ... ***หัวยันตีนของใครของมัน--กายใจนี้ เมื่อเข้าสู่ฐานที่ตั้งแล้ว อย่าขยับ ! จิตก็จะไม่ขยับ โดยสติกำกับรักษา !*** ... วิ่งไป กูดึงกลับมา ... กระโดดกลับบ้าน กูดึงกลับมา ... วิ่งไปหากระเป๋า กูดึงกลับ ... วิ่งไปหามารดาบิดา พ่อแม่ หาไม้กวาด ดึงกลับหมด ... หลวงปู่-หลวงพ่อรู้ .. มันชอบวิ่ง เมื่อเข้าที่นั่งปุ๊บ มันชอบ ... จริงๆ มันไม่ชอบหรอก ! เธออยู่ปกติ มันก็วิ่งมาก ! แต่เธอไม่เคยหยุดดูมัน เลย .. เลยไม่รู้ว่า มันวิ่ง ... ไม่มีอะไรแปลกหรอก

บางคนบอกว่า ... *ผมไม่เคยทำกรรมฐาน พอไปทำเมื่อไร ผมไม่อยากทำ นั่งเมื่อไรมันฟุ้ง มันไปเรื่อยเลย มันเหมือนจะบ้า* ... บอกเข้าใจผิด ! ไอ้คนจะบ้า กำลังจะบ้า.. ให้รีบมานั่งกรรมฐาน ! *ปกติเธอฟุ้งตลอด หัวยันตีน เช้ายันเย็น* ล้านๆ เรื่อง เสียใจ-ยินดี-ยินร้าย-พอใจ ล้านๆ เรื่อง เรื่องนั้นเรื่องนี้ ล้านๆ เรื่อง ... แต่เช้ายันค่ำ ก่อนจะนอน ขณะนอนยังฝันปรุงแต่งไป บ้าบอคอแตก ฝันดีฝันร้าย .... *สังขารของพวกเธอ มันยังไม่ดับ ! ทำไมจะไม่ฟุ้ง ?!* **กำลังจะมามีขั้นตอนเริ่มต้น เพื่อถึงที่สุด ! ปฏิบัติตรงนี้ เพื่อถึงสักโอกาสหนึ่งสังขารดับ !**

อย่างของหลวงพ่อนี้... สังขารดับ ! เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ดับไม่เหลือ ! อยู่กับจิตตรงนี้ ...!! ก็ไปจากพวกเธอนี่แหละ .. ก็ทำไป ... ไต่อย่างพวกเธอนี่แหละ ! ความฟุ้ง ... สักวันหนึ่ง ... ก็จะไต่จากตรงนี้ บาทสุดท้าย ก็ดับแบบครูบาอาจารย์ ... มีจริง ! ถึงต้องมาตรงนี้ก่อนไงล่ะ !

มาว่าต่อ ... ***หัวยันตีน กายและใจนี้ จิตหยุดแล้ว ด้วยมีสติกำกับรักษา เพื่อให้จิตหยุด*** .. ไม่หยุด มันเต้นออกไป เทียวดึงกลับ ..ไม่หยุด มันเต้นไป กูก็ไม่ว่า ไม่กลัวมึง ไอ้ม้าพยศตัวนี้ มึงดิ้นไป กูจะเอาเชือก คือ สติและปัญญา เหนี่ยวรั้งมึงไว้กับหลักๆ เดียว คือ จิต .. คือ ลิ้นปี่ตรงนี้... มึงดิ้นไปสิ กูจะตีให้มึงวิ่งรอบเชือกอยู่งั้น ! ผูกเชือกคาเสา คาหลักอยู่กลางทุ่งโล่ง มึงจะหมอบลงไหมสักวันหนึ่ง ?! กูจะยืนตีมึงอยู่อย่างงั้น ! บาทสุดท้าย มันก็สู้เราไม่ได้หรอก ..นี่แหละ **ความวิริยะพากเพียรอยู่ไหน ความสำเร็จมันก็อยู่แค่ปลายจมูกนี่เอง !**

ฐานอย่าขยับ--หัวยันเท้า--ต่อไปรูปร่าง ร่างกาย อัตภาพของรูป ... เมื่อกี้พูดเรื่องจิตแล้วว่า สติกำกับรักษา เหนี่ยวรั้งให้มันหยุด .. ไม่หยุดดิ้นออกไป ดึงกลับ ... ไม่หยุดนิ่ง

ออกไป ดึงกลับ ... มันเป็นหน้าที่ของเรา กำลังจะทำไป ... สักวันหนึ่งเพื่อให้มันดับไงเล่า !! **รูปร่าง-ร่างกาย-ธาตุขันธ์ของเรานี่ อย่าขยับ !**

ในท่ากรรมฐานนี่ ... งูจงอางจะมาตรงนี้.. เดี๋ยวหลวงปู่ช่วยไล่ไปเอง... อะไรจะมาก็ช่างมัน ! ไม่มีหรอก ! ... สิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีเดชานุภาพมาก ที่นี่ ... เขาอภิบาลเธอแน่นอน..! ที่วัดป่าเหล่ากกหุ่ง ไม่มีผีสางนางไม้จะมารบกวนเธอ ... มีแต่เทวดา อินทร์ และพรหม

และที่สุดยิ่งกว่านั้น คือ **พุทธ-ธรรม-และสงฆ์** ขอยืนยันคอขาด ! ... หลวงปู่พิสูจน์มาหมด ! พิสูจน์จนบวชคาตาย เธอไม่เห็นเหรอ ..เอาจริงนะ ! หลวงปู่คนมืออาชีพเลยนะ ! นักบวช ! ไม่ใช่อย่างที่ลูกหลานเคยเห็น ... ***มืออาชีพแบบแลกตายคาพรหมจรรย์ ! แลกตายคาข้อปฏิบัติ ! แลกตายคาความเป็นจริงแห่งธรรม ! คามรรค-คาผล !*** ให้จำไว้นะ ไม่ใช่ของล้อเล่น ! อย่าขยับ !

มีหน้าที่.. **มีสติเหนี่ยวรั้งกำกับรักษาใจ** ... เต้นออกไป ดึงกลับ ..ดึงกลับ.. มันสู้เธอไม่ได้ สักโอกาสหนึ่ง มันยอม.. มันอ่อน มันล้าเป็น ... เหมือนม้าพยศ มันอ่อน มันล้า

เหงื่อตกกีบ ..มันหยุด ! ไม่หยุด ไม่เคยมี ! นกป่าเอามาขังกรง ดิ้นจนปีกขาดปีกแตก ... บาทสุดท้าย ไม่ปล่อยมันสักที ! มันจะอยู่ไหม ?! บาทสุดท้ายหนักๆ เข้า ก็คุ้นเคย.. เปิดกรงยังไม่มีที่ไป ..ไปไม่เป็นเลย ...นับประสาอะไร ***นี่หัวใจตัวเองนะ มันฝึกได้ !***

หลวงปู่ฝึกมาแล้ว... ขนาดสมัยก่อนอยู่ทางโลกเกกมะเหรกเกเร พอหยุดเที่ยว หยุดเกเรกับเพื่อน กลับมากราบโต๊ะหมู่บูชา กราบปุ๊บ ทำท่านั่ง ... วันหนึ่งเราจะลองกรรมฐานสักหน่อย ... *จิตรวมตึ้ง ...!* ขณะเกๆ อยู่ยังอุทานเลย ! ... *อ้าว ! จิตมันฝึกได้นี่หว่า !* พอมีโอกาสบวชตั้งแต่วันแรก ฟาดเลยไม่ปล่อย ..*นี่มันของดีนี่หว่า !* บอก.. *เป็นจริงเน้อ ! จะบอกเน้อ !*

ทีนี้ก็ทำไปเรื่อยๆ ได้ที่ได้ทางแล้ว ... สอนพวกนี้น่าจะง่ายอยู่หรอก ... บาทสุดท้าย **ก็รอว่าเมื่อไหร่สักโอกาสหนึ่ง จิตเธอจะสำรวมตัวเองลง สงบระงับตั้งมั่น !**

เอ้า ! ฝ่ายปัญญา.. ต่อสร้อยให้หน่อย เพื่อให้เห็นลักษณะของ **ปัญญาอบรมสมาธิ หมายถึง ปัญญาอบรมจิต**

จนจิตรวมตัวลงเป็นหนึ่ง เป็นสมาธิ เดี๋ยวจะว่าทำสมถะ สมถะหัวตอ ! ไม่ใช่ ! ไอ้สมถะตัวนี้ไม่มี ..มีแต่สมาธิ ! สมาธิ อยู่ใน**สัมมาสมาธิ ในมรรคมีองค์ ๘ !**

เมื่อพูด มรรคมีองค์ ๘ ปุ๊บ ... สมถะกับวิปัสสนา มากลมกลืน ในขณะเดียว แต่พูดถึงว่า มันมากลมกลืน แบบไหน ?! **สติตั้ง ธรรมชาติของปัญญาเป็นธรรม คู่กับสติก็เกิด** -- รอบรู้เท่าทัน ระลึกได้ ระลึกชัด ระลึกรู้ รู้ชัด **สติระลึกรู้ - ปัญญารู้ชัด** หรือเรียกว่า **สัมปชัญญะ** ก็ตัวเดียวกัน สัมปชัญญะกับปัญญา อย่า..งง ! ตัวเดียวกัน เป็น*ความรู้ชัด รู้จริง รอบรู้ รู้แจ้ง รู้สึกตัว นั่นคือ สัมปชัญญะ หรือปัญญา !* แต่ทำหน้าที่คนละอย่างกับสติ -- *สติแปลว่าความระลึกได้ !* พอทำงาน คนละตัว.. แต่มันมา สอดคล้องกลมกลืนกัน -- ไอ้ตัวหนึ่งระลึกได้ ไอ้ตัวหนึ่งรู้ชัด รู้สึกตัว รู้แจ้ง รอบรู้เท่าทันอิริยาบถ -- มันก็กลมกลืนกัน ... กลายเป็น**ผู้มีสติสัมปชัญญะ -- ระลึกรู้สึกตัวชัดเจน ในทุกอิริยาบถ** ในระหว่างนี้ใช้อิริยาบถนั่ง ระลึกรู้เท่าทันอีกว่า ระหว่างนี้ เราตั้งสติกำกับรักษาอยู่

จิตเมื่อไม่รวม เราก็ต้องพิจารณา.. โดยหา**กรรมฐาน**ทั้งหลายทั้งปวง ที่พระพุทธเจ้าประทานไว้ มี*อสุภกรรมฐาน* มีม้างกาย หัวยันตีนกายนี้ เขาเรียก *กายคตาสติ* ไอ้ที่กำลังให้เธอทำเรียก *อานาปานสติ* ... เห็นลม เห็นกาย ลมเนื่องจากกาย ถ้าคนตายไม่มีลม .... เห็นลมเข้า หยาบ-สั้น-อึดอัด-ระคายเคือง เห็นตามเป็นจริงว่า ลมนี้เข้า สั้น-หยาบ-อึดอัด-ระคายเคือง ... ลมออกโดยนัยเดียวกัน สั้น-หยาบ-อึดอัด-ระคายเคือง ... ประกอบด้วยกิเลสไหม ? ลมเข้า ประกอบด้วยความโมโหไหม ? ระคายเคืองอ่อนล้าไหม ? ลมออก ... โดยนัยเดียวกัน ประกอบด้วยกิเลสไหม ? ระคายเคืองอ่อนล้าไหม ? โมโหโกรธาอะไรไหม ? **รู้เท่าทัน - เห็นตามเป็นจริง**ของมัน ... สักโอกาสหนึ่ง ... ใช้โอกาสหน่อย...

อนุโลม ปฏิโลมว่า **หัวยันตีนกายใจเราไม่เที่ยง ! ลมก็ไม่เที่ยง !** คนตายก็ไม่มีลมนี่ สักวันหนึ่งไม่เกิน ๑๐๐ ปี เราจะตายได้ไหม ? ตายได้ ! เมื่อเราตาย ไม่มีลม ... แสดงว่าลมที่เรากำลังเข้าและออกนี้ .. ไม่เที่ยง ! ลมที่ประกอบด้วยกิเลสจะเที่ยงไหม ? ในเมื่อไม่มีลม ต้นลมของกิเลส ลมมันคือกิเลส มากับลม ลมมากับกิเลสกลมกลืน แต่บาทสุดท้าย

คนไม่มีลม สิ่งเหล่านี้ก็ไม่เที่ยงนี่ ! ... *เป็นตัวตน ? ไม่เป็น !* ก็ไล่ไป ...

เอ้า ! ละไว้ก่อน... ถ้ากรรมฐานตัวนี้ไม่ชอบในอัธยาศัยของเรา หันกลับไปสู่ตัวอื่น ... เนื้อ หนัง ฟัน เล็บ ... เอามาพิจารณาได้หมด ... ผิวหนังเรา บาทสุดท้าย ไม่เกิน ๑๐๐ ปี เราแก่เราเหี่ยวไหม ? ข้อสำคัญ เราจะได้เหี่ยวได้แก่ไหม ? อาจจะตายเสียก่อน ! ทุกข์ที่เกิดขึ้นจากแก่ชราร่วงโรย แตกดับด้วยโรคภัยไข้เจ็บประดังเข้ามา ... และที่สุด ตาย ! เป็นของมีแน่นอนกับหมู่สัตว์ ย่นมาที่มนุษย์ เป็นของจริงแท้ !

พระพุทธเจ้าสอน**อริยสัจ ๔** ... วันนี้เรามาพุทธบูชา-ธรรมะ - สังฆะ ที่ทำไปแล้วนี่ ..สอนว่า**อริยสัจ ๔ มีอะไร ?! มีทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ... ทุกข์เป็นสิ่งควรรู้ สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ เป็นสิ่งควรละ คือความโง่** - เธอไม่เข้าใจตามเป็นจริงว่าหัวยันตีน กายนี้ ใจนี้ ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่ของเธอ.. *สักแต่ว่า... กายกับใจนี้มันแยกกัน* -- แท้จริงมันอาศัยกันอยู่ในระหว่าง -- คนตายเหลือแต่รูป นอนอยู่ตรงนี้ เผาประชุมเพลิงทำลายทิ้ง แต่จิตมันล่องลอยไปสู่ภูมิภพต่างๆ ตามกรรมดีกรรมชั่ว.. คนละเรื่อง... ถ้าวัฏฏะยังไม่สิ้น จิตนั้นก็ไปเสวยภพชาติ

ว่าด้วยหมู หมา กา ไก่ นก หนู ปู ปีก มนุษย์ เทวดา อินทร์ และพรหม ก็ย่อมกลับมาเกิดอยู่ในกองทุกข์ ในวัฏฏะนี้... **การท่องเที่ยวในวัฏฏะเป็นทุกข์ ! เขาถึงต้องมาประพฤติปฏิบัติเพื่อให้ถึงที่สุดแห่งวัฏฏะ คือพ้นไปจากการท่องเที่ยวในวัฏฏะนี้ ..นั่นแหละคือที่สุดทุกข์ !**

...อย่าขยับออกจากท่านั่ง ..อย่าขยับ ..ถ้าเธอขยับปุ๊บ เธอนั่งใหม่เลย ..เอาใหม่.. เริ่มต้นใหม่ เอาใหม่ ..เธอสมาธิบัลลังก์ใหม่ ... เธออย่าโทรหามารดาบิดา อย่าโทรหาญาติพี่น้อง อย่าโทรหาเพื่อนฝูง ! เธอมาแค่ ๒-๓ วัน เอาประโยชน์ ! ลูกหลาน ... นี่..อุตส่าห์จะให้ประโยชน์พวกเธอสุดๆ !!

พระเจ้าอยู่หัว ..พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวให้ประโยชน์เธอ ! คณะผู้จิตอาสา ... เขาจิตอาสา หลวงปู่ดุด่าเขานี่ เขาจิตอาสาเต็มหัวใจ..ไม่มีค่าตอบแทน แต่มีค่าที่ว่าหวังว่า เห็นพวกเธอเป็นคนดีอยู่ในสังคม เกิดขึ้นมาแล้ว.. พวกเธอจะเป็นตัวหลักตัวตั้งของสังคม เป็นต้นแบบ..สืบต่อ.. เขาก็พอใจสิ่งที่เขาหวังเดี๋ยวนี้ ..... เพราะฉะนั้น ทำให้พวกจิตอาสา กลุ่มจิตอาสาเขาเปี่ยมไปด้วยความชื่นชม ยินดีว่า

ลูกหลานพวกเรา คณะพวกเรา รู้สึก..เอาจริงเอาจัง อะไรต่ออะไร...

ผู้หลัก ผู้ใหญ่ เขาก็สั่งฝากไว้อยู่ว่า..*อย่าเคี่ยวเข็ญ อย่าบีบ ... นิสัยหลวงพ่อ-หลวงปู่..ไม่บีบไม่มีหรอก ! เพราะประโยชน์ที่ลูกหลานพึงจะขนกอบโกยกลับน่ะ มันมีอีก ไม่มีประมาณได้ !* อย่างน้อยๆ ถ้าลูกหลานเก็บไปได้สักกำหนึ่ง ! แต่ว่าจะให้ได้สักกำหนึ่ง ก็ต้องเคี่ยวเข็ญไงล่ะ ! เอากำเดียว ไม่ให้แบกกลับหรอก ..ถือเบาๆ นี่แหละ ... ถือเบากว่าถือ โทรศัพท์มือถือ เพราะ*มันถืออยู่ในจิต ..ด้วยเจตนารักษาละเว้น ความผิด จากศีลทั้ง ๕ ทั้ง ๘ และ ๑๐ และ ละชั่วทั้งปวง มันก็ปรากฏแล้ว ไม่ได้ถืออะไรเลยแท้จริง.. แต่หยั่งลงในจิต* **จิตเป็นผู้เสวยทั้งบาป ทั้งโทษ ทั้งคุณ และอะไร.. ก็จิต เป็นผู้เสวยบาป-บุญ-คุณ-โทษ เพราะจิตเป็นผู้รู้ ผู้เห็น ผู้เสวย ..นิพพานก็จิตเป็นผู้ไป ผู้รู้ ผู้เห็น ผู้เสวย... จิตก็แค่จิต ไม่ใช่ของเรา..**

อันนั้นธรรมมันสูงไป !! มาอารัมภบทตรงนี้ต่อ...

อย่าขยับ.. แล้วก็นั่งดู..ลมหายใจเข้าสัมผัสแตะต้อง ณ จุดๆ นั้นแหละ ..หว่างกลางหน้าอกลิ้นปี่ ..ตั้งไว้แล้วด้วยธาตุรู้ หรือใจ ..ก็เรียกไป อย่าไปสอบตกภาษาไทย เพราะเราปฏิบัติ พาพวกเธอปฏิบัติไปสู่ถึงที่สุดแล้วจะหลุดพ้นจากสมมุติ แต่นำสมมุติมาใช้อยู่ *อย่างฉันก็นำสมมุติมาใช้บอกสอนพวกเธอ แต่เห็นค่าของสมมุติตามเป็นจริงของโลกสมมุติ ไม่เอาสมมุติตามไปสู่ธรรมด้วย* **ธรรมเขาเหนือสมมุติ แต่เมื่อมาอยู่กับสมมุติ ก็อาศัยอักขระพยัญชนะ มาบอกสอนแทนค่า เพื่อให้พวกเราเข้าใจ**

ฉันก็เหนื่อยมา ... ก่อนพวกเธอมา ก็เหนื่อยมาเยอะ เหนื่อยมา เตรียมพร้อม... อันโน้นเรียบร้อยไหม ? ไอ้ลูกหลานมาแล้วทำยังไง ? พวกนั้นมันมานานๆ ที อะไรที่ได้ประโยชน์ตรงโน้นจัดหรือยัง ? ความปลอดภัยได้หรือยัง ? อะไร.. ก็ไม่สนุกหรอก ! ไม่ว่าแต่พระเหนื่อย ... พระเหนื่อย ! ไม่ว่าแต่พระเหนื่อย ... โยมเหนื่อย ! คนในพื้นที่เหนื่อย ! ชาวบ้านหลายสิบคนเหนื่อย ! ทุกฝ่ายเหนื่อยหมด ! ผู้หญิงผู้ชายเหนื่อย ! แม่บัง-แม่บ้านก็เขาสู้กัน เพื่อให้พวกเธอได้ประโยชน์จากสถานที่ตรงนี้ไป เพราะทุกคนกลัวว่าหลวงปู่

จะด่า แล้วจะฆ่าเอาจริงๆ... เขากลัว ! แต่เขาผิดพลาดอยู่เรื่อย เพราะเขาขาดสติปัญญา !!

พวกเธอก็อย่าให้ผิดพลาด ...ถึงต้องมาฝึกสติปัญญาไงเล่า ! **สมุทัย เหตุให้เกิดทุกข์ คือความโง่เขลา ! บุคคลมันหลงเอง ! หลงตัวเองเพราะโง่ ! ไม่เข้าใจเพราะโง่ ! ไม่ศรัทธาก็เพราะโง่ ! ไม่เข้าใจ ย่นเข้าไปในตัวเอง ก็คือ หัวยันตีนกายใจ ว่า ไม่เป็นตัวตน ไม่ใช่เราเขา หาแก่นไม่ได้**...*พวกเธอก็ไม่รู้* ก็จึงกำลังจะมาไต่เต้าไต่ระดับว่า.. กำลังจะเริ่มไปสู่ สักโอกาสหนึ่งจะรู้ ***ว่าแท้จริงหัวยันตีนนี่... สักแต่ว่า...ปรากฏขึ้นมาจากกรรมดีกรรมชั่วที่เรากระทำไว้*** ..แล้วก็ยังไม่พอ สรุป ซ.ต.พ. ให้เห็นว่า **มีแต่ทุกข์ !**

การเกิดขึ้นของหมู่สัตว์ ..ย่นมาพวกเรา ...**มีแต่ทุกข์ !** ฉันนี่เห็นทุกข์ ตั้งแต่หัวยันตีนกายใจ ทุกวี่ทุกวัน ขนาดถึงจุดนี้แล้วยังเห็นเลย... ยิ่งเห็นชัดกว่าพวกเธออีกด้วยซ้ำ *ยังไม่เคยเห็นว่า..อะไรคือความสุขวะ ?!* ก็มีสุขบ้างนิดๆ หน่อยๆ เรียกว่าสุขก็ไม่ใช่ ... เรียกว่าพร้อมจะดูแลพวกเธอให้สำเร็จประโยชน์.. อันนี้จะเรียกความสุขก็เรียก ! จะเรียกว่าหน้าที่ก็ไม่ใช่ ! เพราะหน้าที่เหล่านี้ เป็นหน้าที่ของพระพุทธเจ้า

อ้าว ! จริงๆ ..พระอรหันต์ทั้งหลายทั้งปวงก็ทำไปพอประมาณ ตามกำลังแต่ละองค์ แต่ละท่าน ตามอัธยาศัยที่ท่านจะมีกำลังวังชาได้ทำ ..หมายถึง สติปัญญา และการสั่งสมบุญญาบารมีมาเพื่อทำหรือไม่ทำ ... มากหรือน้อย ... กว้างหรือแคบ ...

เพราะฉะนั้น ให้ภาคภูมิใจ บรรยากาศเกือบ ๒๐๐ไร่... นี่ ! เป็นไปเพื่อสังคม เพื่อโลก ..ย่นมาที่เพื่อพวกเธอ.. เพื่อทุกคน คนที่อยู่ตรงนี้ อยู่กว้างกว่านี้ ในแผ่นดินแหลมทองนี้ขยายออกไปสามโลกธาตุ... ก็มาได้ ตรงนี้ ! เทวดา อินทร์ และพรหม.. เขายังมาเลย !

ตั้งใจ ! ตั้งสติ ! อย่าปล่อยสติ ! ถ้าปล่อยสติ เธอจะง่วง ! อย่าสัปหงก... สัปหงกปุ๊บง่วง ! และสืบต่อไป.. เจตนาของหลวงปู่นี่... ที่หมายจะเอาเดี๋ยวนี้ **สติปัญญาหล่อหลอมเพื่อ** ... รอดูสักไม่กี่วินาที **เวทนาจะเกิด..** ในกลุ่มนามขันธ์ ก็มีเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ .. เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ... ๔ อย่าง

เวทนา แปลว่า ธรรมอันเป็นเครื่องเสวย.. *เสวยเวทนา* ... สัญญา แปลว่า ความจำหมาย ...สังขาร แปลว่า ความปรุงแต่ง ... วิญญาณแปลว่ารับรู้

เวทนาคือเสวย ..เสวยอะไร ! ***พอใจ ไม่พอใจ !*** เสวยอารมณ์ *ธรรมอันเป็นเครื่องเสวยความรู้สึก หรือเสวยอารมณ์* -- พอใจก็เป็นเวทนาชนิดหนึ่ง ไม่พอใจก็เป็นเวทนาชนิดหนึ่ง -- เวทนาขยายออกมี ๓ อย่าง -- มีสุขเวทนา มีทุกขเวทนา และอุเบกขาเวทนา แต่ย่นลงมา มีแต่ทุกข์อย่างเดียว **พอพิจารณาไปจริงๆ ปฏิบัติไปจริงๆ เห็นแต่ทุกข์ เกิดขึ้นตั้งอยู่และแปรไป** - เกิดขึ้นใหม่ก็ทุกข์ ที่ปฏิบัติไปถึงจุด ... มันก็เห็นแบบนั้น

แต่แท้จริง ขยายออกไปก็มี ๓ อย่าง สุข-ทุกข์ อุเบกขา แต่อุเบกขาประเดี๋ยวดับ ก็เหลือแต่ทุกข์ ! สุขประเดี๋ยวเดียวก็ดับ ! มันไม่ได้สุขตลอดวี่ตลอดวันนี่ ! แป๊บเดียว ! เดี๋ยวก็ความพอใจที่ว่าเป็นสุข แป๊บเดียวก็ดับ ! อาหารผ่านปลายลิ้น แตะปลายลิ้นก็เหมือนอร่อย ล่วงลำคอล่วงปลายลิ้นแล้ว ... เอ๊ะ ! ความอร่อยก็หายไปลงสู่ท้อง กลายเป็นสารพัดขี้เยี่ยว... อะไรลำบากมีอีก เป็นอีก..ประจำ.. ตัวนี้.. เพราะฉะนั้นสุขประเดี๋ยวประด๋าว ***พอสุขผ่านไปแล้วก็ดับ ! พอดับเสร็จ ก็มีแต่ทุกข์ !***

เขาถึงบอก **มีแต่ทุกข์เท่านั้นเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และเมื่อดับ... เมื่อคลายออก**ชั่วกาลหนึ่ง วินาทีหนึ่ง เสี้ยวขณะหนึ่ง **ก็ทุกข์ดับไป** และอีกเสี้ยวแห่งวินาที ลมหายใจยังไม่ทันจะเกิดเลย **ก็เกิดขึ้นมาอีกซึ่งทุกข์** คือ ความไม่พอใจ ความขัด ความเคือง ความไม่ได้ดังปรารถนา ความทุรนทุรายสารพัด คันหัวก็ทุกข์ คันตูด คันก้น คันแข้ง คันขา ทุกข์.. อาบน้ำต้องถูขี้ไคลก็ทุกข์... ***เว้นแต่ว่าเธอไม่มีสติปัญญาหยั่งคิด พิจารณาให้เห็นตามเป็นจริงว่า...มันมีแต่ทุกข์ !*** ตัวนี้เขาเรียก**เวทนา--ธรรมอันเป็นเครื่องเสวยอารมณ์**

ทีนี้หลวงปู่อยากให้เธอนั่งรอเวทนาเกิด พอเวทนาเกิด สติกับปัญญา--สติกำกับรักษาใจ ปัญญาเกิดขึ้นเป็นธรรมคู่กันกับสติ--รับรู้.. วิญญาณทำงานแล้ว-ละไว้ไม่พูดถึงมันแล้ว-กำลังจะดูว่าเวทนาเกิด รสชาติเจ็บปวด อ่อน ร้อน เย็น และแข็ง เกิดแล้วที่ตาตุ่ม ที่แข้ง ที่ขา เพราะคนเรานั่งงอขา งอเข่านี่ เราต้องการจะให้มันเกิดประจักษ์ตานี่ ! มันก็มีอาการเลือดลมเดินไม่สะดวก มันเริ่มมีอาการแล้วนี่ ! ตาตุ่มก็ปวดแล้วนี่ ! อะไรก็ปวด ขาก็เริ่มปวด เหน็บเริ่มกินแล้ว เขาเรียก..*เวทนาที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวด และความไม่พอใจก็เกิด* ขัดเคือง

ก็เกิด... เป็นทุกข์ ! เอามันตรงๆ ก็คือ **ความเจ็บปวดรุมเร้าที่แข้งขา มือ หลัง บั้นเอว หัวไหล่ ... ก่อให้เกิดทุกข์**

ทุกข์เหล่านี้ทำให้มันหมดไปได้ ! ไม่ใช่หมดไปจากอะไร **หมดไปจากอุปาทาน คือความยึดถือ !** ...*อุปาทานสำคัญผิด ไปยึดถือ.. หัวนี้ กายนี้ ใจนี้ เป็นตัวตนบุคคล เรา เขา ... ทุกข์ก็เลยเป็นของเรา* ! เพราะฉะนั้นทำให้ถึงที่สุดทุกข์ได้ ..แต่ทุกข์ยังมีอยู่ ปรากฏอยู่.. ไม่ใช่เราประหารทุกข์ให้หมดจากโลกเลย แต่**เอาทุกข์ออกจากหัวใจเราด้วยไถ่ถอนอุปาทาน ความยึดถือ !** *ไถ่ถอนอะไร ? ไม่ใช่ไถ่ถอนให้มันไม่ยึดถือทุกข์ ! แต่ไถ่ถอน ไม่ให้มันยึดถือกายนี้ใจนี้ว่าเป็นตัวตนบุคคล เรา เขา หมายถึง ไม่สำคัญว่ามันเป็นเรา-เป็นเขาขึ้นมา* **เมื่อขาดความสำคัญ.. ความยึดถือมันสะบั้นลง... ทุกข์จึงสักแต่ว่าทุกข์** ! จะเห็น ! เราจะเป็นผู้เห็นเอง ! อันนั้น คือจุดที่จะเอา...

กล่าวเร็วๆ ไป เพื่อให้กระชับ เพราะคนพูดก็เริ่มเหนื่อย คนเดินทางมาก็เหนื่อย แต่ต้องการว่า ก่อนจะนอนวันนี้ให้สั่งสม ให้เกิดฟูมฟัก ซึ่งอานิสงส์ผลบุญในระดับหนึ่งก่อนถึงจะปล่อยไปนอน ..เมื่อไปนอนก็ตะแคงขวา บริกรรม

พุทเข้า โธออก อย่างที่ทำกรรมฐานนี่ เมื่อออกจากที่นั่งบัลลังก์ กรรมฐานตรงนี้ **สติกำกับรักษาใจ -- อย่าออกจนกว่าจะตาย ! กรรมฐานก็ตั้งอยู่จนถึงวันตาย !**

เพราะฉะนั้น *กรรมฐานจริงๆ นี่ เขาไม่หมายเอานั่ง ไม่หมายเอาเดินจงกรม เขาหมายเอา***สติสัมปชัญญะ--** *ปัญญาหล่อหลอมอบรมรักษาใจ รู้เท่าทันอิริยาบถต่างๆ* **มีสติรักษา รู้เท่าทันในอิริยาบถ ๔ ยืน เดิน นั่ง และนอน ...**

ธรรมสอนโลก-โลกียธรรม-โลกียมรรค ว่าด้วยศีล สมาธิ ปัญญา ระดับคนในโลก จะเอาไปประกอบอาชีพ ทำมาหากิน เพื่อให้อาชีพการงานหน้าที่ ตลอดจนถึง ย่นมาถึงที่ การอยู่กับลูก กับผัว กับเมีย มีบุตรหลานธิดาปกครอง ดูแลกันด้วย ด้วยชอบธรรม ด้วยความถูกต้อง หัวหน้าครอบครัวหรือผู้หลักผู้ใหญ่นั้น ก็ต้องมายัง ศีล-สมาธิ-ปัญญา ระดับโลกียศีล โลกียสมาธิ โลกียปัญญา เขาเรียกว่า โลกียมรรค ให้เกิดขึ้นในกมลสันดาน แห่งกายแห่งใจ-- **หมายเอาใจ !**

ธรรมทั้งหลายมีใจไปถึง มีใจเป็นใหญ่ มีใจอันยิ่ง สำเร็จที่ใจ กายวาจาเป็นกิริยาประกอบร่วม เพื่อให้ธรรม

อันถูกต้อง อันดี อันงาม ที่ใจหมายจะเอา เจตนาของจิต ตั้งจะเอา และเตรียมจะเอา ให้เกิดกับใจ หมายถึง ศีล-สมาธิ-ปัญญา หมายถึง ศีลธรรมจรรยาบรรณ และหมายถึง ... โวหารพวกเธอและคนในสังคม พูดกันว่า -- *ให้มีคุณธรรม มีความรู้คู่คุณธรรม* ... อันนั้นพูดแต่ปาก ! **อันนั้นกำลังเอาผลมาพูด** ... *บุคคลผู้นี้มีคุณธรรม !* หรือ *ให้มีความรู้คู่คุณธรรม !...* เพราะฉะนั้น **ก่อนจะพูด ต้องอารัมภบทถึงเหตุที่จะมาของคุณธรรมก่อน คือ ศีล-สมาธิ-ปัญญา ขยายออกไป ก็ มรรคมีองค์ ๘ -- ๘ ข้อ สัมมาทิฐิเป็นเบื้องต้น สัมมาสมาธิเป็นเบื้องสุดท้าย**

ไล่ไป ... ลูกหลานคงรู้ ถ้าไม่รู้..สงสัยก็ถาม วันไหนก่อนจะกลับ ก็มีเวลาถาม หรือถามคนข้างเคียงที่เขาพอจะรู้งูๆ ปลาๆ ลองถาม สงสัยว่าผิด..มาถามต่อ ..มรรคมีองค์ ๘ มีอะไรบ้าง ? ถ้าสงสัยก็ไปค้นหาหนังสือ ***"ศีล สมาธิ ปัญญา กับความพอเพียง"*** เขียนให้อยู่ ก็ไปค้นหา ไม่มี ก็ไปขอหนังสือ ***"แม่"*** ในหนังสือแม่ มีเรียงสร้อยไว้ ไม่รู้กี่บทบาทข้อปฏิบัติล้วนๆ แม่สอนลูกในข้อปฏิบัติ เพื่อสำเร็จประโยชน์ ลูกก็สมยอมกับแม่ แล้วลูกกลับสอนแม่อีกว่า ตอบแทนบุญคุณมารดาบิดาทำอย่างไร ? เหนี่ยวรั้งให้มารดาบิดาไปสู่

เส้นทางใด ?! จึงจะเรียกว่าบุตรหลานธิดาเหล่านั้น ทำหน้าที่ตอบแทนพระคุณกตัญญูกตเวทิตาแก่มารดาบิดาแล้ว เต็มภาคภูมิ จนพระพุทธเจ้าปฏิเสธไม่ได้ แล้วชื่นชม--หมู่สงฆ์หลวงปู่หลวงตาปฏิเสธไม่ได้

ไอ้เดี๋ยวนี้ ... พวกเธอยังไม่ได้เป็นลูกกตัญญูสักคน ! ยัง... ไม่มีสิทธิ์ ! อยากยกมืออย่างไร ฉันก็ไม่สมยอม มันไม่ใช่ฐานะ ... เพราะฉะนั้นหนังสือเขามีอยู่ ..*เอาจิตเขียน อาศัยมือเป็นกิริยาประกอบร่วมจับปากกา แต่ความหมายของจิต ของธรรม มันออกมาคู่กัน มาจากจิต มาจากใจ มาจากความเป็นจริง* ถ้าพูดว่า **ใจกับธรรมก็อันเดียวกัน มาจากธรรม มาจากใจ** จึงต้องบอก

.... ก่อนจะปล่อยลูกหลานไปนอน ... นี่วัดป่า เทวดา อินทร์ และพรหมเยอะ ! ฉันรู้ เพราะฉันบวชมานี่ !..มันมีอาชีพ ! เพราะฉะนั้น ก่อนจะปล่อยลูกหลานไปนอน ... จะได้หลับสบาย หลับอย่างเป็นสุข เทพบุตร เทพธิดา ก็อภิบาลรักษาคุ้มครอง อันใดจะพอสงเคราะห์ได้ ท่านเหล่านั้นก็จะบันดาลด้วยเดชานุภาพ ท่านผู้นิรทุกข์เหล่านั้น มีฤทธิ์มาก..มีเดชานุภาพ

มาก เธอไม่เห็นชั้นบรรยากาศเขาจัดให้เธอ พอดีๆ งามๆ ... เธอไม่เห็นเหรอ ... หัดสัมผัสสำเหนียก หัดสัมผัสสำเหนียก ...

เธอทำได้ยาก ถ้าเธอไม่มีสติปัญญา กำหนด หล่อหลอมอบรมจิตใจจนสงบ ... จะเห็นจะรู้ได้ ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นจิตสงบ ระงับมากหรือน้อยตามสมควรแก่ผู้นั้นเท่านั้น ... ฉันเห็นมาหมด ! เทวดาฟ้าดินอินทร์พรหม เห็นหมด ! ก็ถึงต้องพูด... ว่ามีจริง ! เพราะฉะนั้น ให้ระวัง ถ้าเธออยากรู้อยากเห็นจริง... นี้ไม่เหลือวิสัย ! เส้นทางพระพุทธศาสนาเป็นทางผ่านเพื่อไปพระนิพพาน **นิพพานก็ไม่ได้อะไร แปลว่าความดับทุกข์ไม่เหลือ หรือหมายความว่าทำให้ถึงที่สุดทุกข์ ! แต่จะทำให้ถึงที่สุดได้ ต้องมาชำระความโง่ !** กำลังให้เธอเริ่มชำระความโง่ ตามขั้นตอนตามสเตปมัน นี่เริ่มสเตปแรก ! อย่าขยับ !

ต้องการ ... พูดแล้วว่าจะ*ให้เธอดูเวทนา หรือความเจ็บปวด* เขาเรียกว่าเวทนา *มันเสวยรสชาติเผ็ดร้อนขนาดไหน ไอ้ความเผ็ดร้อน ความไม่พอใจ ความเจ็บปวด ทุกข์ระทม มันเป็นทุกข์หรือเป็นสุข ? มันเป็นทุกข์ ! ทุกข์เที่ยง - ไม่เที่ยง ?* เอ้า ! จะขยายต่อ ...

ฟัง ! สติปัญญาไล่ต่อ .... *ความเจ็บปวดนี้ เที่ยงไหมนี่ ?* ไม่เรียกมันว่า*ทุกข์*หรอก ! มันเรียก... เอาเรียกมันแบบจะๆ แบบลูกทุ่งกำลังเจอกันเดี๋ยวนี้ ในห้องปฏิบัตินี่ ... *ความเจ็บปวด* ตรงตาตุ่มแข้งขาที่มองเข้ามานี้ หัวไหล่ หัวแขนก็แล้วแต่นี่ มันเรียกว่า *ปวด ... ปวดนี่ กูไม่พอใจ !* แล้วปวด เที่ยงไหม ? มาบังคับให้กูนั่งนี่ ! ... พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า*ไม่เที่ยง !* หลวงพ่อเองก็มาตะโกนปาวๆ ว่า ไม่เที่ยง ! *เอ้า ! ไม่เที่ยงได้ไงวะ ... ก็มันปวดอยู่กับขากูนี่ !*

ก็ฉันยังบอกอยู่ว่า *ไม่เที่ยง !* .... เธอก็มีปัญญา เธอก็ไล่ต่อไป ... เพราะว่าเธอยังไม่ประจักษ์ความจริง -- ก็ไล่ต่อไป ... ในระหว่างนั่งรอดูมันอยู่... หัวยันตีนกายนี้ใจนี้ ตายได้ไหม ? คนตายร้องไหม ? เวลาเขา หักแข้งหักขา เอาไฟเผามัน คนตายไม่ร้อง ! ทำไมมันถึงตาย ? *จิตมันพราก ออกจากกาย ไปเสวยรสชาติกรรมดี กรรมชั่วของมัน แสดงว่าจิตไม่ตาย ! แต่ร่างกายมันตายได้ !* จิตท่องเที่ยวไป ในวัฏฏะอื่น เสวยรสชาติ ภูมิภพต่างๆ ตามชั้นวรรณะ ของกรรมดีกรรมชั่ว แสดงว่า ปรับเปลี่ยนรูปร่างไปได้ ! เป็นหมู หมา กา ไก่ ก็ย่อมเป็นได้ ! สัตว์นรกเป็นได้ ! เทวดา อินทร์ พรหมก็เป็นได้ !

ผู้หญิง ชาติหน้าภพหน้าเป็นผู้ชายก็ได้ ! ชาตินี้ เป็นผู้ชายยังเป็นได้เลย ผู้ชายเป็นผู้หญิง ชาตินี้ก็ยังเป็นได้เลย... ในขณะตำหนิท้วงติงพระอริยเจ้า... ปั๊บ ! ไม่นานเดี๋ยวก็เป็น ! เผลอๆ ... ก็แล้วแต่เจตนามากหรือน้อย ! กล้าแข็งสมบูรณ์ เต็มเจตนาหัวใจ เต็มบาทใหญ่แล้ว อาจจะฟาดไม่เกิน อาทิตย์หนึ่ง ก็เป็น ! วินาทีนั้น ก็เป็น ! ของพวกนี้ เป็นได้ทุกวินาที !

ฉันเสียดายพวกเธอ...ถ้ามีจิตสงบแน่วแน่ลงพอประมาณ *สติกำกับรักษาความสงบนั้นไว้อยู่ เธอก็จะเริ่มสำเหนียก ชั้นบรรยากาศ สำเหนียกระดับต้นไม้* การขยับตัวของ... กระทั่งมดแมงเล็กๆ..เขาจะถอยห่างพวกเธอออกไป ถอยให้พวกเธอเกิดสุขสมบูรณ์ ทานข้าวก็อร่อย ส้วมเราจำนวนน้อยก็จริง แต่ว่ารู้สึกมันพอดีพองาม จังหวะพี่น้องเข้าไป เราออกมา ..งดงาม และทุกอย่างจะราบรื่น... เธอก็จะกลับบ้าน ด้วยความสดชื่น กอบโกยซึ่งบุญกุศล คือ ความดีงามชุ่มเย็นนี้ กลับไป สติปัญญามันจะแตกฉาน ปราชญ์เปรื่อง ในแง่นั้นแง่นี้

วันนี้ สิ่งที่เธอไม่เคยได้ยิน เธอได้ยิน ! สิ่งไม่เคยได้ฟัง เธอได้ฟัง ! สิ่งที่เธอไม่เคยพบ เธอได้พบ ! สิ่งที่เคยได้พบมาแล้ว

ตรงนั้น ตรงนี้ คล้ายๆ กัน แต่ว่ามีความต่าง ! ในความที่เหมือนกัน เธอก็ได้พบอีก ! อันไหนสงสัย เธอได้ฟัง ก็ได้ฟังซ้ำอีก ไม่เป็นไร ! อันไหนที่เคยฟังแล้ว อาจคลาดเคลื่อนเมื่อมาตรงนี้ บอก *เฮ้ย ! ของกูนี่ กูพยายามเอามึงไปตรงๆ ...เป๊ะนะ ! เอาง่ายๆ ง่ายที่สุดเท่าที่กูจะ.. เอามันง่ายที่สุด !*

ที่จริง พระพุทธเจ้าก็สอนแบบนี้แหละ สอนง่ายๆ... แต่เวลาพระองค์เปิดประเด็น เปิดปริยาย พระองค์เปิดให้กว้าง ... เพื่อให้มันสอดคล้องกับอัธยาศัย จริตของหมู่สัตว์โลกที่มีความต่าง เพราะหมู่สัตว์โลกมีนิสัยต่าง ...สั่งสมบุญญาบารมีมามากน้อย แตกต่างลักษณะกัน ก่อให้เกิดอัธยาศัย นิสัย จริต ที่มีความต่าง ... เพราะฉะนั้น**ธรรมแห่งเบื้องยุคลบาทในฝ่ายมรรค ฝ่ายเหตุนี่ ไม่มีประมาณ...**

แต่ย่นมาในหัวข้อหลัก **มรรคมีองค์ ๘** ย่นมาใน **ศีล-สมาธิ-ปัญญา** ขยายออกไป เพื่อให้สำเร็จประโยชน์ โพธิปักขิยธรรม ๓๗ -- มีสติปัฏฐาน ๔ อิทธิบาท ๔ อินทรีย์ ๕ พละ ๕ โพชฌงค์ ๗ มรรคมีองค์ ๘ ขยายออกไป ... ความเพียรใน ๔ สถาน ฯลฯ ก็ขยายไป รวมแล้วเรียกว่า.. กลุ่ม**โพธิปักขิยธรรม ๓๗** *แต่แท้จริง หมายย่นทั้งหมดมา*

*ทุกอย่าง ทุกประเด็น ทุกข้อ หยั่งลง เพื่อชงให้***ศีล-สมาธิ-ปัญญา**
สำเร็จประโยชน์ในใจท่านผู้ใดผู้หนึ่ง หากท่านผู้นั้นน้อมเอาไป...

ธรรมทั้งหลายมีใจไปถึงก่อน มีใจเป็นใหญ่ เมื่อเจตนาของจิตตั้งมั่น จะน้อมเอาหลักธรรมคำสอน คือ ศีล-สมาธิ-ปัญญา เข้ามาสู่ตน ตนก็เป็นผู้ได้ประโยชน์ ตนก็เป็นผู้มีความตั้งมั่นแห่งใจ ความสงบแนบแน่นก็เกิดในจิต ความเป็นหนึ่งเป็นเอกภาพในจิตก็เกิด ความฟุ้งก็แตกหัก ทำลาย..ถูกทำลายล้างไป ปัญญา.. อันที่มีจิตแส่ส่ายฟุ้งปรุงแต่งปิดบังอำพรางมันก็คลี่คลาย ...

อุปมาอุปไมยเหมือนดวงอาทิตย์ เป็นดาวฤกษ์ดวงเดียวดวงเด่น ที่มีแสงสว่างในตัวเอง แสงสว่างไม่เคยหมดลงไปเลย.. อยู่ๆ อย่างนั้นชั่วกัลปาวสาน โลกถูกทำลายล้างเท่าไร เขาก็อยู่อย่างนั้น อยู่อย่างนั้น.. ชั่วกัลปาวสาน ... ชั่วกัลปาวสาน ... แต่เมฆหมอก เมื่อถึงฤดูกาลดินฟ้าถล่มทลายก็แล้วแต่ ย่อม... ฤดูฝน ลมตะวันตก ลมตะวันออกพัด.. พัดเมฆหมอกเหล่านี้มาปิดบังอำพราง พวกเราก็กล่าวหาว่าวันนี้ไม่มีแสง ...ดวงอาทิตย์คงหมดแสงไปแล้ว ไม่มีแสงตะวัน... แต่แท้จริงไม่ใช่... ดวงอาทิตย์เค้าก็มีแสงอยู่ ... ลมทางทิศ

ตะวันตกและทิศตะวันออกต่างหาก.. เป็นผู้นำพาเมฆและหมอกมาปิดบังอำพรางแสงอาทิตย์เอาไว้ โลกจึงไม่ได้รับแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ในระหว่างนั้น ... *อุปมาอุปไมยเหมือนคนโง่* ...**ความโง่ คือ สิ่งอำพรางก่อให้เกิดความฟุ้งปรุงแต่ง มลทินแห่งจิตก็เกิด ! จิตเมื่อมีมลทิน-มลสภาวะ มันก็ไม่ชัดเจน** -- เห็นหมอกลงเยอะ ขับรถไปบนถนน ฝุ่นละอองเยอะ เรียกมลภาวะ สภาพอากาศไม่อำนวย ย่อมอาจเกิด...อาจก่อให้เกิดความไม่ปลอดภัยต้องระมัดระวัง ... ละไว้ คงเข้าใจ พูดแค่นี้ ...

กิเลสมารยาสาไถ ความลูบหน้าปะจมูก ยกตนข่มท่าน อิจฉา ริษยา อาฆาต เพ่งโทษ ผูกโกรธ ตีตนเสมอท่าน ปรามาส หมิ่นแคลน ลบหลู่ ผิดศีลผิดธรรม เขาเรียกโดยรวม เรียก**มลทินของจิต**--*จิตเลยเศร้าหมอง ไม่สว่างไสว*--จะชำระได้ด้วย ...*นี่กำลังให้เธอทำนี่ ...ด้วย***สติกำกับรักษาใจ** *เหนี่ยวรั้งมันไว้ เพื่อชำระมลทิน ให้จิตสว่าง ให้สงบรวม ให้ตั้งมั่น ให้เป็นหนึ่ง ให้มีเอกภาพ*

อย่าถามถึงความเชื่อมั่นใจตัวเอง ! เธอไม่เห็นหลวงปู่เหรอ ไม่เห็นพ่อแม่ครูบาอาจารย์สายป่ามีออาชีพ

...กระดูกเป็นแก้วทุกองค์เหรอ ! ...เมืองไทยนั้นมีตั๊วะ ! ถึงพยายามบอก***อย่าหลงทาง ... ของจริงเขามีอยู่ ! ของจริงเห็นจริงถึงจริงต้องพูด! ไม่พูดใครจะทำธรรมจักรให้หมุน!?***

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และบอก...*เราบรมครู เราถึงที่สุดแล้วชาตินี้ ! ชาติหน้าไม่มีสำหรับเรา ! ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ! เราเป็นผู้รู้แจ้งโลก ! เธอ ... จงฟังคำสอนเรา น้อมคำสอนเราไปประพฤติปฏิบัติ* ... ก็เลยพาเธอถวายดอกไม้ใน**วันอาสาฬหบูชา**--ประกาศพระธรรมเทศนาหลังจากตรัสรู้ใหม่ๆ ณ ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน อธิบายธรรมจนท่านพระเถระผู้เป็นพี่ใหญ่ของพระพุทธศาสนาฝ่ายสงฆ์ **ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะ สำเร็จประโยชน์เป็นพระโสดาบัน !** เขาเรียกเป็นผู้มีดวงตาเห็นธรรม หมายถึงพระอริยบุคคล ชั้นต้น--โสดาบัน ! มีจริงในพุทธศาสนา !

ครูบาอาจารย์ ย่นมาที่ฉัน ปฏิบัติมาก็เห็นจริง ! ประจักษ์จริง ! เต็มหัวใจตัวเองจริง ! จึงมาเคี่ยวเข็ญ เพื่อให้*จิตมีเอกภาพ มีความมั่นคง ไม่มีมลทินความเศร้าหมองเพราะกิเลสหนุนหลังอยู่* ...เพราะฉะนั้นตั้งใจทำ !

ฝ่ายพระ.. ฟังก็อันเดียวกัน กำลังสอนพระ สอนโยม สอนคน อันเดียวกัน เทวดา อินทร์ พรหม เขารับฟัง เต็มไปหมด ... ในระหว่างเธอไม่เคยมา เขาก็อยู่ เขาก็ฟัง

อันนี้พยายามบีบบี้ตัวเอง.. เข็ญออกมาเท่าที่จะ อุตสาหะบอกพวกเธอได้ เพราะพวกเธอมันเพิ่งเจอกันครั้งแรก ... ฉันพยายามบีบธรรมะออกมาต๊ะวะ ! พยายามบีบออกมาต๊ะวะ ! เพราะต้องมาย้อมศรัทธาเธอให้มาก ! แต่ว่าเธอจะมีศรัทธา... พอเชื่อถือในครูบาอาจารย์แล้ว ธรรมมันจะไหลแบบสบาย ... ...แต่ถ้ามันไม่ออกแบบสบาย เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์พวกเธอ ... ไหนๆ พวกเธอมา ก็ต้องบีบบี้ตัวเอง *..ตั้งเจตนาว่ามาแล้ว จะให้ประโยชน์พวกมัน ....ก็ต้องใช้ความอุตสาหะ ...*

... อย่าขยับขา เธอขยับแล้วเรื่องยาว.. ยกขึ้นใหม่ ..ตั้งหลักใหม่ .....นับหนึ่งของเธอนั่น ยกขึ้นบัลลังก์ใหม่ อย่าเอาออก ....เอาออก เธอหนีไม่พ้นหรอก ...**หนีทุกข์ไม่พ้น !** เธอจะหยุดนั่ง เธอก็หนีไม่พ้น ! เธอจะเดินไปเข้าบาร์เข้าผับไป ฟังเพลง เธอก็หนีไม่พ้น ! เอาสาย..ไอ้..ไอพอด (iPod) ..ไอโฟน (iPhone) เธอมาเสียบหู... เธอก็ไม่ใช่จะหนีทุกข์พ้นหรอก ! ลูกหลาน ...ไม่พ้น ! แต่เธอยังไม่เห็นมันเท่านั้นเอง ! หนีไม่พ้น...

เพราะหลวงปู่ครูบาอาจารย์... โน่น ! สูงสุด คือ **พระพุทธเจ้า พระองค์เห็นว่ายากแก่การหนี... ถ้าไม่ชำระความโง่ ความเขลา !**

อย่ากระนั้นเลยหันมาสอนกรรมฐาน--ของพระพุทธเจ้านะ ที่หลวงปู่เอามาสอนเธอนี่นะ ของพระพุทธเจ้าเรา! ไม่ใช่ค่อยเป็นค่อยไป ! ไม่ใช่นั่ง ๑๐ นาที แล้วไปเดิน ๑๐ นาที แล้วกลับมานั่ง ค่อยยกย่างเหยียบ ... ไม่ใช่ ! ผิด ! มันไม่ปกติ ! ...*เดินจงกรม ก็เดินปกติ เหมือนพวกเราเดินเวียนเทียน* ... แต่หลวงปู่พาเดิน มันเร็วไปนิดหนึ่ง แต่ก็..โอเคแหละ ! ก็หลวงปู่เดินอย่างงั้น หลวงพ่อเดินอย่างงั้น ! แต่พวกเธอจะว่าเร็ว ว่าช้า ก็.. หลวงพ่อก็เดินตามอัธยาศัย เดินปกติ -- เพราะหลวงพ่อปฏิบัติมาเพื่อ... แต่ก่อนไม่ปกติ กินเหล้าบ้าง ไปจีบสาวบ้าง เที่ยวกับเพื่อนบ้าง มะล๊องก๊องแก๊ง -- หลังจากบวชมาแล้ว.. *เอ๊ะ ! ไอ้ความปกติอยู่คืออะไร ? ทำอย่างไรถึงจะไปสู่ความปกติ* ก็เห็นหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็น้อมมาปฏิบัติ... **ที่สุดเป็นไปเพื่อความเป็นปกติ !**

ศีลเป็นความปกติของมนุษย์ ! ความตั้งมั่นแห่งจิต ก็เป็นความปกติ ! แต่ยังไม่เท่าไร ... ปกติจริงๆ มันต้อง

ปกติอย่างเป็นผู้ประเสริฐ! มนุษย์ประเสริฐกว่าสัตว์เดรัจฉาน ตั๊วะ... ทีนี้ *ถ้ามนุษย์เราไม่มีศีล-สมาธิ-ปัญญา หยั่งลงหัวใจ ความสงบก็ไม่มี ศีลก็ไม่มี ปัญญาก็ไม่รอบรู้เท่าทัน เพื่อละชั่ว ประพฤติดี...* มนุษย์ ก็มนุษย์กิเลสหนาปัญญาหยาบ ไม่เกิน ไม่ต่าง*มนุสสเปโต...* พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ ! *มนุสสติรัจฉาโน--* มนุสสติรัจฉาโนก็มนุษย์ รูปร่างเป็นมนุษย์ แต่จิตใจเหมือน สัตว์เดรัจฉาน..ความรู้สึกนึกคิด ! *มนุสสเปโต*รูปร่างเป็นมนุษย์... แต่จิตใจความรู้สึกนึกคิดเป็นเปรต ! มีอยู่... พระพุทธเจ้าสอนนี่ ไม่ใช่หลวงปู่เอามาตั้ง ไม่ใช่หลวงพ่อเอามาพูด... *กำลังจะพาเธอ หนีจากสิ่งเหล่านั้น...ไม่ปกติ !*

เพราะฉะนั้น *มนุษย์ไหนที่ไม่ปฏิบัติ หรือไม่ฝึกฝน ไม่น้อมเอาคำสอน อันมีศีล-สมาธิ-ปัญญา มาหยั่งลง ในกาย ในใจตนน่ะ ..เขาเรียก**ผิดปกติ** ..อย่ายอมให้ตัวเองผิดปกติ !* เพราะฉะนั้น **การปฏิบัติธรรม เพื่อให้เรากลับคืนสู่ ความเป็นปกติ** ที่เราเพลี่ยงพล้ำเสียหายมาเล็กๆ น้อยๆ มากหรือน้อยก็แล้วแต่ ..**ให้ปกติ ปกติยิ่งๆ จนถึงที่สุด เป็นผู้ประเสริฐ !** ..นั่นเข้าข่ายของอริยบุคคลแล้ว ..เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ ก็เป็นโสดาบัน ! **อริยะ แปลว่าประเสริฐ**

หรือเป็นผู้เจริญ ก็แล้วแต่จะเรียก... ภาษาไทย มันไม่ต้องไปแปลมันตรงๆ หรอก... มันเป็นความงดงาม... อย่าไปสอบตก

จุดที่เธอจะเอาจริงๆ จากแก่นสารมัน ว่าด้วยเรื่องนั่งก็... เดี๋ยวนี้ **นั่งลองดูเวทนา !** เมื่อเห็นแล้ว...หนูลูกหลานอย่าขยับ ! แต่ยายนั่นกด ! ถูกแล้ว ! กดแล้วก็...ปัญญาทำหน้าที่ด้วย ! ยายหนู !... ผู้ชายก็เหมือนกัน ผู้หญิงทุกคนเรียกยายหนู ก็รวมทั้งหมด และใครกำลังปวด ... นั่นแหละคือ ความทุกข์ ! เรียกมันว่าปวดตรงๆ !

ปวดไม่เที่ยงหรอกลูกหลาน ! ทำไมไม่เที่ยง ? เอ้า ! คนตาย..สักวันหนึ่งไม่เกิน ๑๐๐ ปี เธอตายไหม ? หลวงพ่อตายไหม ? ตายล้านเปอร์เซ็นต์ ! คนตาย เวลาเอาไปประชุมเพลิงเผาไฟ มันร้องไหม ? ...มันไม่ร้องหรอกเธอ ! ทางนี้ง่ายๆ ลัดนิ้วมือเดียว... ***เส้นผมบังภูเขา*** ...กายกับใจอยู่คาหัวจิตหัวใจเรา

ตอนนี้ เรานั่งเห็นมันอยู่นี่ ! มันไม่เที่ยงหรอก ! ไม่ใช่ตัวตน ! รักษาไว้ได้ไม่เท่าไรหรอก ! ๖๐ ปีมาก็เริ่มแก่ ๖๑ ๗๐ ก็เริ่มแล้ว มันไม่ใช่เริ่มแล้ว มันรอตายแล้ว ไม่รู้จะถึง ๗๐ ไหม ? ไม่รู้จะ ๖๕ ไหม ? ไม่เชื่อเลยว่ามันจะอยู่กันอีกกี่แต้ม ...

เพราะฉะนั้น ไอ้ทุกข์ที่กำลังเกิดความเจ็บปวดเหล่านี้ไม่ตั้งอยู่หรอก ! มันจะมาตั้งอยู่กับคนตายหรือ ? ทำตายซะ ! ให้ตายก่อนจะตายจริง ! เมื่อเราทำตายให้ปรากฏเดี๋ยวนี้ ..วางซะ ธาตุ ๔ ขันธ์ ๕... *ว่ามึงก็***สักแต่ว่า !** *กูไม่ค่อยเชื่อมึง !* เพราะพระพุทธเจ้าก็ตรัส นี่หลวงพ่อท่านก็บ่นอยู่นี่ว่า *แท้จริงมึงก็ไม่นานเกินรอ..มึงก็จะตาย เจ็บปวดเหล่านี้ไม่เกิดกับคนตายหรอก ! มันไม่เที่ยง ! มันเกิดเฉพาะคนเป็นที่มีกิเลสหนาปัญญาหยาบ ...*

ไอ้กิเลส มันเกิดขึ้น ก็เพราะว่าโง่ - ว่าหลง ! เกิดแล้วก็เข้าไปยึดถือร่างกายและจิตใจของตัวเราเองว่าเป็นกู-เป็นมึง ขึ้นมา ! มีผัวก็ว่าเป็นผัวกู ! มีรถก็เป็นของกู ! มีตระกูลก็เป็นตระกูลกู ! ทำหน้าที่การงาน หน้าที่กู-อาชีพกู-ตำแหน่งกู เรื่องยาว.... ใครแตะต้องก็ดีดดิ้น ทีนี้ ! ได้ลาภ-เสียลาภ ได้ยศก็เสียยศได้ เป็นปกติเป็นธรรมชาติของโลก ! **...เราอย่าไปหลงกับความจริงของโลก ! กำลังจะทำให้พวกเราพ้นขอบเขตตรงนี้ไปในทางความคิด ให้มีเหตุผลอย่างนั้นมาหักล้างกัน...**

เพราะฉะนั้น ทางปัญญาก็เดินเครื่องไป ... หลวงปู่ต้องการให้เธอ**ใช้ปัญญาอบรมจิต**ไปในคราวเดียวกัน เพราะในระหว่างที่หลวงปู่สอนเธอ จะได้ทั้งสมถะและวิปัสสนา จึงสงเคราะห์เรียกว่า *สัมมาสติ สัมมาสมาธิ ในคราวเดียวกัน สัมมาปัญญา ในคราวเดียวกัน* มี ๑ ข้อ - *ที่หลวงปู่สอนให้เธอทำสมาธินี่ - อีก ๗ ข้อ ในมรรคมีองค์ ๘ เขาจะมาหยั่งลง.. จึงกลายเป็น**สัมมาสมาธิ...** ที่หลวงปู่กำลังสอน*

จึงขยายความให้ฟัง **เป็นสมาธิที่พร้อมด้วยสติ ด้วยปัญญา ด้วยความพากเพียร ด้วยความเข้าอกเข้าใจ และการกระทำนี้เป็นการกระทำที่ถูกต้อง เป็นความเพียรที่ถูกต้อง** ..เป็นความตั้งใจที่ถูกต้องแล้ว เพราะมีความคิดความเห็น ความดำริที่ถูกต้องแล้ว เพราะมันมีปัจจัยองค์ประกอบร่วม มันครบสมบูรณ์แบบ **ทั้ง ๘ ข้อหยั่งลงในขณะ..** จึงสอนกลับมาเน้นอีกทีว่า **ปัญญารอบรู้เท่าทันหัวยันเท้า ตามเป็นจริง รูปร่างนี้**ว่า *มึงไม่ตั้งอยู่ ! ถ้ากูตายไปเมื่อไหร่แล้ว ความเจ็บปวดนี้จะตั้งอยู่กับกูไหม ?* จะตั้งอยู่กับ*คนตายไหม ?* เป็นต้น หาที่มาเทียบเคียงมันในเชิงตรรกะ ตอนแรกก็ต้องเถียงกันด้วยเรื่องตรรกะ

... หลวงปู่เคยทำมาแล้ว พวกเธออย่าเสียใจ หลวงปู่นั่งๆ ไป *ปวด ! ปวดมากๆ !* มันไม่มีเวลาคิดหรอก ! ปวดมากก็ออกหู ตึ๊ด ..ตึ๊ด.. ก็กดขาลง ..เอาชนะหัวใจตัวเอง *..กิเลสหนามาก มึงนี่ ! กดมัน !* เอ้า ! หนึ่ง.. สอง ..สาม ..ถ้านับถึง ๕๐ แล้วมึงไม่ตาย กูจะนั่งต่อนะ... หนึ่ง.. นับอย่างเร็วเลย หนึ่ง.. สอง.. สาม.. สี่..ห้า.. หก...(นับเร็วๆ) ไอ้นี่มันเอาเปรียบตัวเองนี่หว่า ! ..เอ้าก็ผ่อนลง ..นับอีก ..แป๊ปเดียวถึง ๕๐ ..*คื้อจั่งนับเร็วตายมึงแต๊ว่ะ !* พอครบ ๕๐ ..มันไม่ตาย ! ไม่ตาย ! เอ้า ! กูนับต่ออีก ! แต่แท้จริงมันไม่หรอก พอขึ้นป๊าบ...ถึงแก้วหูปั๊บ มันผ่อนลง *เขาต้องการอาการที่เจ็บปวดผ่อนลง เขาต้องการให้เธอเห็นว่า เวทนานั้นไม่เที่ยงหรอก เบื้องต้นๆ ...*

แต่ของหลวงปู่ ไม่นะ ! ของหลวงพ่อไม่ ! นั่งนี่มีจริง ! คือ เวทนาขาดสะบั้นคาเลย ! ไม่มี ! ถ้าเราชาญฉลาดและรู้ถึงมันปุ๊บนี่ ..พอประจักษ์ชัดปุ๊บนี่ เขาถึงเรียก **สัมมาทิฐิ** รู้จริงชัดปุ๊บ ในด้านความเห็นนี่ว่า**กายนี้ใจนี้อาศัยกันอยู่ต่างแต่ว่า มาอาศัยกัน แค่นั้น** ! เวทนาตัวนี้ ความเจ็บปวด.. ขาดสะบั้นเลย ! นั่งมาเป็นสอง สาม สี่ชั่วโมง ... เอ๊ะ ! มันไปไหนวะ ? หรือมันไม่ได้นั่ง ? ..ไม่ได้นั่งไง.. นั่งเหงื่อแตกอยู่นี่

แต่มันไปไหน เจ้าบ้านั่น ? เอากูเกือบตายเมื่อกี้ !...
นี่เรื่องจริงนะ เรื่องจริงๆ พิสูจน์มา.. แล้วก็หลายบทบาท

เพราะฉะนั้นตั้งใจ **เธอจะสำเร็จประโยชน์ได้ด้วยมีสติกำกับรักษาใจ เพียรตั้งใจ เจตนาในใจเกิดขึ้น** แล้วก็..*สติกำกับรักษาเหนี่ยวรั้งไว้จุดที่ตั้ง* ที่หลวงปู่บอกคือหว่างลิ้นปี่ ..ต้องการให้เธอได้ประโยชน์สืบต่อไป จนถึงวันสุดท้าย... เติบใหญ่ มีครอบครัว เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ มีหน้าที่การงานเจริญรุ่งเรืองไปก็ได้ประโยชน์

จะอธิบายตอกย้ำเธอไว้ ให้จำให้ได้ ... เมื่อออกจากกรรมฐานวันนี้แล้ว ออกวินาทีไหนก็แล้วแต่ **สติ..อย่าออกจากกำกับรักษาใจอยู่ !** ในระหว่างอยู่วัด ในระหว่างกลับจากวัดในระหว่างเดินทางกลับ บนรถทัวร์ รถบัส กำลังกินอยู่กับเพื่อนกับพี่กับน้อง กับผู้หลักผู้ใหญ่ ... แวะปั๊มไหน ในระหว่างพูดระหว่างคุย .. **สติกำกับรักษาใจ ! รู้เท่าทันในอิริยาบถ** ที่กำลังยืน พูดกับเพื่อน กำลังคิด กำลังนอน นั่งรถ กำลังอะไร ... ยาวไปจนถึงโน่น ...จุดสุดท้าย เมื่อไหร่เธอจะตาย ให้เธอนำตัวนี้ไปใช้จนถึงวินาทีสุดท้ายก่อนตาย ! ถ้าเธอทำได้อย่างนั้นนั่นเธอก็ไม่ธรรมดา !

ทางพระพุทธศาสนาสงเคราะห์ย่นไปที่ว่า... **สติปัฏฐาน ๔** แต่มันมีแก่นของมันยิ่งกว่านี้ อันนี้ละไว้.... วันข้างหน้า หากพวกเรายังไม่ตาย ยังโคจรโลกมันกลมไม่แน่ ... สังคมอาจจัดให้พวกเรามาพบกัน แต่ไม่เป็นทางการ ก็อาจจะมาคนสองคน พวกเธออยู่ดีมีสุขแล้วมั่งคั่ง แล้วจะแวะมา อาจระลึกถึงของเก่ามา ! ถ้าฉันยังไม่ตาย หรือยังไม่หนี มาพบกันก็สงสัยในประเด็นไหนก็ถาม ! ก่อนจะกลับจริงๆ ก็จดเลกเชอร์... ประเด็นไหนสงสัยถาม ! ยินดีตอบ ให้ประโยชน์ ! ตอบแล้วให้จำ ! จด ! แล้วเอาไป ประพฤติปฏิบัติให้ได้

เพราะฉะนั้น **กรรมฐานในพระพุทธศาสนา ภาวนา หรืออะไรก็แล้วแต่ เพื่อชำระความโง่ ความเขลา ...หมายถึง มีสติกำกับรักษาใจให้รู้เท่าทัน ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ที่กระทบกับกายใจเรา** -- ภายนอก บุคคลต่างๆ สิ่งมีชีวิต มีรถเรือ เหนือใต้บ้าง ที่กระทบกับเรา นี่เบื้องต้น ... บาทสุดท้าย มันจะกลมกลืนเป็นอัตโนมัติ ... เราจะอยู่กับโลกได้แบบสบาย **ธรรมสอนเธอ สอนเพื่อคืนกลับสู่โลก เขาเรียกว่า โลกียธรรม เพื่อเธอจะได้อยู่กับโลกอย่างเป็นสุข**

สุขจริงๆ ทีนี้ และเธอก็จะสบาย เธอจะไม่ทุกข์ระทม เพราะดีดดิ้น ด้วยความโกรธ ด้วยความขัดเคือง ด้วยความไม่พอใจ ด้วยความ...เมื่อเสียสิ่งนั้นไปก็จะไม่น้อยเนื้อต่ำใจ ! ไม่พิรี้พิไรรำพัน.. ทนได้--รับได้ เหตุเพราะเธอมีเครื่องปฏิบัติเป็นฐานรองรับอยู่ ! แต่ถ้าเมื่อใดที่เธอขาดสติกำกับรักษาใจ เมื่อนั้นเธอจะทนรับอารมณ์ต่างๆ ที่กระทบกับเธอไม่ได้ ทนรับกับโลกไม่ได้ พอใจ ไม่พอใจ มากระทบเธอ ..เธอก็จะดิ้นพิรี้พิไรร้องไห้ ...

วันข้างหน้า ฝ่ายผู้หญิงลูกหลาน ได้มีครอบครัวมีลูกมีผัวมีแฟน แฟนทำให้เธอผิดหวัง ผัวทำให้เธอผิดหวัง เธอก็จะดิ้น ดีดดิ้นร้องไห้ ... ฝ่ายผู้ชาย ลูกเมียผิดลูกผิดผัวไปติดผู้ชาย ..เธอก็จะเหมือนกัน อันเดียวกัน ในทำนองเดียวกัน ดีดดิ้น ทนไม่ได้ คับแค้น อาจหยิบศาสตราวุธ ด้วยกำลังของผู้ชาย ประหัต ประหาร เข่นฆ่า เป็นต้น

อันนี้เบื้องต้นๆ ที่ย่อมเกิดกับพวกเธอได้สักโอกาสหนึ่งแน่นอน ! ... ยังไม่พูดถึงสิ่งอื่นๆ ที่เสื่อมจากเธอ ที่เธอไม่สำเร็จสมปรารถนา... เธอย่อมทนรับไม่ได้ แม้สิ่งที่เธอได้มาสมปรารถนาแล้ว ความพอก็ไม่มี **ตัณหา ๓ ทำงานอยู่ -**

กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา - **ไม่มีเมืองพอหรอก..** อย่าเพิ่งขยายความมัน เดี๋ยวเธอจะจำยาก.. ลำบาก.. มันเยอะ ....

เพราะฉะนั้น เมื่อเจ็บปวดรุมเร้า **ที่เรียกว่า เวทนา ธรรมอันเป็นเครื่องเสวยอารมณ์รสชาตินี่ อย่าถอย** ลูก ! อย่าถอย หลาน ! ดูมันต่อ... เดี๋ยวสักพักหนึ่ง ก็ค่อยปล่อย... ตั้งใจสู้กับหลวงพ่อ เอาจริงๆ.. กัดฟันทน อุตสาหะ ! เธอหนีมันไม่พ้นหรอก ทุกข์นั่น ! อย่าหนี ! ถ้าเธอออกจากกรรมฐาน เพราะคิดว่า โอ๊ย ! ก็มันปวด มันทนไม่ได้ ! เธอออกไปก็ทุกข์ เหมือนเดิม ! เพราะถึงเธอไม่นั่ง เธอก็ทุกข์ ! แต่เธอไม่รู้ !

ทำไมถึงไม่รู้ ? เพราะเธอปล่อยอารมณ์ไหลไปตามกับกิเลสโลก.. สังคมโลก... อยากได้อะไร เธอก็... เอ้า ! แสวงหาดิ้นรน ! แต่แท้จริง...ไม่นะ สิ่งที่เธออยากได้ ... เกิดไม่ได้ เธอก็ผิดหวังเสียใจ น้อยเนื้อต่ำใจ ... รักคนนี้ ไม่ได้ดังปรารถนา.. เธอก็เสียใจ ! อยากได้สิ่งนี้ เธอไม่ได้ ! อยากเรียนอันนี้ เธอไม่ได้ ! อยากทำงานนี้ เธอไม่ได้.. ก็เสียใจ ! เธอหนีไม่พ้น ...

อันนี้เราพบกันด่วนๆ พบกันเร็วๆ..ไม่รู้คืนนี้ฉันจะตายไหม ? เพราะฉะนั้น *อะไรจะบอกได้ ก็รีบบอกๆๆ ก่อน !* เพราะฉะนั้น พูดเร็วไปบ้าง ก็ไม่รู้ว่าฟังทันหรือเปล่า ? ที่จริง

พระพุทธเจ้าห้ามอยู่ บอกไว้อยู่ว่า *เมื่อบอกสอน อย่าพูดเร็ว เราจะเหนื่อย ผู้ฟังจะฟังตามไม่ทัน จะใคร่ครวญตามไม่ทัน* ... แต่บางที กาลเวลาของฉัน ... เป็นคน...เห็นเวลามันจี้ๆๆ ก้นอยู่ตลอด ขนโลมชาติหลังนี่... ฟ้าว ! ฟ้าว ! ตลอด ... แก่ เจ็บและตาย จึงไม่ประมาท ! ไม่ใช่แค่เคี่ยวเข็ญ... เร่งเร้าเธอด้วย ! ละไว้ ...

พระพุทธเจ้าเคยเร่งเร้าอย่างนี้ไหม หลวงปู่-หลวงพ่อ ? แหม ! อันนี้กำลังสอนผิด มัชฌิมาปฏิปทา - ทางสายกลางไม่ใช่ค่อยเป็นค่อยไปหรือ ? **ผิด ! เข้าใจผิด !** อันนี้พระกิเลสหนาปัญญาหยาบ คนโง่ คนกิเลสหยาบ แล้วสื่อความหมายเข้าใจตามกิเลสตัวเองหนุนหลัง ... ของจริง พระพุทธเจ้ายกตัวอย่างในพระสูตร พระพุทธเจ้าตรัสว่าอย่างไร ? เมื่อบ่ายนี้ก็บอกไปแล้ว ...บอก*อานนท์* -- พระอานนท์เป็นพระอุปัฏฐากของพระพุทธเจ้า เป็นน้องชายของพระพุทธเจ้าต่างพระมารดา แล้วก็เอาไปบวช บวชเสร็จก็กลายเป็นอุปัฏฐากสนิทติดตามตลอด ... พวกเราก็คงรู้จักพระอานนท์ ท่านพระเถระเจ้าพระอานนท์

บอก ... *อานนท์ ! เราจะกระหนาบเธอ แล้วๆ เล่าๆ กระหนาบเธอ แล้วๆ เล่าๆ เราจะไม่พึงปล่อย และไม่พึงผ่อน*

ให้เธอ ไม่พึงปล่อยเธอ เราจะเพียรกระหน่ำเธอ กระหนาบเธอ แล้วๆ เล่าๆ แล้วๆ เล่าๆ เราจะไม่ทะนุถนอมเธอเหมือนช่างหม้อที่ทำกับหม้อ ทั้งยังเปียก ยังดิบอยู่ ... หมายถึง ช่างปั้นหม้อเขาจะค่อยๆ ถนอมหม้อ ค่อยๆ เตาะ ค่อยๆ แตะ ใช้ไม้ตีทุบไปเรื่อย และก็มือหมุนตัวไปเรื่อย เพราะดินเหนียวก็ยังนุ่มๆ อยู่ ไม่แข็งเกินไป ไม่อ่อนเกินไป เพราะจะเอามาปั้นหม้อ เพราะการขึ้นหม้อจะค่อยๆ แต่งไปเรื่อยๆ ทะนุถนอมลักษณะโครงสร้างของหม้อที่ยังไม่เป็นหม้อดี หรือจวนแจจะเป็นหม้อดีแล้ว เขาก็จะถนอม แม้นเอาไปผึ่งแดดจนแห้งแล้วก็ถนอม ก่อนจะยกขึ้นไปเตาเผาก็ถนอมอยู่ ออกจากเตาเผาก็ถนอม แล้วเอามาวางไว้สำหรับจำหน่าย หรือ เอามาใช้ประโยชน์... ยิ่งกำลังขึ้นหม้อใหม่ ยิ่งถนอม ช่างปั้นดินต่างๆ พวกศิลปะต่างๆ เป็นต้น ...

พระพุทธเจ้าบอก ... *อานนท์ เราจะไม่ทะนุถนอมเธอ ! เราจะพากเพียร เพียรกระหน่ำกระหนาบเธอ แล้วๆ เล่าๆ จะไม่ถนอมเธอ ไม่ทะนุถนอมเธอเหมือนดั่งช่างหม้อที่ทำกับหม้อ ทั้งยังเปียกและยังดิบอยู่ ! หากเธอเข้ามาสู่ครรลองของพุทธศาสนา ไม่เป็นไปเพื่อหวังประโยชน์ใน ศีล-สมาธิ-ปัญญา เพื่อให้เกิดประโยชน์ในตัวเอง เธอพึงจักทนอยู่ไม่ได้* ... พระองค์

จะไม่ยอมหรอก เมื่อเข้ามาในขอบเขตแล้วจะไม่ได้อะไรไปบ้างนี่ .... พระองค์ยอมไม่ได้... คือ มันเอาง่าย ทำไมไม่เอาล่ะ ?!

เอาง่ายแบบไหน ? นี่ยังไม่พูดถึงกรรมฐานเลย ! ตั้งใจจะมา บนรถบัสรถทัวร์ ตั้งใจตั้งแต่ก่อนจะออกจากบ้าน ตั้งใจก่อน ลาแม่กับพ่อ พี่น้อง *ผมจะไปในคอร์สนี้ อย่างงี้ อย่างงั้น ทางคณะของสำนักงาน.....* จัดงานตรงนี้ขึ้นมา *เพื่อให้ผมเกิดความรับรู้ถึงสังคมของ**พระอรหันต์*** อะไรต่าง ๆ *เป็นต้น เพื่อสักวันหนึ่งผมจะได้เป็นตัวอย่าง เป็นต้นแบบ* ...

นี่พวกเธออย่าทำเล่นนะ ! พวกเธอกำลังจะ**คืนกลับไปสู่เป็นต้นแบบของสังคม**นะ ! เธอเป็น**นักเรียนทุนในหลวง**กลุ่มแรกนะ ! ในหลวงท่านก็แก่ตัวมากแล้ว ท่านเสียสละเงินมาก้อนนี้ เป็นประเดิมชัยสำหรับเยาวชนของท่าน ...

อย่ากระนั้นเลย เอาอีกทีบอก ...เราสู้กับท่าน ถวายท่านมาหลายครั้ง ..ครั้งนี้อีกทีเว้ย ! ฉันอยากให้บุตรหลานเหล่านี้ที่รู้สึกมีโอกาสมากเลยนี่ - น่าเชิดชูมาก - ที่อุตส่าห์ได้เงินทุนในหลวง - ให้เขาได้เป็นต้นแบบของสังคม ...

เพราะฉะนั้น *พวกเธอกำลังจะคืนกลับไป เพื่อเป็นตัวอย่างของสังคมนะ* ... แต่ถ้าพวกเธอมาวัดฉันแล้ว...

ให้หลวงปู่ หลวงพ่อ เห็นความไม่อดทน ... โอ้ ! ตายห่าเลย ! พวกนี้ ทำยังไงวะ ? ไอ้นี่มดกัดยังเจ็บกว่า ! ความที่ต้องอดทนอย่างนี้ หลวงพ่อหลวงปู่แก่ๆ อย่างงี้ ทรุดโทรมสุขภาพไม่ดีเท่าเธอ นั่งสว่าง นั่งแบบที่พวกเธอบอกว่าปวด ! คนไหนไม่ปวดล่ะ ? หลวงปู่ปวดมากกว่าเธอ ! นั่งสว่าง ! ๗-๘ ชั่วโมง ! หลวงปู่นับไม่ถ้วน เดินจงกรมแต่เช้ายันค่ำ ค่ำยันเช้า จากกินข้าว ฉันข้าวเสร็จ ฟัดห้าโมงเย็น...

เพราะฉะนั้น พวกเธอกำลังมาพบพระมีคุณวิเศษเต็มไปหมด...ฉันจะบอกพวกเธอ ***ฉันนี่นะ ! ไม่ใช่ของธรรมดา !*** จนบอก.. ***เฮ้ย ! กูมันไม่ธรรมดา !*** แต่ว่าโอเค อยู่กับโลกก็เป็นปกติ สบาย... อยู่กับโลกก็ได้ ! มีจริงๆ ! ถ้าไม่มีจริงๆ ไม่ตะโกนใส่-ไม่ตะโกนใส่ลูกหลาน ! ตะโกนมาจน... เป็น ๑๐-๒๐ ปี แล้ว ! แล้ว**มรรคผลก็ของจริง** หลวงพ่อ หลวงปู่คนนี้.. นั่งอยู่ตรงนี้.. ต่อหน้าเธออย่างนี้ บันลือสีหนาทเฉพาะหน้าพวกเธอเดี๋ยวนี้ ! และก็เป็นมานาน... **อย่างพระอรหันต์เป็นมานานแล้ว...** ไม่ใช่เพิ่งเป็นตอนพวกเธอจะมา ! ของจริง...!

ถึงบอก ... เรียกมาเถอะ ฉันปล่อยไปไม่ได้หรอก เพราะเด็กกลุ่มนี้ น่าสงเคราะห์เขาอยู่ ... เพราะว่า อย่างน้อยๆ ก็

น่าชื่นชมกับพวกเขา...อย่างน้อย เขามีโอกาสดีมาก.. ถือว่าเป็นผู้โชคดีมากกว่าเยาวชนคนอื่นๆ ในประเทศไทยเดี๋ยวนี้.. คือ.. เพราะว่าเป็นผู้ได้ทุนรุ่นแรกของในหลวง และก็ในหลวงท่านก็แก่มากแล้ว ...ยังไงๆ ... เอ้า.. *ลุ้นอีกที !*

... ***"นี่คือประเทศไทย"*** ฉันถอดหัวใจเขียนให้ท่านแล้วอารัมภบทตั้งแต่เริ่มใบแรกก็เรื่องในหลวง ..ฉันลุ้นไปแล้ว สังคมก็ตอบรับน้อย ..เอ้า เด็กรุ่นนี้ ลุ้นอีกทีเว้ย ! บอก *กูยังมีเวลาอยู่ กูไม่มีข้อปฏิบัติ แล้วกิจที่จะปฏิบัติชำระกิเลสกูก็ไม่มี กูลองลุ้นให้ดูอีกที !* ... กำลังใส่หัวใจ ใส่ความจริงพูดกับพวกเธอ ! จริงทุกคำ ! จริงทุกจิต ! จริงทุกอิริยาบถ ! จริงทั้งดุ้น ! พิสูจน์ได้ทุกเมื่อ ! ถ้าไม่ใช่ ไม่เชื้อเชิญให้เธอพิสูจน์ ! กำลังให้เธอพิสูจน์ด้วยข้อปฏิบัติไงเล่า ! แล้วเธอก็จะรู้ว่าหลวงปู่มีสิ่งนั้นจริงไหม ? แล้วเธอก็จะรู้ว่าพระพุทธเจ้า.... **ผู้ใดเห็นทุกข์ ผู้นั้นเห็นธรรม ...ผู้ใดเห็นทุกข์ ผู้นั้นเห็นความจริง ...ผู้ใดเห็นทุกข์ ผู้นั้นเห็นธรรม เห็นความจริง... เห็นพระอรหันต์เจ้าทั้งหลายทั้งปวง... เห็นพระพุทธเจ้า รู้จักพระพุทธเจ้า ...** ก็ไปจากที่เธอกำลังกระทำอยู่เดี๋ยวนี้ ...

หลวงปู่มาจากตรงนี้ ! พ่อแม่ ครูอาจารย์..กระดูกเป็นแก้ว อัฐิธาตุ ตั้งแต่ครั้งพุทธกาล พระเถระเจ้า..ผู้เป็นพระอรหันต์ ผู้เลิศ.. ไปจากตรงเรานี้ ! มีบางองค์บางท่านเลิศกว่าพวกเรา ฟังธรรมประโยค สองประโยคแล้วสำเร็จประโยชน์ แต่ย้อนอดีตไป ได้สั่งสมบารมีปฏิบัติธรรมตายบนภูเขา นั่งกรรมฐานไม่ออก เดินจงกรมจนเท้านี่..ดินพอกขึ้นมา จนเป็นเหมือนดินพอกหางหมู เต็มเท้า..ไม่ยอมออกจนสำเร็จ ถึงเวลาเสร็จแล้วนี่ แกะดินก็แกะไม่ออกเอามีดฟันก็ฟันไม่ออก เทวดาอินทร์พรหมก็เลยเหาะทะยานฟ้าลงมาบอก *"พระเถระเจ้าผู้เจริญ ด้วยวิริยะ อดทน อุตสาหะบากบั่น ยังมรรคผลปรากฏ ด้วยอิริยาบทอย่างนี้ เดินจงกรมอย่างนี้ พึงนั่งลงเถิด เหยียดเท้ามา เกล้ากระผมข้าพระพุทธเจ้าจะเอาออกให้"* ก็ถามว่า *"ท่านเป็นใคร"* บอก *"เป็นเทวดา"* อันนี้ก็มีจริง ! เป็นจริง !

ของหลวงปู่นี่ของจริงนะ!ฟันก็เปลี่ยนแล้วนะสดๆ! มีชีวิต นั่งคุยกับเธอนี่ ไม่ใช่ของธรรมดานะ ! จะบอก ไม่ต้องมาพิสูจน์... เทศน์อันนี้ อารัมภบทมา ย้อนต่ำๆ ให้เธอ ธรรมที่กำลังสอนเธอ หลวงปู่ไม่เคยเทศน์มานานแล้วแหละ เลิกพูดถึงมานานแล้ว เพราะว่ามันหยั่งสู่ใจหมดแล้ว กลมกลืนกับจิตหมด ...

อันนี้อุตสาหะมาสอนพวกเธอ ... เธอถามพวกนั้น... หลวงปู่ไม่เคยสอน น้าน... ไม่รู้กี่ปีต่อกี่ปี ..จะกัดฟันสอนทีหนึ่ง ... เพราะ ก เอ๋ย ก ไก่ กว่าจะจับมือพวกเธอให้เขียนเส้นโค้ง เส้นงอ เส้นตรง อะไรได้ และก็เริ่มให้เขียน ก ไก่ มันลำบากตั๊วะ ! แล้วถ้าพวกเธอเคยพอมีมาบ้าง ..มันก็เอียงซ้าย เอียงขวา มันยังไม่ตรงที่มัน ...

มรรคมีองค์ ๘ เป็นเส้นตรง ทางสายเอก ทางสายตรงอย่างเป็นเหตุเป็นผล ถูกต้องบนความพากเพียร วิริยะ อุตสาหะ บากบั่น แล้วก็อย่างทรงเหตุทรงผล ถูกต้องตามความเป็นจริง ในสิ่งที่จะเข้าไปให้ถึง ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม... จึงจะรู้จะเห็นในธรรมนั้น !

เพราะฉะนั้น ยายหนูๆ คนไหน ที่บอกว่าหลวงพ่อไม่สายกลางนั้น ... ผิด ! เอาคอชีวิตเดิมพัน ! ทำมากับตัวเองแล้ว ... บารมีก็ไม่ธรรมดา ! ย้อนอดีตไป เราบารมีเก่าเยอะนี่ ! แล้วทำไมชาตินี้ ทำไมต้องก้นแตกอยู่วะนี่ !?

ถึงชั่วโมงยัง ? ประมาณไหม ? ลืมดูเวลาเริ่ม...สูสีไหม ? ประมาณเท่าไร ? ได้ชั่วโมงหนึ่ง เหรอ ! ชั่วโมงหนึ่ง เอ้า ! ใครทนไม่ไหว ก็ออก ... แต่ใครทนไหวสุดยอดนะ ของนี้ของดีนะ

อย่าเพิ่งออก เพราะฉันยังไม่ไปไหน บุคคลอื่นๆ ที่ไม่ออกก็มี ... เฉพาะเยาวชน นี่พูดถึงเฉพาะเยาวชน เฉพาะเด็กหนุ่มสาวที่เขามานี่ ถ้าใครอยากจะออก อย่าให้เพื่อนรู้ อย่าให้ในแถวรู้ อย่าให้ผู้หลักผู้ใหญ่รู้ ค่อยๆ ปรับเปลี่ยนอิริยาบถ ถอยมาพอคลี่คลายแล้ว ก็คุกเข่าเบญจางคประดิษฐ์กราบมาทางพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แล้วก็.. หมายความกราบมาทางหลวงพ่อ แล้วก็สำเร็จประโยชน์ ... กราบพระพุทธเจ้าก่อน หันไปทางพระบรมรูปเสร็จ หันกลับมากราบหลวงพ่อ แล้วก็ถือว่าสำเร็จประโยชน์ ...แล้วก็ค่อยๆ...ถ้าจะออกไปเดิน ก็ค่อยๆ คลาย ค่อยๆ เดินออกไปเดินด้วยย่อตัวออกไป เพราะรอบข้างก็มีแต่เพื่อน อาจจะถูกเพื่อน *กรรมฐานไม่ชอบรบกวน* ค่อยๆ เดินออกไป และผู้ใหญ่ก็มี เราก็ออก ก็หาทางเบี่ยงๆ ตัวเอง ออกไปเปลี่ยนอิริยาบถ เข้าห้องน้ำห้องท่า ฝ่ายผู้ชาย ฝ่ายผู้หญิง

เฮ้ยๆๆๆ อย่าขยับ ! ถ้าขยับ เป็นเรื่องยาว... แต่กลุ่มหนุ่มสาวที่มานั่น ถ้ามันสุดฝืนจริงๆ เอาแค่นี้ ! กูก็เอาประโยชน์บ้างล่ะวะ ! มาขุมทองแม็คแคนน่ากองทองท่วมภูเขา เขาให้ตะกร้า ทั้งเข่ง ทั้งย่าม-หยิบเอาไปสองก้อนก็ไม่ว่านะ ! หยิบเอาไปสองก้อนก็ไม่ว่านะ ! หยิบเอาไปสองชิ้นก็ไม่ว่านะ !

อันนี้ยิ่งกว่าขุมทองแม็คแคนน่า ! ไม่ใช่ขุมทอง.. ไม่ต้องกอบโกยเลย...มันกองเท่าภูเขารออยู่ ! นี่กองอยู่ตรงนี้ ! กองอยู่คาใจใคร-คาใจมัน ! ถ้าอยากจะหยิบไปแค่ชิ้นหนึ่งสองชิ้น ก้อนหนึ่ง สองก้อน ก็หยิบไป ไม่ว่า ! แต่ใครอายุเกิน ๓๐ หรือ ๒๘ ไปแล้วน่ะ ... อย่าลุก ! อย่าขยับ !

... บอกพวกเขาแล้วว่า ใครจะเอาไปแค่ ๒ เม็ด ๓ เม็ด ! ทองเขากองเท่าภูเขา ! ก็หยิบไปแค่นั้น ไม่เป็นไร ผู้ชายหนุ่มๆ พวกนี้ก็เหมือนกัน ไม่เป็นไร... ไม่ห้ามแล้วตอนนี้ เพราะได้ลักษณะประมาณชั่วโมงหนึ่งแล้ว ... ไม่ห้าม

แล้วกรรมฐานเบื้องต้น เพื่อวันข้างหน้าให้สำเร็จประโยชน์ตน ก็บอกหมดแล้วว่า ***กรรมฐานจริงๆ ออกจากนั่งแล้ว ไม่ให้ออกจากสติกำกับรักษาใจ*** .. ไม่เคยให้ออก ... ออกจากเดินจงกรม ก็ไม่เคยบอกว่าให้สติออกจากกำกับรักษาใจ ! *สติตั้ง กรรมฐานตั้ง ! สติตั้ง ..มรรคตั้ง ! สติตั้งกำกับรักษาใจอยู่ ..เป็นผู้เท่าทันอิริยาบถต่างๆ อยู่ รู้เท่าทันกระทบสัมผัส รับรู้จากสังคมรอบข้าง จากอารมณ์ต่างๆ ที่กำลังกระทบกับใจเราอยู่* ... อันนี้เรียกว่า **กรรมฐานกำลังทำงาน ! มรรคมีองค์ ๘ กำลังเดินเครื่อง ! เรากำลังปฏิบัติธรรมอยู่ !**

ทั้งๆ ที่เธอไปทำงาน ทั้งๆ ที่เธอไปเรียนหนังสือ แต่เธอกำลังปฏิบัติธรรมอยู่ ในระหว่างเรียนหนังสือ ... อย่าถามว่าเธอจะเป็นนักเรียนที่มีเกรดไหม ? มีระดับไหม ? จะมีบุญอภิบาลคุ้มครองเธอไหม ? มีแน่นอน ... ความจำหมายในศาสตร์วิชาที่เธออ่านเพียงครั้งเดียว อย่าถามว่าจะจำไม่ได้ .. ย่อมแม่นยำ ย่อมไม่ต้องทวนกลับ นั่งฟังครูแป๊ปเดียวจบชั่วโมงปึ๊บ ปานเลกเชอร์ในสมอง ย่อมแม่นยำ ย่อมจำหมาย ย่อมรู้ ย่อมเข้าใจ เหตุเพราะเธอฝึกมีสติปัญญากำกับรักษาใจอยู่ตลอดเวลา เวลาฟังครูก็เลยตั้งใจ พอตั้งใจปุ๊บมันอัตโนมัติ เพราะฝึกไปตามเคยชิน ฟังครูเริ่มปุ๊บ ไม่ว่าจะวิชาอะไร ไปหมดเลย เก็บหมด ...

ขยับก็ไม่ว่าตอนนี้ ใครจะขยับ แต่ขยับต่อเมื่อมันทนและสุดทน และสุดของสุดทน ... อย่าไปยอมตามอำเภอใจกิเลส ! พอเปิดช่องโหว่ อย่าไปตะครุบ ! พยายามเคี่ยวเข็ญตัวเองหน่อย เส้นทางของพวกเธออีกยาวไกล... ละไว้... ฉันจะตายก่อน โดยเฉลี่ย ฉันแก่กว่าพวกเธอทั้งแก๊ง ฉันก็ยังไม่ประมาท ! พวกเธอจะมาประมาททำไมเล่า ? เส้นทางของเธอ ยาวตั๊วะ ! เธอยังต้องเดินไปในโลกกว้างนี้อีกยาว ย่อมเจอภยันตราย ! ฉันอีกไม่กี่ราตรี เดี๋ยวฉันก็ตายแล้วนี่ !

ฉันจะต้องมาระวังอะไรมากนักหนา ฉันกลับต้องระวัง ! มันเป็นยังไงกันแน่ ?! กลายเป็นอะไรกัน.. ไอ้แก่ใกล้จะตาย กลับต้องมาระวัง ! ไอ้ยังต้องเดินทางไปอีกตั้งไกล ชีวิตหน้าที่การงานพวกเรา ยิ่งวัยหนุ่มสาวนี่ อีกยาวเลย แล้วเธอจะเอาอะไรไปประวังรักษากาย-วาจา-ใจเธอ ? เธอไม่มีสติปัญญาคุ้มครองอภิบาลใจเธอ... ธรรมก็ไม่เกิด ! บุญก็ไม่เกิด ! เธอจะให้เป็นบุญ--ก็มีสติรักษาใจเมื่อไร ก็เป็นบุญ...

... วันนี้ก็แหกปากปาว ปาว สอนเร่งๆๆ จี้ๆๆ .... เอา.. เอาขนาดนี้ก่อน.. ขนาดนี้ก็เหลือเฟือแล้ว ระดับนี้ ... เพียงแต่**มีสติกำกับรักษา .. ออกแล้วอย่าออก สติกำกับรักษาใจ..** อย่าออก ! ให้ออก..แต่อย่าออก ! พูดอย่างนี้ เข้าใจไหมเธอ ? ให้ออกแต่อย่าออก ! เข้าใจยัง ให้ออกอะไร ? *(วิปัสสนา)* เขาเรียกกรรมฐาน ...อย่าไปเรียกว่าวิปัสสนา.. อันนี้มันเชย ! เข้าใจยัง...ให้ออกจากกรรมฐานหรือภาวนา ไอ้ตัวนี้เรียกว่า**ภาวนามยปัญญา**--ภาวนา.. ปัญญาที่เกิดจากการอบรมภาวนา เข้าใจยัง... อันนี้มันเกิดหมด.. สมถะวิปัสสนาเกิดหมด เข้าใจยัง อย่าไปเรียกอย่างนั้น มันเชย ... พอไปเรียกวิปัสสนา ก็ต้อง... อ้าว ! แล้วสมถะล่ะ.. ทำไมไม่ทำหรือ ? ก็ต้องมาไล่กันอีก... เข้าใจยัง ถ้าพูด

ภาวนาปี๊บ.. มันมีทั้งศีล-สมาธิ-ปัญญา--ทั้งสมาธิ สมถะ และวิปัสสนากลมกลืนกัน เข้าใจนะ !

ให้ออกจากภาวนา แต่ไม่ให้ออกจากอะไร..หนู.... หือ ? *(สมาธิ)*...ไม่ใช่ ! **มีสติกำกับรักษาใจอยู่** ..อย่าออก ! ตัวนั้นแหละ...ตัวภาวนาจริงๆ **นั่นแหละกรรมฐาน** นั่นแหละ ตัวที่พระพุทธเจ้าหมายจะให้เกิดขึ้นกับคนในระดับโลกๆ ก่อน เบื้องต้น สติกำกับรักษาใจ...อย่าออกจากกัน ไม่ว่าจะไปกิน ไปเที่ยวกับเพื่อนฝูง ไปฟังเลกเชอร์ ไปทำงานคอมพิวเตอร์... อย่าออกจากกัน รู้เท่าทันมัน นั่นคือหน้าที่ของพวกเธอ

พวกเธอกำลังเป็นผู้โชคดีมาก พวกกลุ่มนี้ ผู้โชคดีมาก ! เห็นไหมถึงเวลาให้ออก ก็ให้ออก..ก็ไม่ได้ว่าอะไร ? แต่อย่าออก หมายถึงอะไร...ให้ออกได้--ให้ออกจากอะไร..**ให้ออกแต่อย่าออก !** หมายอะไร ? ให้ออกได้....แต่อย่าออกจากอะไร ? **สติ... สติกำกับรักษาใจ**ตัวนั้น... นั่นแหละ**แก่นของกรรมฐาน** ...ที่พระพุทธเจ้าหมายจะเอา

อันนี้มันเป็นห้องยิม ! เข้าใจยัง ? โรงยิม เข้าใจยัง ? แต่ตอนเวลาแข่งกีฬาจริงๆ แข่งในโรงยิมไหม ? ออกจาก โรงยิม ไปแข่งในสนามโน่น ส่งไปแข่งต่างประเทศ

สนามวงกว้างอะไร... เข้าใจยัง ? อันนี้กำลังออกจากโรงยิมนะ ! แล้วไปสู่ภาคสนามจริงๆ ... คือ *สติกำกับรักษาใจ เอาไปแข่ง ... แข่งอะไร ? เพื่อกระทบสัมผัสกับสังคมรอบข้างเราจริงๆ อ่อน ร้อน เย็น และแข็ง พอใจ ไม่พอใจ กระทบเรา.. เราจะได้อยู่กับเขาได้ ! สอนให้เธอไปอยู่กับโลก..* เท่านั้นเอง ....

ไปเถอะ ไป ! ห้องน้ำห้องท่า... หาของกิน ไป ! เดิน เปลี่ยนอิริยาบถ ไป ! แต่ถ้ายังไม่อยากไปก็แล้วแต่ ตามอำเภอใจ ... **ให้ออกได้แต่ไม่ออก !** *ให้ออกจากอะไรได้ ? แล้วไม่ให้ออกจากอะไร ?* **สติกำกับรักษาใจ รู้เท่าทันสิ่งต่างๆ ที่กระทบกับเรา !** ด้วยเมตตา ... ด้วยสงเคราะห์ ... คำสอนของพระพุทธเจ้า พระองค์ประทานไว้เพื่อให้เธออยู่บนโลกได้อย่างสบายไงเล่า...

... ได้ขยับไหมเมื่อกี้ เมื่อกี้ *(ไม่ขยับขาเลย)* ไม่ขยับขา.. ไม่ขยับขานั่นแหละหมายจะเอา ! อย่างอื่นก็เอาบ้าง โอ๊ว .. เก่งตั๊วะ ..ขยับแต่ตัว.. โอ้ ! ไม่เป็นไร ไม่ว่า..อนุโลมๆ.... ขาไม่ขยับ ก็โอเค ! ....ทำไมเขาถึงไม่อยากให้ขยับขา.... เพราะอะไร ? วัตถุประสงค์เขา ?? .. ตอบแทนได้เพราะเขาต้องการให้เธอปวด...

อันนั้น...ทุกข์ ! พระพุทธเจ้าสอน ... อริยสัจ ๔ ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรค ... **ทุกข์เป็นสิ่งควรรู้ กำลังจะให้เธอรู้ ...เห็น รู้ ประจักษ์ว่า มันมีจริง !**...แต่ไม่จริง ! จริงสำหรับผู้โง่ ! แต่..ของประเดี๋ยวประด๋าว *ของหาแก่นไม่ได้.. สำหรับอริยธรรมเขา !* สำหรับธรรม ! สมุทัยต่างหาก ...เหตุให้เกิดทุกข์ ! เป็นสิ่งที่เธอต้องเอามันทิ้ง...ต้องละ ต้องไถ่ ต้องถอน คือ ความโง่ ! เมื่อไหร่พวกเราจะเข้าใจหนอ ? สอนกันอย่างนี้.. น่าจะเข้าใจ...

... ทางโลกล้วนลืมตาย พอตายก็พากันหลง
ทางธรรมรู้ตาย เห็นตาย
พิจารณาซึ่งความตาย พอตายเลยไม่หลง
ทางโลกล้วนเห็นทั้งที่เป็นสุขและเป็นทุกข์
ทางธรรมฯ เห็นแต่ทุกข์และทุกข์กับทั้งทุกข์โดยส่วนเดียว
ทางธรรมมีความพอมีจบมียุติ
โลกสงสารไม่มีความพอ ไม่มีบทยุติ ...

(ที่มา : หนังสือ "ปฏิรูปมนุษย์ ดอกชงโคป่าบานแล้วที่ถ้ำโพธิญาณ"
ประพันธ์โดยพระหลวงพ่อสุธีร์ ชาคโร; หน้า ๒๗)

ไก่ป่าขันตัวเดียว

เทศน์อบรมช่วงเย็นวันเข้าพรรษา
วันเสาร์ที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔
ณ ศาลาวิชัยะเกรียงไกร วัดป่าเหล่ากกหุ่ง

จิตเมื่อสงบตั้งมั่นเป็นหนึ่ง มหัศจรรย์ ... มีทั้งปีติและแฝงความร่าเริงเบิกบาน...! พุทธศาสนาเป็นศาสตร์ว่าด้วยความร่าเริงเบิกบาน... เมื่อถึงตกผลึกแล้ว

อย่าว่าแต่แค่นั้นเลย จิ๊บจ๊อยเกินไป... แม้ทุกข์ก็สะบั้นคาหัวใจ ! แต่ยัง... **ทุกข์ยังปรากฏอยู่กับสัตว์ผู้โง่ผู้หลง ... แต่กับผู้ฉลาด ผู้มีสติปัญญา แทงตลอดถึงกันทุกข์ ก็สักแต่ว่าทุกข์**...!

ทุกข์ยังปรากฏอยู่กับ... หน้าตาอย่างพวกเธอ ผู้โง่ผู้หลง...! เขาถึงบอกโลกฤๅฉลาด ?! *สมมุติบัญญัติแทนค่ามีค่าอะไร ? มี...!* แต่ต้องมีหลักมีเกณฑ์ ต้องเอามาตั้งอยู่บนฐานที่ควรตั้ง ไม่อย่างนั้น ครรลองการดำรงชีวิตไปบนเส้นทางของความอยู่ในโลกของมนุษย์ ของสังคมพวกเธอมันก็ง่อนแง่น ไม้หลักปักขี้เลน....!

เราเป็นงูมีพิษ...! คำว่ามีพิษ ไม่ใช่เธอฉลาด... **ไอ้พิษนี่ เพราะตำแหน่งหน้าที่การงาน** เข้าใจยัง ? *จึงควรใช้ให้มันเกิดประโยชน์ต่อตน.... ยังไม่พอ ให้มันเกิดประโยชน์แก่สังคม ตามเป็นจริง ที่ควรเป็น*

โลกมีแต่ความจอมปลอม หลอกล่อ มีแต่มายา... ***โลกมีแต่มายา*** แล้วก็ประเดี๋ยวประด๋าว ตำแหน่งหน้าที่การงานทางโลก ประเดี๋ยวประด๋าว... แต่มันจะดีก็ต่อเมื่อคนนั้นรู้จักโอกาสอันควร นำตำแหน่งหน้าที่การงานนั้นมาสงเคราะห์ตน-ครอบครัว-วงศ์ตระกูล เมื่อเจริญเป็นปึกแผ่นแล้ว **ก็นำอาชีพหน้าที่การงาน ที่มันมีโอกาสอยู่ในระหว่าง ขับเคลื่อนสังคมให้เกิดประโยชน์ตามความเป็นจริงที่ต้องเป็น....** ไม่ใช่ตามอำเภอใจกิเลส...!

...พระอรหันต์ในพุทธศาสนา ท่านชำระสะบั้นหมด **อคติ ๔** -- *ลำเอียงเพราะรัก ลำเอียงเพราะชัง ลำเอียงเพราะกลัว ลำเอียงเพราะหลง เพราะโง่* ... ไอ้หลง ก็โง่ -- *๔ อย่างนี้ สะบั้น...!*

เพราะฉะนั้น เวลาพระอรหันต์เอาพรหมวิหาร ๔ ของชั้นพรหมมาใช้... ใช้คนละอย่างกับพรหม บอก *"พรหม เราจะเอาของเธอมาใช้บ้าง แต่เราเป็นพระอรหันต์ เราจะใช้คนละอย่างกับเธอ...* ***เมตตา*** เราสะบั้นจากอคติ ๔ ***อุเบกขา*** *เราสะบั้น...* ***กรุณา มุทิตา*** *สะบั้นจากอคติ ๔ ...."* บริสุทธิ์ไหม...? ตงฉินไหม...?

นี่ดี ฉันผ่อนให้พวกเธอจน.... ฉันว่ามัน... จนฉันคงผ่อนเกินกว่านี้ คงไม่ไหว !! แต่เกินกว่านี้ได้ไหม ? ก็ยังไม่ตกกรอบ.... แต่ว่าอย่าเลย... **สิ่งที่มีประโยชน์เยอะแยะในพุทธศาสนา มี....!**

พระพุทธศาสนาเป็นตลาดสินค้า เป็นคลังอุดมสมบูรณ์ด้วยสรรพสินค้า นานาชนิด นานาแบรนด์ เลือกซื้อได้สารพัด.... เธอจะเอาว่าด้วยยาสีฟัน ยาสีฟันมีตั้งหลายเกรด... แปรงสีฟันก็หลายเกรด ... นี่ยังไม่พูดถึงนะ ! เขาเปรียบเทียบว่า อุปมาอุปไมย เหมือนจะไปอยู่ภูมิภพไหน ? นรก เปรต อสูรกาย สัตว์เดรัจฉาน มนุษย์...? มนุษย์ก็มีตั้งหลายเกรด... **กรรมจำแนกเกรด !**

พระพุทธเจ้าพยายามล้างวรรณะ ที่มาด้วยความยึดถือ.... บอก*อย่ายึด !* แต่แท้จริง กรรมจำแนก... เป็นไปเอง แต่ไม่ต้องเอ่ยนามเรียกว่า วรรณะนั้น-วรรณะนี้ เพราะมันจะกลายเป็นตกผลึก ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทในสังคม บาดหมางขึ้นมา... เป็นอเนกปริยาย

ภพชาติมีจริง แก่-เจ็บ-และตาย จ่อขนหลังโลมชาติลุก กราว ! กราว ! กลับละเลยต่อ เกิด-แก่-เจ็บ-ตายของตน ...เป็นสัจธรรม เป็นจริงที่ต้องยอมรับอย่างกระดิกไม่ได้ แม้จะดันทุรังโต้แย้ง... *ความตาย เที่ยง-ไม่เที่ยง ? ช้าหรือเร็ว เป็นไปดังปรารถนาไหม ? ความตายนี่ ช้าหรือเร็ว เป็นไปดังปรารถนาเราไหม ? กำหนดให้เป็นไปดั่งใจเรา เอาได้ไหม ? แม้แต่เจ็บไข้ได้ป่วย ว่าด้วยโรคประเภทต่างๆ เรากำหนดลงไปได้ไหมว่า อย่าเพิ่งเกิดกับเรา เมื่ออายุเรายังไม่ถึงฆาต ?* ไม่ใช่ฐานะ !!

แค่นี้ เธอก็แพ้ความเป็นจริง คือ **สัจธรรม** ตำแหน่งหน้าที่จึงโมฆะทันที หากเธอไม่เห็นตัวนี้...! เพราะเธอยังไม่รู้เลยว่า วินาทีไหนจะมีปัญหา... สังคม

เดือดร้อน โลกเราเดือดร้อนตลอดเวลา โลกไม่เคยไม่เดือดร้อนเลย !

หวังดี...! ก็ฉันเป็นคนเกมาก่อน.... ฉันบอก ฉันไม่ได้ปิดบังเลย ! ก็เดี๋ยวนี้ ทำไมฉันดี ? แล้วทำไมฉันจึงเคี่ยวเข็ญเธอ ? เพราะฉันอยากให้เธอมาขนกอบโกยสรรพสินค้า แล้วก็เลือกชนิด.... อย่าเพิ่งเอาไป... เพราะมันมีแบรนด์อินเตอร์อยู่... *เลือก ! อย่ามั่ว !* เรามีหูมีตามีสติปัญญา... เหมือนคบมิตร เราเลือกมิตร เข้าใจยัง ? อันไหนไม่ชอบธรรม เราจะเอาไปทำไม ?

วันนี้ถาม... ตอบมาก็ถูกใจมาก แต่จะขยายความต่อนิดหนึ่งว่า **เศรษฐกิจพอเพียงคืออะไร ? คือหลักความคิด หรือหลักของความที่ทำให้เราเป็นผู้รู้จักคิด !** *โอเค !* แล้วเมื่อคิดได้ ก็ตั้งประเด็นขึ้นมาว่า.... คิดได้ว่า *ดีเป็นอย่างไร ? ดีอย่างนี้ เป็นอย่างนี้ ! ชั่วเป็นอย่างไร ?* อ้าว ! ละไว้ความชั่ว - ชื่อว่าชั่ว ! ....*ดี ! การกระทำกิจนี้ดี ทำมาค้าขายอย่างนี้ดี อาชีพการงานอย่างนี้ดี สร้างวินัยในตนเองอย่างนี้ดี*

เราก็สร้างประเด็นขึ้นมา ภาษาทางธรรมสงเคราะห์เข้าใน **ดำริชอบ ตามเส้นทางของความคิดริเริ่มที่ชอบเพราะละฝ่ายชั่ว.....** ก็คิดใคร่ครวญจำแนกแจกแจง โดยเชิงตรรกวิทยา หาเหตุหาผล -- ชั่วให้แต่โทษ ติดลบไม่มีประมาณ มากหรือน้อย.... อย่ากระนั้นเลย เราจะละชั่วทั้งปวง...!

ทีนี้ ความดำริก็สานต่อ... **เมื่อละชั่วแล้ว ก็ทำคุณงามความดี ...** สติปัญญาวางปูพื้นมาแล้ว *ความดีมีอะไรบ้าง ?* เบื้องต้น **บุญกิริยาวัตถุ ๑๐** จำแนกออกไปเป็นอเนกปริยาย เบสิก (basic) ง่ายๆ *สัมมาคารวะ อ่อนน้อมถ่อมตน รู้เขารู้เรา ฟังธรรมตามกาล สนทนาธรรมตามกาล.... เป็นความงดงาม*

ฉันรักแต่คนอ่อนน้อม รู้กาลเทศะ รับสื่อความรู้สึกในจิต -- ไม่ว่าหญิงหรือชาย แก่ เด็ก หรือชรา... สื่อความรู้สึก ทำไมไอ้นี่มัน... *จิตใจมันอ่อนปวกเปียกกับศีลกับธรรมแท้ ! ทำไมมันแสวงหาแต่สิ่งมงคลใส่ตัวมันเองวะ !* เราก็รัก ! รักในเส้นทางการทำความดี ! ไม่ใช่รักเหมือนคนในโลกรัก มันรัก.... เอาศีลธรรมจรรยาบรรณเป็นตัวตั้ง !!

พอคิดได้ ดำริตั้งประเด็นไว้แล้ว ก็ลงมือกระทำว่าด้วย**คุณงามความดี หลักธรรมคำสอนว่าด้วยเพื่อจะให้เราเป็นคนดี เพื่อเกิดเป็นบุญกุศล...** จะเรียกว่า **บุญ** ก็โอเค ! จะเรียกว่า **ดี** ก็ได้ ! เรียกว่า **บุญญาบารมี** ก็เชิญเรียกตามสบาย ! ไม่ติดลบภาษาไทยก็สอบผ่านหมด เพราะเราเป็นคนไทย ไม่ค้านกับสมมุติ.... **เราก็ลงมือประพฤติปฏิบัติ !** มันก็มาเข้า... สงเคราะห์เข้าในเชิงคำสอนพระพุทธเจ้า **ปริยัติการเรียนรู้ คือ การคิด ...** เรียนรู้ด้วยตัวเองได้ไหม ? ได้ !

ภาวนามยปัญญา เป็นปัญญาที่เกิดจากการรู้แจ้งเห็นจริงในตัวเอง ที่ยิ่งใหญ่กว่า*สุตมยปัญญา*--จากการได้ยินได้ฟังได้อ่านได้เขียน ...*ยิ่งใหญ่กว่าจินตมยปัญญา*--จินตนาการสร้างภาพวิมานในอากาศ บอกฉันใหญ่อย่างนั้นอย่างนี้ ! เข้าใจยัง ! แถมด้วยความเกียจคร้าน กิเลสหนาปัญญาหยาบ--นี่ อบายมุข หนทางแห่งความเสื่อม ไม่มีประโยชน์ ! แต่ถ้า**ภาวนามยปัญญา... เป็นผลจากการหล่อหลอมคิดพิจารณา ใคร่ครวญ อย่างเป็นเหตุเป็นผล ...** นี่ เข้าหลักไหม...?

เศรษฐกิจพอเพียง จึงสงเคราะห์เข้าในฝ่ายปัญญา--ในฝ่ายความคิด ! *แล้วเศรษฐกิจพอเพียงก็สงเคราะห์เข้าในฝ่ายดำริ....* เมื่อเห็นทางเป็นไปอย่างเกิดประโยชน์แก่ตนแล้ว มีแต่บวกกับบวก แล้วทวีไม่มีประมาณ... โอ๊ย ! ยิ่งคิดไป... แค่นี้ก็เยอะแยะไปหมด.... ด้วยอานิสงส์ผลบุญที่เกิดแก่เรา ค่าของความนิยม เครดิตต่างๆ จะหลั่งไหลมาสู่เรา.... อย่ากระนั้นเลย เราพึงดำริใคร่ครวญว่า *จะเอาประเด็นไหนมาทำก่อน ?* .... ก็ไล่ไปในรายละเอียด

ปัญญากับดำริ กลมกลืนกันแล้ว -- เพราะมันตัวเดียวกัน ทำงานอยู่ในตัว แต่คนละหน้าที่ -- อยู่ในตัว **สติปัญญา** หมายถึง ตัวสติปัญญาแหละ จำแนกอยู่ในตัวเองว่า *อย่ากระนั้นเลย มีอะไรที่เร่งด่วนก่อน เพื่อเอาบุญกุศล หรือคุณงามความดี มารองรับเครดิตเรา....!*

เบื้องต้น สุรายาเมา รีบ**ละ** ! โกหกตอแหลปลิ้นปลอกฉ้อราษฎร์บังหลวง **ละ** ! แล้วหันกลับมาซื่อสัตย์สุจริตใส่ใจจริงจังต่อหน้าที่ ! วินาทีนั้น เครดิตก็เริ่มไต่ระดับ... ประจักษ์ใจตัวเองเบื้องต้น คาใจ... โอ้ ! นี่มัน เราเริ่ม

ลงมือแล้ว...! ในทางพระพุทธศาสนา เป็นคำสอนเรียกว่า **ปฏิบัติ**... คิดใคร่ครวญเป็น**ปริยัติ** การเรียนรู้... เพราะฉะนั้น เรียนรู้ไม่ใช่อยู่แต่ในห้อง -- บนกระดานดำ...

เหมือนเธอจะเอาใครมาขับเคลื่อนงานพอเพียง หรือมาเป็นหัวหน้าแผนก หัวหน้ากรม หัวหน้ากอง *ถ้าเขารู้ศาสตร์วิชานั้นๆ แล้ว แต่รู้ไม่จริง... ยังไม่พอ ! ศาสตร์วิชาที่เขารู้จริง -- ก็แล้วแต่ จริงมากหรือน้อย – หากไม่หยั่งลงในคุณธรรมของเขา... เห็นโต้งๆ ว่าย่อมมีอุดมการณ์ไม่ได้....!*

สติปัญญา... ย่นมา **ความคิด เศรษฐกิจพอเพียง คือ สอนให้เรารู้จักคิด แล้วก็ตั้งประเด็น หรือดำริคิดค้น ใคร่ครวญ**ว่า... *เมื่อได้ความคิดริเริ่ม เห็นแนวทางแล้ว... ก็คิดว่า เราจะทำอะไร...?* ตัวนี้ ก็ย่นไปใส่ดำริ... แต่ทั้งหมด สติปัญญาฉลาดปราดเปรื่อง คิดได้ดีได้ชอบได้งาม ขนาดไหนก็แล้วแต่ **ถ้าขาดฐานที่ตั้งของปัญญา** -- ปัญญาในทางพุทธศาสนา -- **เรียกว่าขาดพละกำลัง !!**

อุปมาอุปไมย เหมือนมีดคม ๆ มีคมทั้งสองด้าน ปานกริช สะบัดทางไหนก็ย่อมเกิดประโยชน์ หากสะบัด

ผิดจังหวะก็เป็นอันตรายต่อเรา -- อุปมาอุปไมย **สติปัญญา หมายถึงคมมีด**นะ !

แต่ถ้าบุคคลนั้น... พระพุทธเจ้าบอกว่า *เธอ บุรุษผู้นี้ พึงนำกริชอันคมกริบที่เราพึงมอบให้เธอ แล้วไปถากถาง ป่าตรงนี้ ๑ แปลง - ๑ งาน - หรือว่า ๑ ไร่ ที่เราให้แก่เธอ ให้สำเร็จประโยชน์ในการปลูกข้าวโพด...*

ถ้าบุคคลคนๆ นั้น เป็นโปลิโอแขนลีบ ... สติปัญญา *ก็ไม่ครบเครื่อง....* โอเค ละไว้... แม้จะมีสติปัญญาสมบูรณ์ แบบ -- ***สติปัญญา หมายถึง คมมีด***นะ ! ตอนนี้นะ อย่าสับสน -- *แต่บุคคลผู้เป็นโปลิโอ ขาดความที่มีพละกำลัง ในการจะหยิบศาสตราวุธ หยิบความคมของมีด ไปใช้ให้ สำเร็จประโยชน์ในการปลูกข้าวโพด แขนก็ลีบ... เข้าใจยัง ? คนไม่สมประกอบ แขนลีบ พละกำลังในตัวเองก็ไม่มี... ความคมของมีดไม่ฆะไหม ? เดี๋ยวก็วาง เดี๋ยวก็หยิบมา.... ก็ไม่ไปไหน เพราะขาดฐานกำลัง...* กำลังจะพูดเรื่อง **สมาธิ**

ยังไม่พอ ยังไม่พูดถึงเกียจคร้านการทำงาน อ่อนล้า ไม่อดทน ไม่พากเพียร ... พากเพียรอย่างเดียวใช้กับโลก ไม่ได้.... เอามาใช้กับธรรม ยิ่งไม่ยอมรับ ! **วิริยะนี่ ใช้คู่กับ**

ความบากบั่น - อุตสาหะ ... อุตสาหะกับวิริยะ คนละอย่าง ... เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงบอก *เราจะควบเรียกไปหมดทั้งกลุ่ม* เรียก ***วิริยะ*** ... พระองค์ย่นมา ทวี ๓ ... สามคูณในฝ่ายวิริยะ -- ระดับธรรมดา ระดับกลาง ระดับอุกฤษฏ์ ... แบบมา เราจะยอมตาย !

ทะเลมหาสมุทรไม่เห็นฝั่ง ใยเธอจะพึงว่าย ? บอก *มีหรือเรา ผู้เลอเลิศสั่งสมบ่มมาขนาดนี้* -- เรา เครื่องหมายเราคือพระโพธิสัตว์ นะ ! -- *เราจะนิ่งดูดาย ปล่อยให้ตัวเองร่วงลงสู่ก้นมหาสมุทร โดยไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้เลยหรือ ?!* บอก *ฝั่งทะเล อยู่แค่ริมฝีปากมาหาจมูก...!*

นี่ฉันขยายความ ในความรู้สึกของพระโพธิสัตว์ พระองค์เห็นแค่จมูกมาหาปาก ! พวกเธอเห็นพระนิพพาน มรรคผล-โสดา-สก-อนาคา ... พวกเธอบอกว่าไกลร้อยลี้ เป็นสิ่งเกิดขึ้นได้ยาก ! ยากในโลก สำหรับผู้โง่ผู้หลง แต่ฉันเห็นอยู่ริมฝีปากมาหาจมูก ลัดนิ้วมือเดียว...!

ดีแข้งเรามี เราจะรั้งรอทำไม ? ถึงบอก ! *ทำกรรมฐาน อานิสงส์จิตรวมตัวลงเป็นหนึ่ง ประเดี๋ยวประด๋าว* ... พระพุทธเจ้าบอก *บุญกุศลที่จะทวีแก่เรา ประมาณไม่ได้*

ว่าจะเท่าไร ?! มิใยจะพูดถึงบุคคลผู้จิตตั้งมั่นเป็นหนึ่ง จะเอาเท่าไรก็ได้ นานเท่าไรก็ได้ ... ละไว้ **พระอรหันต์ทั้งหลายทั้งปวง จิตตั้งมั่นเป็นหนึ่งเป็นอมตะ !**

เพราะฉะนั้น เธอจะมายั่วโทสะ ยั่วกิเลสฉัน เธอด่าแข่งกับฉัน.... เธอแพ้ฉัน เพราะฉันจิตไม่หวั่นไหวต่อเธอ แล้วจิตไม่สะดุ้ง ไม่มีเครื่องหมาย...! ฉันเรียงคำด่าได้อย่างไพเราะเลย พั่บๆๆๆๆ แสบสรรพันเรือง โดยไม่ต้องหยุดคิด...! แต่ทำท่าแอ็คชั่น ! บอก *แอ็คชั่นใส่บทบู๊ !* ปากนี้ ด่าแพร่บๆๆๆๆๆ...

สมัยก่อน เวลาโมโหใคร อู๊ย.. อู๊ย.. สั่นไปหมดเลย... ทุกวันนี้ พอโมโหปุ๊บ ทำท่าสั่นแอ็คชั่นยังไง... ไอ้จิตนี่ก็ไม่ไป-- **เป็นเอกภาพ มีความเป็นหนึ่ง เป็นผลจากการฝึกจิต** แท้จริงอบรมได้ล้านเปอร์เซ็นต์ของล้านเปอร์เซ็นต์...! จึงเคี่ยวเข็ญพวกเรา *ถ้าไม่เช่นนั้น เธอคืนกลับไปสู่โลก... อุดมการณ์ของเยาวชน เคานต์ดาวน์ (count down) ได้เลย -- เก้า แปด เจ็ด หก ... ล้มแน่ !* ทำไมถึงบอกว่า มีสิทธิ์ล้มได้ ? เร็วหรือช้า... ไม่ต้องนับวันคอยเลย ยังไม่ตายจากกัน

นายตำรวจ นายทหาร ฝึกออกมาจากสามพราน จาก จปร. สุดยอดออกมา เขี้ยวลากดินว่าด้วยอุดมการณ์ ยังไม่กี่ราตรีเลย...! อย่าไปถาม อย่าไปถาม... ครู the teacher จบวิทยาลัยครู ไม่มีอุดมการณ์ เพราะถ้าตัวอาจารย์สอนก็ไม่มีอุดมการณ์ จะสามารถสอนคนให้มีอุดมการณ์ได้ไหม ? *อิมพอสซิเบิล โน เป็นไปไม่ได้ !*

เหมือนฉัน จะสามารถสอนให้เธอมีสมาธิ เป็นโสดา-สก-อนาคา-เป็นอรหันต์ ... ฉันย่อมทำไม่ได้ ถ้าฉันไม่เป็นจริง...! ฉันจะต้องรู้วิธีการเพื่อให้เธอเป็น เธอถึงจะเข้าใจมันได้ ! **พระพุทธเจ้าถึงบอกสอนตนให้ดีก่อน -- อบรมตนแล้วๆ เล่าๆ จนสำเร็จประโยชน์ อุทานสันทิฏฐิโก ประจักษ์ใจแล้ว -- จึงท่องเที่ยวไปเพื่อยังประโยชน์แก่คนอื่น ! นี่คือสาวกแห่งเรา ตถาคต ! ถ้างั้นเราไม่ปล่อย...!**

แต่แท้จริง ในวงการนี้ที่มีอริยมรรคผลเกิดขึ้น ถ้าครูบาอาจารย์เต็งหนึ่ง อยู่ตรงนี้... ไก่ป่าขันตัวเดียว ! จะอ้าปากนี่ ก็กลัวถูกด่า... อย่างวัดหลวงตา *(องค์พระหลวงตามหาบัวฯ วัดป่าบ้านตาด)* หลวงตาอ้าปากขัน

เอ้กอี้เอ้กเอ้ก อยู่ตัวเดียว-องค์เดียว... ถ้าเปรียบไก่ ก็ตัวเดียว... องค์อื่น ... ไม่ใช่ไม่มีพระอรหันต์ ! มี แต่ต้องปิดปากเงียบ...!

เพราะธรรมอันเดียวกัน ไม่มีเครื่องโต้แย้ง ! องค์พระหลวงตาเทศน์ ก็คือจบเลย ! ต่ำกว่าพระอรหันต์ ก็ไม่มีสิทธิ์โต้แย้งอยู่แล้ว มีแต่ต้องเงี่ยหูลง... ทางพุทธศาสนาเรียก *เงี่ยโสตลง สดับตรับฟัง สติปัญญาใคร่ครวญ จำแนกแจกแจงไปด้วย ตั้งไว้ด้วยความเชื่อถือและศรัทธา !*

ถ้าตั้งไว้ด้วยประเด็นของเรานี่ ... จะศรัทธาไหม ? จะเชื่อถือไหม ? ไม่เชื่อใช่ไหม...! แล้วถ้าตั้งไว้ด้วยประเด็นของเรา มีแง่มุมของเราเป็นตัวตั้งไว้นี่ เราจะเกิดความเข้าใจในเนื้อธรรมที่ท่านอธิบายไหม ? จะเข้าใจไหม ? *ไม่เข้าใจ...!* เพราะเธอมีประเด็นของเธอไว้ว่า มันต้องเป็นอย่างนี้ และควรจะเป็นอย่างนี้...! พอฉันอธิบายนอกจากทิศทางที่เธอตั้งประเด็นเอาไว้ เธอไม่ยอมรับแน่นอน... เข้าใจยัง ?!

คนในโลกหน้าตาอย่างพวกเธอนี่ ... เขาเรียกว่า มี **อัสมิมานะ ๙ -- สำคัญตนว่า ตนสูงกว่าเขา ตนเสมอเขา ตนต่ำกว่าเขา** ... *ตนสูงกว่าเขา* สำคัญตนว่า ตนสูงกว่าเขา

สำคัญตนว่าเสมอเขา และสำคัญตนว่าตนต่ำกว่าเขา -- *ตนเสมอกับเขา* ตนเสมอกับเขาสำคัญตนว่าตนสูงกว่าเขา ตนเสมอกับเขาสำคัญตนว่าเสมอกับเขา ตนเสมอกับเขาสำคัญว่าตนว่าตนต่ำกว่าเขา -- ละไว้อีก มาที่ต่ำ *ตนต่ำกว่าเขา* สำคัญตนว่าตนสูงกว่าเขา ตนต่ำกว่าเขาสำคัญตนว่าตนเสมอกับเขา ตนต่ำกว่าเขาสำคัญว่าตัวตนเป็นคนต่ำกว่าเขา ... ๓ คูณ ๓ เป็น ๙ ... **มานะ ๙ ถูกสะบั้นหั่นไม่เหลือ เผาประชุมเพลิง ในจิตของพระอรหันต์...!** ถึงบอก ที่สุดเลย..! ที่สุดแห่งที่สุด...! **เอาคำอะไรมาใช้แทนค่าไม่ได้เลย เพราะธรรมไม่มีอักขระพยัญชนะ !**

ทำไมเขาจึงบอกเธอ *"อย่าทำเป็นรู้ อย่าแบกวิชาอะไร เก่งกาจมา !"* เพราะมันพูดมา .. **สมมุตินี่ ก็กลายเป็นตื้นเขินสำหรับพระอริยเจ้า ที่เป็นผู้รู้แจ้งโลก ...** เหมือนจะถูกต้อง ท่านก็สมยอม ...*"อย่างนี้ โอเคอยู่ ! ไม่นอกลู่นอกทางแห่งศีลแห่งธรรมเกินขอบเขต"* ก็ผ่อนปรนแค่นั้นเอง... จริงตามเป็นจริง

... อย่าว่าแต่เราเลย *พระราชามหากษัตริย์* มี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นต้น ก็**หมั่นเข้าไปปรึกษาปราชญ์บัณฑิต พระอรหันต์ในพุทธศาสนาเรา** เป็นประจำมา เป็นภาพที่งดงาม เราเห็นมาตั้งแต่เราสมัยนุ่งกางเกงขาสั้นไปโรงเรียน แล้วเติบใหญ่มา แล้วก็เติบใหญ่มาเรื่อย เติบใหญ่มาเรื่อย... เราก็เห็นท่านมาประจำ สมัยยุคหลวงปู่ขาว หลวงปู่ชอบ หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่แหวน ... สนทนาธรรมกันเป็นประจำ

กับหลวงตา *(วัดป่าบ้านตาด)* วิ่งไปวิ่งมา ... หลวงตาจนบ่น *เราเป็นพ่อของคนทั้งประเทศ วิ่งมาหาเราดึกดื่น ไม่ดีนะ ! เกิดเราเป็นอะไรไป เมืองไทยจะอยู่ยังไง ?* ... ไล่กลับ ! แล้วไม่เอาเครื่อง ... เอาอะไรมานะ ! ขับรถมา มากับคนสนิท คนสองคน... หลวงตาไม่ชอบ ! ไล่กลับ ! ...ไปสกลนคร ไปประทับตรงนั้นใช่ไหม... วิ่งมา... หลวงตาไล่กลับ ! ความหวังดีนะ แล้วก็ไม่ชอบด้วย ! บอก “*เธอทำอย่างนี้ อันตรายต่อชาติต่อบ้านเมือง !*”

....หันกลับมาชมกระทรวงศึกษาฯ ว่า... ละไว้ในอดีตที่ล่วงมาแล้ว... เดี๋ยวนี้เขากำลังมุ่งมั่นกันอยู่ ขวนขวายที่จะ ***ขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง*** แล้วสังคมเรา มันมีแต่แตกห่วย - ห่วยแตก -- เขาก็ปลุกผีฟื้นขึ้นมา กำลังล้างขี้ตมออก ! คณะก๊วนเขา มารวมหัวกันอย่างเอาจริงเอาจังอย่างเข้มข้น

จนด่า *เฮ้ย ! พวกเธอทำงานแลกตาย พวกเธอคิดว่ากำลังทำอะไร ... เดี๋ยวนี้ เธอแค่เอาพวกเขาขึ้นมาจากตมล้างนะเฮ้ย !* ***สถานศึกษาพอเพียง*** *... เธอเอาเขามาล้างล้างขี้ตม ! แล้วก็ ตัดเล็บมือเล็บเท้า !* อุปมาอุปไมยให้ฟัง *... สระผมด้วย ผมสระแล้ว เสร็จแล้ว ยาวก็ไปตัดออกเรียบร้อยแล้วก็มองดูการแต่งกาย...* อยู่ประมาณแค่นั้นเอง

หลักปรัชญาฯ ตัวนี้ เอาไปป้อนให้กับสังคม ... แล้วรอดูว่า *เมื่อไหร่สังคมเอาหลักปรัชญาฯ นี้ ไปขับเคลื่อน... เอาไปใช้แล้วก็ถอยหมด....! เพราะในหลวง ท่านอยากประทานไว้ให้แก่สังคม ...* เขากำลังจะทำถูกแล้ว ก็มอบไว้ให้เป็นหน้าที่กระทรวงฯ เพราะพวกเขามีหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ ก็เขามีหน้าที่ ถูกต้องแล้ว !

จริงๆ แล้ว.... เขาก็ไม่ไปแทรกแซงการดำเนินชีวิตของสังคมด้วยหลักปรัชญาฯ ตัวนี้... แต่เขากลับคอยประคับประคอง ครูส่วนนี้ สังคมส่วนนู้น คณาจารย์ส่วนนู้น ว่าเป็นอย่างไรกันบ้าง ? ... **เขาก็คอยประคับประคองกำกับให้อยู่ในหลัก ในเกณฑ์ ในกรอบ ทั้งๆ ที่เขามีหน้าที่โดยตรง**

พวกเราทั้งหลายทั้งปวง .. ละไว้ .. ที่ไม่ได้อยู่ในกระทรวง มีหน้าที่จะอุ้มชูเขา ด้วยบอกด้วยสอน แล้วเราก็ถอยออกมา หากเขาพอจะยืนด้วยตัวเองได้ แล้วก็คอยดูเขาก่อน... ถ้าเพลี่ยงพล้ำจะล้ม เราก็เข้าไปอุ้ม บอก "ตรงนี้มันจะล้ม อย่าเดิน ไม่ดีนะ ตรงนี้ให้ตั้งสติ แล้วระวังแล้วก้าวข้ามไป ตรงนี้มันตม มีก้อนหิน มีหนามด้วย...." เป็นครั้งๆ คราวๆ ไป

หลังจากให้เขายืนล้างหน้าล้างตา ชะล้างตัวแล้วแต่งตัวให้เขาเรียบร้อยแล้ว ก็มอบหมายภารกิจว่า อย่างนั้นอย่างนี้ แล้วก็แนะนำการเดินและวิธีเดิน การพูดและวิธีพูดการคิดและวิธีคิด สารพัดใช่ไหม... มันคล้ายๆ อย่างนั้นอุปมาอุปไมย ... *ก็เราจับคนขึ้นมาจากขี้ตม คือ* ***สถานศึกษาพอเพียง***

ฉันก็ยังดีใจว่า *เออ ! พวกเราอุตส่าห์จับมือจับไม้กัน เรี่ยวแรงเหน็ดเหนื่อย อ่อนล้า !* โอเคอยู่ ! คนเราทำกิจเหล่านี้ ก็ต้องดุเดือดเลือดพล่าน ต้องยอมเป็นยอมตายบ้าง ! **ผู้บริหารตัวจริงต้องลงติดพื้นดินนะ ติดดินนะ ... ผู้บริหารตัวจริง - พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ท่านลงไปทั่ว ลงไปหมด ลงไปติดดินเลยนะ...!** เธออย่าปฏิเสธ...

หลวงพ่อพูดทั้งหมด หวังดีต่อชาติบ้านเมือง ! แต่พอไม่ได้ดั่งใจ ก็โมโห ! พอโมโห ก็บอก *ปิดประตูวัดสิ... ใครเปิด ฉันจะฆ่าเธอ !* วันสุดท้ายก่อนเธอจะออกไป ก็ไปดูก็ได้ ก่อนจะออกไป ... ออกประตูหน้า ก็ไปจอดรถ ให้คนขับรถเปิดจอด ตรงหลักประตูหน้า ด้านขวา ขาออกไป.... ฉันจะเขียน *เปิดแล้วปิด กำหนดเวลา* อีก -- ดีไม่ดี มีอยู่แต่จะเขียนด้วยลายมือตัวเอง -- ลายมือตัวเอง เอาสวยก็ได้ ขี้เหร่ก็ได้ เขียนเก่งกว่าพวกเธอจบครูอีก -- ฉันจะเขียนว่า *วัดนี้ไม่ยินดีต้อนรับใครหรอก ละไว้แต่ผู้มุ่งมาต่อศีลต่อธรรม เท่านั้น !* ตกลงจะให้ฉันเขียนขนาดนั้นเหรอ...!

แล้วเดี๋ยวนี้ กระทรวงไหนไม่รู้... เข้าใจหน้าที่ตัวเองผิด ไม่มีอุดมการณ์ ไม่รู้ศีลรู้ธรรม ... ยังไม่รู้เรื่องอะไรยังไม่พอ เข้าใจหน้าที่ตัวเองผิดว่าตัวเองมีหน้าที่อะไร? กลับตีกรอบตัวเอง จนมามีหน้าที่ควบคุมพระ ! บอก *ฟังผิดหรือฟังถูก กรุณาพูดใหม่สิ...?*

บอก ละไว้... *ฉันบวช ๓ วันเป็นโสดาบัน เธอจะเอาอะไรมาคุมฉัน...! ฉันสัมมาทิฐิ เถรหน้าตรงกับความดีงาม ตายก็ไม่ตกต่ำ-อยู่ไม่เสียหาย โชคดี...!* แต่เธอมีสิทธิ์ทุกเสี้ยววินาที ขนาดเธออยู่ตรงนี้ จิตเธอก็เศร้าหมอง แววตาเธอก็ริบหรี่ลง ด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา...

หน้าที่ของราชการเหล่านี้ มีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุน อำนวยความสะดวก ให้พระภิกษุสามเณรเหล่านี้ อยู่ในบวรพระพุทธศาสนา มุ่งต่อการปฏิบัติเพื่อมรรคผล ... อันนี้ไม่ ! สร้างระบบขึ้นมา ... โห ! พัดยศพัด..อะไร ! ในพระสูตรมีกี่เล่ม เอามาเขกหัวได้เลย มาฟันคอขาด *ไม่มี ! คำว่าเจ้าอาวาสยังไม่มีเลย !* แต่โอเค สมยอมกับโลกปัจจุบันได้ว่าเป็นระบบการบริหารจัดการ ... แต่ไม่นะ ! นี่เขาเรียกว่า **บัญญัติสิ่งที่พระพุทธเจ้าไม่บัญญัติ !** เป็นคำห้ามนะ

ผิดพระวินัยนะ จริงๆ.... *อย่าบัญญัติธรรมวินัยเกินที่เราบัญญัติด้วยดี อย่าบัญญัติเกิน ส่วนไหนที่เราไม่บัญญัติ อย่าบัญญัติ*

ภาษาง่ายๆ ถ้า**พระพุทธเจ้า** ... ฉันพูดแทนเบื้องพระยุคลบาท ... บอก *พวกเธอ พวกโง่กิเลสหนาปัญญาหยาบ เราบรมศาสดาเอกของโลกหนึ่งไม่มีสอง ครูของมนุษย์ สัตว์เดรัจฉาน เทวดา อินทร์ และพรหมทั้งหลาย เพราะฉะนั้น เราบัญญัติแล้วหนึ่งไม่มีสอง คือถูกอย่างเดียว ไม่มีโอกาสที่จะโต้แย้ง ...* ฉะนั้น พวกเธออย่าแปลกใจว่าศาสนาทำไมถึงเป็นอย่างนี้ ... ฉันเป็นพระ ฉันยังเกลียดพระ เบื่อพระ...!

ถึงบอกว่า *เอ๊ ! ทำอย่างไรฉันถึงจะมีตังค์บ้าง ฉันจะสร้างห้องน้ำตามปั๊มน้ำมัน* ... จะไปขออนุญาตถ้าเกิดเขานับถือ ... ตรงนี้ ตามปั๊ม ขอที่ประมาณสักกว้างวาครึ่ง กับยาววาหนึ่ง ทำ**ห้องน้ำไว้สำหรับพระภิกษุ** ได้ไหม ? แดกดันเฉยๆ ไม่ได้สนใจหรอก ! ....จะอั้นเยี่ยวถ้าจะเยี่ยวจริงๆ เยี่ยวคาสบงจีวร ! ไม่งึดมันหรอก...!

พอเราลงจากรถไปแต่ละครั้ง .... เห็นแววตาเหยียดหยาม...! พวกเราอย่าให้เห็นนะ สังคมอยู่ตรงนี้อย่าให้เห็น ...! เธออย่าลืมนะว่า แววตาของเธอ สายตาสื่อความหมายเหยียดหยามปรามาส มองข้ามศีรษะ ความไม่มีสัมมาคารวะ ความไม่รู้เขารู้เรา... มาเลย **สัปปุริสธรรม** มาทั้งดุ้นเลย ... *อย่าดูถูกภิกษุหนุ่มน้อยผู้บวชใหม่ ! เพราะเธอยังไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร มาจากไหนในอดีตชาติสั่งสมบ่มมาขนาดไหน...!?*

ยกตัวอย่าง ย่นมา ... อย่างฉัน *บวช ๓ วันเป็นพระโสดาบัน ... เดินตะเก้ตะกังไป รองเท้าไม่ได้ใส่ บาตร – สะพายถุงบาตรอย่างเดียว กลดก็เก่าๆ ! เธอประเมินฉัน เธอกำลังแตะต้องตำหนิท้วงติงพระอริยเจ้าเบื้องต้นในพระพุทธศาสนา เต็มภูมิ ... โทษภัยก็เกิดขึ้น...!* เพราะฉะนั้น **คนในโลกวิบัติ เพลี่ยงพล้ำ หาเหตุไม่เจอ** เมดอินไทยแลนด์ (Made in Thailand) โดยรวม กำลังเกิดขึ้นเดี๋ยวนี้....

... พอก็คือพอ

สิ่งใดอันจำเป็นอันต้องแสวงหา

เพื่อตัวเราเอง เพื่อบุตรหลาน บุคคลในครอบครัวเรา

ก็ให้มันพอดิบพอดี พอครบสมบูรณ์ พอสมควร แก่การ

แก่เหตุแก่ผล

แล้วก็อย่าพึงดิ้นรนทะยานมันสืบไป

เพราะมันจะเป็นทุกข์ เนื่องจากการแสวงหานั้นอีก

ก็รู้รู้อยู่ว่า ทางโลกหาข้อยุติไม่ได้ ไม่ปรากฏ ...

(ที่มา : หนังสือ "ปฏิรูปมนุษย์ ดอกชงโคป่าบานแล้วที่ถ้ำโพธิญาณ"
ประพันธ์โดยพระหลวงพ่อสุธีร์ ชาคโร; หน้า ๒๘)

พูดจริง ของจริง

เทศน์อบรมข้อปฏิบัติ วันเข้าพรรษา
วันเสาร์ที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๔
ณ ศาลาวิชัย:เกรียงไกร วัดป่าเหล่ากกหุ่ง

เอ้า ! หามุมนั่งกัน รีบนั่ง

เท้าขวาทับเท้าซ้าย เริ่มเลย คนอื่นเขาเริ่มแล้ว **สมาธิบัลลังก์** ลองทำสิ เป็นไหม ? *เท้าขวาทับเท้าซ้าย* มือขวาทับมือซ้าย ... แล้วฉันก็จะบรรเลงเพลงด่าบ้าง กระทบบ้าง แดกดันบ้าง .... ! ไปเรื่อย ๆ

เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย ... ตอกย้ำให้อีก ! ใครได้ฟังแล้วเมื่อวานก็ดี ตอกย้ำอีกที ! อันไหนยังไม่เข้าใจ ก็จะได้เข้าใจ คนยังไม่เข้าใจ ก็จะได้ฟังใหม่ *เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย* ... ในเชิงลักษณะการนั่งนี่เขาเรียก **"บัลลังก์"**

*ปิดเปลือกตาลงเบาๆ ตั้งกายตรง ดำรงสติเฉพาะหน้า ไม่เชิดหน้า เก็บปลายคางลงนิดหนึ่ง เพื่อรอรับ **สมาธิ** .... ตั้งจิต ตั้งกาย ให้รอรับความเป็นอยู่ของจิต เกิดไม่เกิด เราไม่สนใจ เรามีความพากเพียรซะอย่าง...!*

อย่าเกร็งตัว... ! ฟังต่อไป ... *อย่าเกร็งความรู้สึก อย่าเกร็งลม...!* เมื่อวานอะไรที่บกพร่อง ยังไม่ได้เติมเต็ม ก็ฟัง ... อันไหนที่ยังไม่ได้เติมเต็ม **รู้แจ้งหมด !** แต่บางที มันเร็วมาก เลยยังไม่ได้เติมเต็มให้ ...

อย่าเกร็งลม ลมหายใจยาว ก็ให้ยาวเป็นปกติ แต่ให้มีสติกำกับรักษา รู้ตามเป็นจริงว่าลมยาว ..... ให้ดู **อานาปานสติ** หมายถึง **ให้เห็นลมเข้า-ลมออก กำลัง ให้เจริญกรรมฐานว่าด้วยอานาปานสติ ....** เป็นกรรมฐาน กองใหญ่ กองมหัศจรรย์ ... ฤทธิ์เดช คุณวิเศษ ความรู้แจ้ง เห็นจริง เพื่อนำตัวเองไปอยู่กับโลกกับสงสาร แบบสบาย ราบรื่นที่สุด หมดจากปัญหาส่วนมาก เหลือแต่เพียงเล็กน้อย ... อันนี้เป็นที่จะให้เธอเป็น...!

กายตั้งตรง ดำรงสติเฉพาะหน้า เก็บปลายคาง เล็กน้อย อย่าเกร็ง...! ศีรษะยันปลายเท้า ไม่มีจุดเกร็ง ภาวะจิตไม่เกร็ง ปล่อยสบายๆ เอามาตั้งไว้อยู่ในท่ามกลาง ตรงลิ้นปี่ ... เจาะมาเลยตรงลิ้นปี่ ใต้ร่องนิดหนึ่ง อย่าเหนือร่อง ใต้ร่อง ตรงอกลิ้นปี่ .... อยู่ประมาณนั้น ไม่ให้ขึ้นมา แต่จะต่ำกว่ากันเล็กน้อย ก็ได้ .... อยู่ประมาณนั้น อยู่ก้ำกึ่งตรงนั้น ตรงลิ้นปี่

อย่าเกร็ง....! จิตไปตั้งไว้ ! เพียรตั้ง ! มีสติ....!

สติ เขาแปลว่าระลึกได้ .... ความระลึกได้นี้ตามกำกับรักษาใจที่ตั้งอยู่ตรงนั้น ต่อไปจะเรียกว่า **ใจหรือธาตุรู้** ก็แล้วแต่จะเรียก หรือจะเรียก**ใจ** เรียก**จิต** .... ก็พึงให้เข้าใจด้วยกันอย่างนี้นะ

สติคือความระลึกได้ กำกับใจไว้อยู่หว่างกลางลิ้นปี่คือหน้าอก ไม่ตามลมเข้าไป และไม่ตามลมออกมา

ลมออก ... ขาออกเพื่อคืนไปสู่ปลายจมูก เราก็ไม่สนใจตามลม แต่เราระลึกรู้สัมผัสจำได้แม่นยำว่าขาออกสัมผัสแตะต้องแล้ว ที่หว่างกลางหน้าอกลิ้นปี่ คือใจที่ตั้งของเรา **มีสติกำกับรักษาใจแน่วแน่อยู่ ณ จุดๆ เดียว**

ลมเข้าลมออก ไม่ตามลม ไม่เกร็งลม และก็ไม่แต่งลม ลมยาวก็จะไม่แต่งให้มันสั้น ลมสั้นจะไม่แต่งให้มันยาว ลมทั้งยาวทั้งสั้นจะไม่แต่งให้มันปานกลาง ลมหยาบจะไม่แต่งให้ลมละเอียด ลมละเอียดจะไม่แต่งให้ลมหยาบ แต่จะมีหน้าที่**ตามกำกับใจ**อยู่....!

สติกำกับใจ พอสติตั้ง ปัญญามันมา ... จะเรียกปัญญา หรือสัมปชัญญะ ตัวเดียวกัน .... **สติตั้ง สัมปชัญญะ ปัญญา - ความรู้จริง รู้ชัด รู้สึกตัว - จะทำหน้าที่ทันที**

สติแปลว่าความระลึกได้ สัมปชัญญะหรือปัญญาแปลว่ารู้สึกตัว รู้จริง รู้ชัด รอบรู้ เท่าทัน... ก็ว่าไป... จะทำหน้าที่ขึ้นมาทันที พอสติตั้งปั๊บ !

ทีนี้ **เรามีหน้าที่ตั้งใจ เพียรจะตั้ง...!** สติตั้งแล้ว ! กำกับรักษาใจ ทำแล้ว ! ณ จุดหว่างกลางลิ้นปี่ คือหน้าอก ทำแล้ว...! ลมเข้าสัมผัสแตะต้องที่ใจ เห็นแล้ว...! ลมออกสัมผัสแตะต้องที่ใจ เห็นแล้ว...! ไม่ตามลมเข้า และไม่ตามลมออก ... มิใยจะเสียเวลาจะอยู่แค่นี้ แก่-เจ็บ-ตาย ก็จ่อเรามาแล้ว ... เราจะเอาตรงนี้ให้ได้...!

แน่วแน่อยู่ในการคิดใคร่ครวญ **คิดดำริ** ... สงเคราะห์**ปรัชญาพอเพียง** เอามาใช้ตรงนี้ ... **แน่วแน่ ใส่ใจ คิดดำริแล้วว่าสิ่งนี้จะทำให้เกิดกับเรา คือที่สุดจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิเป็นของเลอเลิศ !**

เมื่อคิดใคร่ครวญ เห็นเหตุเห็นผลแล้ว ดำริแล้ว ลงมือกระทำ.... คือ ตั้งจิต ! ตั้งไว้แล้ว อยู่ท่ามกลางลิ้นปี่ **ตั้งสติ** ตั้งแล้ว... พอตั้งสติปั๊บ ... สัมปชัญญะ ความรู้จริง รู้ชัด รู้สึกตัว รอบรู้ รู้เท่าทัน ปรากฏแล้ว เห็นแล้ว ! เห็นแล้ว .... ลมเข้าไม่ตามลม ลมออกไม่ตามลม กำลังทำแล้ว...! สัมผัสแตะต้อง ณ จุดๆ เดียว คือหว่างกลางจุดผู้รู้ ฐานที่ตั้งไว้หว่างกลางหน้าอก โดย**มีสติ เป็นธรรมอันเป็นเครื่องรักษาใจกำกับอยู่...!**

พอพูดถึง**สติ** - ต่อไปให้พึงเข้าใจว่า ไม่ได้ปฏิเสธ **สัมปชัญญะ หรือปัญญา** -- พอเวลากล่าวถึงสติตัวเดียว ก็พึงรู้เถอะว่า รวมถึงสัมปชัญญะ และหรือ ปัญญาด้วย...! เพราะฉะนั้น ต่อไปจะพูด**สติ-สัมปชัญญะ** ก็พึงเข้าใจว่า มันคือ**สติ-ปัญญา** .... จะพูดว่าสติ-ปัญญา ก็ให้พึงเข้าใจว่า มันคือสติ-สัมปชัญญะ .... จะพูดว่าสติ ก็ให้พึงรู้ว่าหมาย รวมถึง เป็นผู้มีสติ-ปัญญา หรือมีสติ-สัมปชัญญะ ในคราวเดียวกันต่อไป .... จำไปจนถึงวันตาย

ลมเข้าสัมผัสแล้ว ลมออกสัมผัสแล้ว *ไม่แต่งลม ไม่ปรุงแต่งให้ตามความพอใจกิเลสตัวเองว่า เราจะแต่งให้มันพอดิบพอดีกับความที่เราจะเอาและสบาย* ... ไม่เอา !

เรากำลังจะเข้าไปเห็น รู้ รู้ความจริงให้ได้ว่าทำไมลมสั้น ? สั้นแล้วหยาบอีก ประกอบด้วยกิเลส ความขัดเคือง ความระคายเคือง อะไรต่างๆ ..... ออกก็สั้นอีก อึดอัด ระคายเคืองตัวเอง...! ความระคายเคือง อึดอัดเหล่านี้ ... **เที่ยงหรือไม่เที่ยง ?**

เอ้า ! มันไม่เที่ยงยังไง ? ก็มันเกิดอยู่เดี๋ยวนี้...!

แต่หัวยันตีนผู้เสวยความอึดอัดตัวนี้ เที่ยงหรือไม่เที่ยง ? ไม่เกินร้อยปีตายเป็นไหม....? ก็เริ่มเห็นแล้ว เอ้า ! มันตายเป็นนี่ ! .... เมื่อคนตายแล้ว อารมณ์เหล่านี้มันเสวยกับคนตายไหม ? คนตายเป็นผู้ดิ้นทุรนทุรายกับความอึดอัดไหม ? ... *ไม่ ! เปล่า !* เพราะคนตายเวลาเผายังไม่ดิ้น ไม่ร้อง...! ทำไมไม่ดิ้นไม่ร้อง ?! ..... ก็จะเริ่ม**เห็นจิตต่างหาก-กายต่างหาก**

จิตก็ล่องลอยไปสู่ภพสู่ชาติ ตามกรรมดีกรรมชั่วที่ตนทำเอาไว้ -- ถ้าชั่วมาก ก็ลงนรก เปรต อสูรกาย สัตว์เดรัจฉาน จำแนกไม่ไหว ..... ขี้เกียจจำแนกด้วย...! ถ้าทำดีก็จะขยับขึ้นมา .... ถ้าดีน้อยหน่อย ถ้ามีฐานะพอจะเป็นคน ก็เป็นคนโปลิโอ หูหนาตาเล่อ หรือพิกลพิการ ง่อยเปลี้ยเสียขา จิตวิปลาสมาแต่กำเนิด หรือไต่เต้ามาก็สารพัด .... กรรมจำแนกแล้วไปเกิดในตระกูลอุดมสมบูรณ์ คหบดีผู้มั่งคั่ง - ไม่มั่งคั่ง กิเลสหนา ปัญญาหยาบคุ้ยเขี่ยถังขยะ .... **กรรมจำแนกหมู่สัตว์ ดีและชั่ว จำแนกไม่มีประมาณ** ... อันนี้ไตเติ้ล (title) ไว้ ละไว้ ....

จะหมายมาเอา**สมาธิ** ... ลมหยาบ ลมละเอียด ไม่สนใจ...! ไม่แต่งลม ไม่กำหนดลม อย่างนั้น อย่างนี้ .... แต่*ตามระลึกได้ รอดูอยู่ว่า ... ลมเข้าสัมผัสแตะต้อง*

คำบริกรรมเป็นเหยื่อล่อปลา ..... เอาเบ็ดเปล่าๆ ... ตอกย้ำอีกที .... เบ็ดเปล่าๆ ไปตกปลา ปลาไม่กิน หรือกินก็กินยาก โดยเฉลี่ยแล้ว คือ ไม่กิน...! เพราะว่าเป็นเบ็ดเปล่าๆ มีแต่เหล็ก .... แต่ถ้าเอาเหยื่อไปล่อเกาะเกี่ยวกับตัวเบ็ด ... มีไส้เดือน มีอะไรต่ออะไร ตัวหนอน หรือ

ดอกไม้บางชนิด .... ปลาผู้คุ้นเคย และชอบอาหารชนิดนั้น ก็ทะยานเข้ามากิน .... พรานปลาหรือผู้แสวงหาปลาก็พึงได้สำเร็จประโยชน์ เหตุเพราะเบ็ดนั้นมีเหยื่อล่อ เกี่ยวเหยื่อไว้หลอกล่อปลา

ปลาในที่นี้หมายถึงใจ...! เหยื่อในที่นี้คือคำบริกรรม...! สายเบ็ดในที่นี้ รวมถึงคันเบ็ด หมายถึงสติและปัญญา ... หล่อหลอมอารมณ์อบรมจิตเพื่อให้สงบรวมตัวลงเป็นหนึ่งเป็นสมาธิ

ละไว้เรื่องเบ็ด ย่นกลับมาที่ใจ และสติกำกับรักษาใจตรงนี้ .... ระลึกรู้ ณ จุดๆ เดียว ... สัมผัสแตะต้อง ลมเข้าลมออก รู้อยู่ เข้าก็รู้ - ออกก็รู้... หยาบละเอียด รู้เท่าทัน

นี่กำลังจะฝึกให้เป็นผู้รู้-ผู้เห็น-ผู้เข้าใจ เท่าทันมันว่า ธาตุ ๔ ขันธ์ ๕ เราก็ยังแปรปรวนขนาดนี้...! นับประสาอะไร สังคมรอบข้างเรา อารมณ์ต่างๆ โลภ - โกรธ - หลง อิจฉา - ริษยา บานตะเกียง จำแนกไม่ไหวหรอก .... ตายทิ้งเปล่าๆ ... รวมย่น ซตพ.[๑] ในวงเล็บปีกกา คือ **ทุกข์...!**

---

[๑] ซตพ. = ซึ่งต้องพิสูจน์

ความพอใจ-ไม่พอใจ เป็นทุกข์...! แม้แต่ความพอใจยินดี ก็แป๊บเดียว... ลาภ-ยศ-สรรเสริญ ก็แป๊บเดียว ... ไม่เกินกาลหนึ่งเวลาหนึ่ง ก็ฉิบหายไปสิ้น ....! *ลาภ-ยศ-สรรเสริญ เงินและทอง ไม่ตั้งอยู่นานหรอก ถ้าขาดบุญ-กุศล คุ้มครองอภิบาลรักษา .... ไม่มีบุญเป็นฐานที่ตั้ง ลาภ-ยศ-สรรเสริญ เงินทอง ก็ไม่มีจุดตั้ง ไม่มีที่ตั้งเลย*

เพราะฉะนั้น รวยร้อยล้านพันล้าน ไม่ได้เป็นเครื่องการันตีเลยว่า you จะไปรอด....! ยิ่งมาจากความชั่วร้ายเลวทรามล่ะ ... ขำกลิ้งเลย !! มองไม่เห็นเลยว่ามีทางที่ you จะเอาตัวรอด...! แม้น you รอดด้วยแก๊งก๊วนแล้ว you ลากถูลู่ถูกังไป .... สักวันหนึ่ง ตายเมื่อไหร่ you ก็ลงนรก...! ยังไม่ตายเมื่อไหร่ นรกคาใจ you อยู่ ...! **สันทิฏฐิโก ปัจจัตตัง ... ความลับไม่มีในโลก คาใจอยู่...!** ตนเองปฏิเสธคนในสังคมก็แล้วแต่ .... แต่ตัวเองคาใจตัวเองอยู่ ! ไม่แปลก ! ปฏิเสธได้ปฏิเสธไป ! .... เราเป็นผู้รู้ผู้เข้าใจ เราก็อมยิ้มขำกลิ้ง

ให้มีสติ ! อย่านั่งโยกโงกง่วง ... เมื่อโยกโงกง่วงปรับตัวเองขึ้นมา **นั่งตั้งสติ อย่าให้โงกง่วง** .... ถ้ามีสติ

ทุกๆ อย่างมันจะจบหมด ไม่โงกง่วง .... มือขวาทับมือซ้าย ในลักษณะทะมัดทะแมง ถ้าไม่งั้นเธอจะง่วง สติมันจะอ่อน

นี่แหละ ! กำลังจะเอาเยาวชนมาหล่อหลอมให้เป็นคนดีของสังคมในวันข้างหน้า เป็นตัวตั้ง ... เป็นต้นแบบ ...! เจตนาของฉันเป็นอย่างนั้น ไม่ได้คิดจะงัดง้างก้าวล่วงโครงสร้างอะไรของพวกเธอหรอก...!

แต่แหม ... ***ก็เราเป็นหนึ่งในสังคมการอยู่ร่วมกันนี่ !*** ..... ก็เพราะฉันเห็นค่า เห็นความสำคัญของการอยู่ร่วมกันในสังคม ... พบเห็นกันอยู่ รู้จักกันแล้ว ฉันก็เลย ... *แหม ! เอาอย่างนี้ดีไหม...? เอาอย่างนั้นดีไหม...?* แค่นั้นแหละ ! แต่ยังไม่แค่นั้น ... พอพวกเธอจะเอาตามอำเภอใจ ... ก็ ... *เฮ้ย ! มันอะไรนักหนา...!* ก็จะฆ่าเอา ... ก็เป็นไปด้วยความหวังดีหรอก !

ฉันถึงกำลังสอนสังคมรอบข้าง ให้เป็นผู้เห็นค่าเห็นความสำคัญของการอยู่ร่วมกันในสังคม .... ถ้าปฏิเสธตัวนี้ ... ผลตามมาบานตะเกียงเรียงเบอร์ .... จะจำแนกไหวหรือ....?! ความเหลวแหลกแตกแยกที่มันจะตามเรามา .... แล้วเราจะไหวได้ยังไง ?!

เอาต่อเรื่อง**กรรมฐาน** .... คำบริกรรม **พุทเข้า โธออก** อย่างอื่นก็ไม่เกี่ยง...! แต่อย่าว่าเลย... **เรียกหาพระพุทธเจ้าดีกว่า ... พุทธะ พุทโธ** เป็นสมญานามของเบื้องพระยุคลบาท เราถวายพระพุทธเจ้า ..... **พระพุทธเจ้า** ... เราละคำยาวๆ ของเบื้องพระยุคลบาทไว้ ...

พอบริกรรมคำว่า ***พุท ลมหายใจเข้า*** ....

บริกรรมคำว่า ***โธ ลมหายใจออก*** ....

ตั้งสติ ! หนูๆ ... อย่าโงกง่วง อย่าโงกง่วง ... **สมาธิเป็นเครื่องพาให้เราตื่นนะ...!** เมื่อจิตสงบ ทำให้เราตื่นตาตื่นใจ ปีติ อิ่มเอิบ อิ่มซ่าน ... ที่อ่อนล้าอิดโรยมาทั้งวันทั้งคืน เหมือนไม่ได้นอนเลย กลับเหมือนได้นอนมาแล้วเป็นวัน ... อันนี้เป็นเรื่องปกติ...! **สมาธิเป็นความสงบสบายเป็นความตั้งมั่นอย่างสงบสบายอย่างร่มเย็นในหัวใจเป็นความสดชื่น เป็นความตื่นตาตื่นใจ ... เรากำลังปฏิบัติไปสู่เพื่อความเป็นผู้รู้ผู้ตื่น ...** นี่ จุดที่เราจะเอา....!

ไม่แต่งลม บริกรรม พุทเข้า โธออก ... ตามลมว่าลมเข้าบริกรรม พุท - ลมออกบริกรรม โธ ...

ไม่ใช้ปากบริกรรม ใช้ความรู้สึก หมายถึง สติสัมปชัญญะ กำกับใจอยู่นั้น ทำหน้าที่ในคราวเดียวกัน .... ระลึกได้ถึงลมหายใจเข้า สัมผัสกับเรา .... ระลึกได้ถึงลมหายใจออก สัมผัสกับเรา

สติปัญญา -- เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ .... **เวทนา** หมายถึง ธรรมอันเป็นเครื่องเสวยอารมณ์ **สัญญา** หมายถึง ความจำได้หมายรู้ **สังขาร** หมายถึง ความปรุงแต่งของจิต ของมนุษยชาติทั้งหลาย ย่นไว้ ละพวกสัตว์เดรัจฉานทั้งปวง **วิญญาณ** แปลว่า ธรรมอันเป็นเครื่องรับรู้ -- *ในนามขันธ์ ๔ อย่างนี้ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ทำหน้าที่คนละหน้าที่*

เวทนา ทำหน้าที่เสวยอารมณ์ ***สัญญา*** ทำหน้าที่จำหมาย – จดจำ – จำหมาย ***สังขาร*** ทำหน้าที่ปรุงแต่งอย่างเดียว ไม่ก้าวล่วงไปสู่กระทรวง ทบวง กรมอื่น แล้วก็ ***วิญญาณ*** ทำหน้าที่รับรู้อย่างเดียว ป้อนอะไรมา - เกิดปรากฏอยู่ รับรู้อย่างเดียว ไม่สนใจจะจำแนกแจกแจง

ตัวผู้จำแนกแจกแจง **สติปัญญา ...ฝ่ายสติปัญญา คือ ตัวนอกกรอบออกมาจากฝ่ายนามขันธ์ เป็นธรรม**

อันเดียวกับจิต เกิดอยู่กับจิต แต่จิตต่างหาก สติปัญญาต่างหาก ... เป็นธรรมกลุ่มร่วม ... ทางพระอภิธรรม เขาเรียกว่า **เจตสิก -- ธรรมที่เกิดร่วมอยู่กับจิต**

ย่นมาจริงๆ ก็ชัวร์ๆ นามขันธ์ ๔ -- เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ -- *หัวเรือใหญ่ที่เป็นตัวเจ้ากี้เจ้าการ พาให้กิเลสหนาปัญญาหยาบเกิดขึ้นกับหมู่สัตว์โลก* ... ***ท่องเที่ยวในวัฏฏะ กองทุกข์เกิดขึ้น ก็เพราะว่าความโง่มืดบอดจากไอ้เจ้าหัวเรือใหญ่ คือ*** **สติปัญญา** -- ก็เป็นธรรมที่เกิดร่วมกับจิต แต่แยกกลุ่มออกมา ไม่เป็นธรรมฝ่ายนามขันธ์ทั้ง ๔ เพราะจะเอามันออกมาเป็นหัวเรือใหญ่ เพื่อมาถูกชำระสะสางด้วยอาศัย**โพธิปักขิยธรรม ๓๗**

ย่นลงมาที่ **มรรคมีองค์ ๘** ขยายออกไป ๘ ข้อ .... ย่นมาเรียกว่า มรรคมีองค์ ๘ .... ย่นเข้าไปอีกก็คือ **สัมมามรรคอันชอบธรรม หรือองค์แห่งอริยมรรค ทางสายเอกสายเดียว นำมาชำระปฏิรูปแก้ไขพฤติกรรมของสติปัญญาทั้ง ๘ ข้อ มีหน้าที่เข้ามาแก้ไขพฤติกรรมของสติปัญญา .... ให้มีความเห็นตรง เห็นชอบ เห็นค่าของการกระทำคุณงามความดีแล้วก็ดำริ -- หาภารกิจการงานในฟากฝ่ายดีขึ้นมา**

กระทำ ... กระทำแล้ว กระทำด้วยความชอบธรรม ด้วยความชอบ .... พูดชอบ - กระทำชอบ - การงานชอบ - เพียรชอบ - สติชอบ - สมาธิชอบ

หยั่งลงในตรงนี้ .... หยั่งลงในจิตตัวนี้ หยั่งลงในสติปัญญา กำกับรักษาใจตรงนี้ ...! **เอามรรคมีองค์ ๘ มาชำระสะสางปฏิรูปแก้ไขไอ้ตัวสติปัญญาโลกๆ ที่ไหลตามอำเภอใจกิเลส** ที่พวกเธอไม่มีทางหามันเจอ ... แต่กลับเข้าใจว่า มันคือเรา - เราคือมัน ... ใครเป็นผู้เข้าใจ...? ก็ไอ้ปัญญาผู้โง่ - ผู้มืดบอด - ผู้หลง....!

เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงตรัส**กระบวนการปฏิจสมุปบาท มีอย่างหนึ่งจึงมีอย่างหนึ่ง** .... ฝ่ายวัฏฏะ ฝ่ายทุกข์ มีอวิชชาต่างหาก สังขาร วิญญาณ นาม รูป อายตนะ สัมผัสแตะต้อง ตัณหา เสวยเวทนา เร่าร้อนมาก จนเกิดทะยานอยาก ... ตัณหา ๓ เต็มหัวใจ อุปาทาน ภพ ชาติ ชรา พิรี้พิไรโศกอาดูรรำพัน ...

กองทุกข์จึงเกิดขึ้นแก่หมู่สัตว์ เพราะเหตุอวิชชาคือความโง่เขลาเบาปัญญา .... แปลมาอย่างนี้ แม้จะไม่เรียกอวิชชา ต่อไปเรียกว่าโง่เขลาเบาปัญญา ก็พึงรู้

ด้วยว่า เขาคืออวิชชา...! อวิชชาก็มีหลายสเตป (step) ... โง่แบบรับไม่ได้เลยก็มี จำแนกออกไปว่าด้วยความโง่ จำแนกออกไปให้เห็นสเตปของ**บัว ๔ เหล่า**

....หนูๆ.... นั่งกายตั้งตรง ตั้งสติ อย่าโงก อย่าชะโงก...! เพราะ**นิวรณ์ธรรม**จะเข้ามาหาเธอ .... นิวรณ์ธรรมทั้ง ๕ นี่ เป็นสิ่งขวางกั้นคุณงามความดี เวลาระหว่างเธอปฏิบัติ กรรมฐาน เพื่อทำทางไปสู่คุณงามความดี

อุปมาอุปไมยเหมือน เธอกำลังเอามีดอันคมกริบ ถางป่า .... กำลังเริ่มถางแล้ว .... อุปสรรค ภยันตรายย่อม เกิดแก่เรา สิ่งที่ขัดขวางด้วยการจับมีด การมีกำลังวังชา ความอดทน ... เอาล่ะ ! สรุปรวมตรงนี้ว่า ถ้าเราพร้อม ลงมือทำแล้ว ... ไหนจะตอ ไหนจะหนาม ไหนจะงูเงี้ยว เขี้ยวขอ ไหนจะมด จะแมง กัดขากระโดดโลดเต้น ...! กว่าที่เราจะได้พื้นที่เป็นไร่ เพื่อปลูกข้าวโพดสักแปลง ก็ไม่ใช่เรื่องนั่งผิวปากแล้วรอ ... อันเดียวกัน

นิวรณ์ธรรมทั้ง ๕ มี *หลงใหลไปในกามคุณทั้ง ๕* รูป – รส – กลิ่น – เสียง – โผฏฐัพพะ สัมผัสแตะต้อง ตลอดจน *ถีนมิทธะ* ความง่วงเหงา เบื่อหน่าย *พยาบาท*

ความโกรธ ระคายเคือง อันนี้มาแน่นอน หากเธอไม่มีสติ ฟุ้งปรุงแต่ง *อุทธัจจกุกกุจจะ* ฟุ้งปรุงแต่ง หาแง่หามุมหาที่จบไม่ได้ *วิจิกิจฉา* ความลังเลสงสัยคลาดเคลื่อนประดังเข้ามาเลย .... ทุกกลุ่มเหล่านี้ เขาเรียก**สิ่งขวางกั้นคุณงามความดี** พระพุทธเจ้าตรัสว่า **นิวรณ์ธรรม**

อย่าโงก อย่าโงก นั่งกระชับตัวเองขึ้น ... ตั้งสติ...! ถ้ามันโงก มันง่วงมาก เห็นว่าตัวเองปรือ ... นิวรณ์มันรุมเร้าแน่นอน... นี่ มันขวางกั้นแน่นอน...! วันนี้ ก็ขออนุญาตได้ไม่เป็นไร ไม่ต้องขออนุญาต ไม่ต้องพูด ... นักกรรมฐานคนอื่นเขาจะระคายเคือง .... เราก็ลุกขึ้นเบาๆ แล้วก็คุกเข่ากราบเบญจางคประดิษฐ์ กราบพระพุทธเจ้า แล้วกราบหลวงพ่อ - หลวงปู่ แล้วก็ลงไปเดินจงกรม ล้างหน้าก่อนล้างหน้า เดินจงกรม .... **วิธีการแก้นิวรณ์ธรรม**

หรือไม่ก็ .... ระหว่างนั่งกรรมฐาน ให้ระลึกสร้างนิมิตหมายว่า ฤดูกาลนี้ กาลนี้ เป็นเวลากลางวันสว่างไสวอยู่ด้วยแสงตะวันอันเจิดจรัส เร่าร้อนอีกต่างหาก แสงตะวันนี้วันนี้แผ่จ้ามาก ... เขาเรียกว่ายังโลกให้สว่าง ด้วยสร้างนิมิตหมายขึ้นมา อาจแก้ความง่วงเหงาหาวนอน หรือถีนมิธทะนี้ได้...! ก็ลองทำดู

ถ้ายังแก้ไม่ได้ ก็ต้องลุกออกไปล้างหน้า เดินจงกรม .... ล้างหน้า เดินจงกรม และหรือ ตั้งจิตไว้ด้วยศรัทธา ยกจิตขึ้น .... **ระลึกถึงพุทธ - ธรรม - และสงฆ์** ... *ขอให้ความง่วงเหงาหาวนอนของข้าพระพุทธเจ้านั้น จงพ่ายแพ้และปราศนาการหายไป ขอข้าพระพุทธเจ้าจงมีสติตั้งมั่น !*

เราก็ต้องเป็นผู้ยกจิตเรา ขวนขวายในการจะยกจิตเรา ยกสติเรา ตั้งสติเรา .... ทำแทนกันไม่ได้... ถ้าหลวงพ่อ - หลวงปู่ ทำแทนเธอได้ ถ้าฉันทำแทนเธอได้ เราทำแทนกันได้ ... ทำหมด...! มีพระพุทธเจ้าเป็นเบื้องต้น พระองค์ทำแทนพวกเราทั้งหมด เพราะพระองค์เมตตาพวกเรามาก ! ... ฉันไม่ได้เมตตาพวกเรา ฉันอุเบกขาตั้ง ฉันทำหน้าที่ตามความเป็นสมณะสารูป ความเป็นสาวกในศาสนาของพระผู้มีพระภาคเจ้าเท่านั้น...!

ธรรมชาติของความเป็นผู้ให้ .... เบื้องต้นให้คำสอน เบื้องกลางก็ให้คำสอน เบื้องปลายก็ให้คำสอน เพราะคำสอนมีประโยชน์ คุณประโยชน์เป็นอเนกปริยาย จึงให้คำสอนเป็นหลัก --- ลาภ ยศ สรรเสริญ เงิน ทอง อดิเรกลาภ เครื่องอยู่เครื่องกิน เครื่องอุปโภคบริโภค ทั้ง ๔ อย่าง ตามมาภายหลัง ... แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ ... จำไว้นะ

ไม่มีสงฆ์สาวกท่านใด ผู้เลอเลิศ ผู้เป็นปราชญ์บัณฑิต ผู้หลุดพ้นไปแล้วนี่ ตระหนี่เหนียวคับแคบเลย...!

เขาชำระมาหมดแล้ว ... จะหาความเลอเลิศวิเศษเกินท่านเหล่านี้ หาไม่เห็นหรอก...! อัฐิธาตุกระดูกจึงเป็นแก้วเป็นพลอย ... เป็นเรื่องปกติ เป็นเรื่องปกติ ...! *ขนาดฟันฉัน* ... หน้าตาฉันเหมือนยักษ์ เหมือนมาร เหมือนนักเลง เหมือนจะฆ่าจะแกง ... ***ของฉัน ยังเป็น ยังเปลี่ยน...!*** จะนับประสาอะไรพ่อแม่ครูอาจารย์ ตั้งแต่ครั้งพุทธกาลโบราณกาลมา ไม่มีเกี่ยงงอน พูดหรือไม่พูด ... **เป็น**ล้านเปอร์เซ็นต์....! **สันทิฏฐิโก ปัจจัตตัง อกาลิโก !**

ย่นมาที่**สมาธิ** ... เมื่อกี้ พูดเรื่องนิวรณ์ธรรมไปแล้ว เพื่อแก้ต่างของบางคน บางท่าน ที่เล่นมาก สนุกสนานเพลิดเพลินกับวิชาการทางโลกๆ จนบางครั้งเกินลิมิต (limit) ไป ... อย่าลืมว่าเล่นทางโลกมันเหนื่อยนะ ... *แต่ถ้าเล่นกับสมาธิ ... ทำสมาธิ แล้วกลับตรงกันข้าม*

ฉันนะ ทำสมาธิ .... ฉันอดนอน ๗ วัน ... เอ๊ ! จิตเราตั้งมั่นใช้ได้ แต่ว่าปัญญารู้สึกตื้อๆ... ทำไมมันถึงตื้อ ? .... อดข้าว ๗ วัน ปัญญาตื้อ - มีอยู่ในภายใน แต่ความที่จะ

ยกหัวข้อธรรมขึ้นมา .... มันตื้อ...! แต่จิตตั้งมั่นด้วยดี หล่อหลอมจิตลงได้ด้วยง่าย ... สมาธิตั้งด้วยง่าย !

เราก็จะเริ่มจำแนกเห็นว่า ... *อ๋อ ! ความที่เราทุกข์ทรมานด้วย อดข้าวเกินขอบเขต อดนอนเกินขอบเขต มันทำให้สติปัญญาเราตื้อ...! แต่ในจิต หมุนติ้วด้วยสติปัญญา ... ก็เป็นอยู่ ... แต่จิตตั้งมั่นด้วยง่าย...!* ก็เห็นชัดตัวนี้ ... ก็เห็นชัด

ประพฤติปฏิบัติมา แลกเป็นแลกตายบนข้อปฏิบัตินี้ อดหลับอดนอน แต่ไม่เคยอ่อนเปลี้ยเพลียแรง ... กำลังจะพูดถึงตรงประเด็นนี้

คนทางโลก ... ถึงเวลากินข้าว ๓ มื้อ ไปเที่ยวเฮฮาเกลื่อนเกร่อเลอะเทอะ กับไอซีที เล่นเว็บ เล่นอะไรสารพัดเล่นเกม ... อะไร ...! พอมันออกมา มันเปลี้ยเลย ! นอนหลับไม่ได้สติ หลับใหลไม่ได้สติ ความจำความหมายต่างๆ ลืมเลือนไปหมด .... อีรุงตุงนัง ! สังขารก็ปรุงแต่งสารพัด ... พอตื่นขึ้นมา แม้ยังไม่ตื่นเลย นอนก็หลับฝันเพ้อพกไปทั่ว ละเมอเพ้อพกไปทั่ว จินตนาการในความฝัน สารพัดเรื่อง .... หาเหตุหาแก่นสารสาระไม่ได้

เขาเรียก *ปล่อยให้ตัวเองไหลไปกับกติกา หรือสมมุติทางโลก ... จนหาจุดฐานที่ตั้งของจิตไม่เจอ ... ฐานที่ตั้งของสติปัญญา* .... **เมื่อพูดเรื่องจิตปุ๊บ ก็หมายถึงสติปัญญา เป็นธรรมที่เกิดร่วมอยู่กับจิต แต่ไม่ใช่จิต เป็นธรรมเกิดร่วมกัน**

แต่ฉันทำสมาธิ ๗ วัน อดนอน ๗ วัน อดข้าวอีก ๗ วัน ... เออ ! ปัญญาตื้อ แต่วิ่งอยู่ในภายในกลมกลืนกับจิต .... แต่ความที่เราจะยกหัวข้อธรรม ... มันตื้อ...! แต่จิตกลมกลืนได้ง่าย ... อยู่ภูเขา-ถ้ำที่แม่ฮ่องสอนองค์เดียว ๗ วัน ๑๔ วัน ... พอออกมา เอ๊ะ ! เราเพลียไหม ? ... กลับไม่อยากนอน ปีติเต็มตื้นในหัวใจว่า *ชาตินี้เราบุญวาสนามากเรา หลังจากเกกมะเหรกเกเร ตัดสินใจมาบวชแล้ว* ... บวชแบบไม่เชิงจะเอาตลอดชีวิต เราจะบวชสักนิดสักหน่อยน่า ... มันรู้สึกเซ็ง เซ็งการงานเหลือเกิน....! ก็บวช บาทสุดท้ายพอมาได้จังหวะ ลอยตัวเข้ามาแล้ว ... มันก็เลย ...

ถึงวันนี้ เราปีติชื่นชม .... ***เพราะมีพระพุทธเจ้าจึงมีสิ่งนี้ที่กำลังเกิดขึ้นกับเรา...!*** ความปีติอิ่มซ่านขนโลมชาติตั้ง ... เราอดนอน อ่อนล้า อิดโรยอ่อนล้า ๗ วัน อย่างน้อย ๗ วัน เรายังไม่เห็นเป็นอะไร ... กลายเป็นฐาน

ที่ตั้งของจิต เป็นหนึ่งมีเอกภาพ ! ... ตัวนี้มันเป็นพละกำลัง อยู่ในกลุ่มของ**อินทรีย์ ๕ - พละ ๕**

อินทรีย์ คือ สมาธิ ! อินทรีย์นี้มีกำลัง อยู่ในพละ ๕ .... จิตมีพละกำลัง ! ทั้งๆ ที่ร่างกายอดข้าว ๗ วัน อดนอน ๗ วัน .... *เอ๊ ! ทำไมเราไม่อ่อนล้า* .... ต่อเมื่อวันทั้งวัน เกือบบ่ายๆ คล้อย ... บอก *เชิงเริ่มง่วงแล้วเว้ย ! เพลีย !* เป็นปกติ อัตภาพของรูปมีประชุมกันด้วย ดิน-น้ำ-ลม และ ไฟ ... ปฏิเสธอาหารการกิน-ปฏิเสธการพักผ่อนไม่ได้ !

แต่สติปัญญา ... แท้จริงไม่ได้พักผ่อนนะ ! เป็นผู้ตื่น ! พระพุทธเจ้า ... นามของเบื้องพระยุคลบาทมีว่า พุทธะ ! พระอรหันต์ทั้งหลายทั้งปวง จิตก็พุทธะตามรอยฝ่าพระบาท... จิตนั้นเป็นผู้ตื่นอยู่ ! รู้อยู่ ! เข้าใจอยู่ !

ไม่ต้องขยายความว่าเบิกบาน ... เบิกมันเบิกอยู่แล้ว คนรู้แจ้งเห็นจริง มันไม่เบิกได้อย่างไร ? มันไม่มีดมน-อนธการ ! *มันเข้าใจตลอดทะลุปรุโปร่ง มันไม่มีอะไรปิดบังอำพรางได้ ... กระจ่างแจ้งไปหมด มันไม่มึน ไม่งง มันก็อยู่อย่างสบายสิ...!* มองไปทางไหนก็ไม่มีอะไรปิดบัง มองทะลุโลก สามโลกธาตุ ... สมญานามภาษาไทยบอก **ผู้รู้แจ้งโลก-**

ทะลุโลก ในฝ่ายสัจธรรมคู่โลก ความจริงคู่โลกว่าเที่ยง หรือไม่เที่ยง -- ทะลุหมด ! ทำไมมันจะไม่สดชื่นล่ะ...!

อ๋อ ! เราเพิ่งเข้าใจ ... ตรวจสอบบ่อยมาจนถึงปัจจุบันนี้ เข้าใจหมด ... ถึงบอก**กิจกรรมการงานทางโลกมันก่อให้เกิดความอ่อนล้า** เพราะฉะนั้น ทางโลกบริโภคอาหาร ๓ ครั้ง ... ยังไม่พอ ! ก๋วยเตี๋ยวรอบดึก ข้าวต้มรอบดึก กว่าจะออกจากภัตตาคาร ใช้เวลาไปตั้งมาก สิ้นเปลืองไปตั้งเยอะ .....

พระภิกษุในบวรพุทธศาสนา มีออาชีพ ฉมังเวทย์ ... ย่นมาที่ฉัน .... ขยายไปพ่อแม่ครูอาจารย์ที่มีข้อปฏิบัติอัฐิธาตุเป็นแก้ว ... ฉันแกะรอยตามไป สดๆ ร้อนๆ นุ่น ... ควันฉุย .... ปรากฏในตัวเราเอง...! *นั่งเป็นวันเป็นคืน ออกมาก็ไม่อยากนอน ... ต่อเมื่อบ่ายคล้อย แดดจ้าเมื่อไหร่ .... เออ ! เริ่มอยากนอนเหมือนกันเว้ย !* .... จะนอนก็ตั้งกำหนดว่า เราจะตื่นเมื่อครบ ๑ ชั่วโมง หรือ ๔๐ นาทีแล้ว ดีดตัวปั๊บ !... เออ ! มหัศจรรย์ ! นาฬิกาบนโลก มันแค่ของไม่มีค่าในธรรมนี่หว่า ....

อ๋อ ! ไอ้ที่เราปฏิบัติมา ... วันนี้รู้แล้วว่า **ที่เรียกว่าวิมุตตินี่ มันวิมุตติหลุดพ้นจากสมมุติโลกโดยทั้งสิ้น ! เครื่องหมายในจิตนี่ ว่างเปล่า แจ้งสว่างไปหมด !** และว่างเปล่า -- ไม่มีเครื่องหมายอะไรมาแต้มแต่งเลยว่า นาย ก นาง ข ว่าอย่างงั้นอย่างงี้ .... **ไม่มีรูป ไม่มีนาม ไม่มีลาภ-ยศ สรรเสริญ เงินและทอง ... ไม่มีเครื่องหมายอยู่ในจิตเลย...!**

ขนาดฉันเก.... ฉันยังแตกตื่นอย่างนี้ ! ... แล้วพวกเราดีกว่าฉัน -- สมัยฉันอยู่ทางโลก.... **พวกเรามีครูบาอาจารย์มืออาชีพ เขี้ยวลากดินแบบแลกตายอย่างฉันมานั่งพากย์เฉพาะหน้า** ... *วินาทีนี้ เธอจะหามืออาชีพของจริงสดๆ ประกาศศักดิ์ศรี เชือดเฉือนศีรษะตัวเอง แตกหักต่อพระพักตร์พระบรมรูปแห่งพระพุทธเจ้า มา***บันลือ...!** *เธออย่าคิดว่าจะไปหาได้ง่ายๆ ...!*

เจอฉัน ... ไม่ใช่โชคดี...! **เจอฉัน .... มันโคตรบุญล้านบุญ !** ... ที่เราโคจรมาเจอกันประเดี๋ยวประด๋าวนี่ ไม่รู้ว่าเธอจากไปแล้วนี่ ฉันจะตายวินาทีไหน ? .... แล้วฉันจะหมดแรง หมดลมหายใจ หรือว่าจะหมดแรงพูดวินาที

ไหน ? .... เอามาเป็นเครื่องการันตีไม่ได้เลยว่า *"เออ! สักวันหนึ่งเราจะโคจรมาเจอกันคือเก่า*[๒] *นะครับ/ค่ะ!"* ใครเป็นคนรับรองให้ ? .... **วัฏฏะไม่เที่ยง !** ทุกข์นี้ จาก เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย ... เช็คบิลได้ตลอด

พระพุทธเจ้าจึงสอนปิดท้ายรายการ .... เห็นไหม **ปัจฉิมโอวาท -- ขอหมู่มหาชน .... ย่นมาที่ภิกษุสามเณรทั้งหลายในบวรพุทธศาสนา จงเป็นผู้ยังความไม่ประมาทให้เกิดกับตนเถิด !**

เศรษฐกิจพอเพียง - หัวข้อ**ไม่ประมาท** หยั่งลงในตัวนี้ ... ในหลักธรรมโดยรวมทั้งหมด **ไม่ประมาท ปิดบทสรุปหลักธรรมคำสอนโดยรวมทั้งหมด...!** ปิด ๓ โลกธาตุ ... **ให้อยู่ในความไม่ประมาท !**

ไม่ประมาท กับภูมิคุ้มกัน อันเดียวกัน .... อันนี้เป็นการซอยย่อยออกมา ซอยย่อยออกมา.... สำหรับโลกผู้โง่ผู้หลงก็ควรซอย... **แต่ถ้าคนไม่ประมาทแล้ว ก็มีภูมิคุ้มกันอยู่ในตัวเอง !!**

---

[๒] คือเก่า = เหมือนเดิม

สติปัญญาระดับพวกเธอ ... หลักปรัชญาฯ ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานมา ก็เกินพอแล้ว...! *ถ้าเราใส่ใจ และน้อมนำไปหัดคิด แล้วก็ใคร่ครวญว่าจะตั้งประเด็นอะไรขึ้นมาเพื่อกระทำ* ... ทางธรรมเรียก**ดำริ** ทางโลกก็เอาไปใช้ได้ พระพุทธเจ้าไม่ห้าม

เหมือนหลักปรัชญาฯ ตัวนี้ ...กระทรวงฯ เขารับไปก็ดีแล้ว เขาป้อนให้ระบบของเขา ให้มันอยู่ในระบบ เพราะในระบบ มันสามารถให้ลบให้บวกได้กับคนในระบบ มันก็ย่อมสบายกว่า....! เพราะฉะนั้น นี่กำลังทำถูกแล้ว ขอให้ทางกระทรวงฯ อุตสาหะ ตั้งอุดมการณ์ขึ้นมา

เพราะว่าพวกเราต้องการเห็นชาติบ้านเมือง สงบร่มเย็น ร่มรื่น เหมือน .... มีไหมไอ้ที่เดินไป ที่ไม่ต้องห่อข้าวไป .... เอ้า ! ย่นไป ... *ประเพณี วัฒนธรรม ระเบียบวินัย ความเคารพในชั้นแห่งอายุ-วรรณะ ให้มันเกิดขึ้นในสังคม* ในการใช้รถใช้ถนน ... ให้เกิดขึ้นบ้างได้ไหม ? ... นี่ไม่มีเลย อยากจะแซงขวา ก็แซง ! อยากจะแซงซ้าย ก็แซง ! อยากจะวิ่งขวา ก็วิ่ง *ถนนซ้ายไม่ดีนี่หว่า ไม่วิ่งให้ซะอย่าง จะทำไมวะ ? แน่จริง ก็จอดรถมาตีกันสิ...!* พฤติกรรม

เหล่านี้ส่อแววของความกร่างในสังคม .... จนบอก เราหัวหด ตูดหดหมดเลย...!

พระพุทธเจ้าตรัสไว้หมด เมื่อถึงคราววิกฤตเริ่มแย้มพรายเข้ามาสู่สังคม ผู้ชายจะตกงานโดยส่วนรวม จะเกาะมาตุคามคือภรรยากิน ผู้หญิงจะเป็นช้างเท้าหน้าออกไปทำมาหากิน ส่วนมากผู้หญิงทำภารกิจรับผิดชอบแทนผู้ชาย ... เมื่อถึงกาลนั้น สมัยนั้น ให้พึงระวังว่า กำลังก้าวล่วงเข้าไปสู่เขตแดนของ**สุญญกัลป์ ! วิบัติกัลป์ ! ฉิบหายกัลป์ !** สังคมเรากำลังฉิบหาย...! กำลังคืบคลานมาสู่ประเทศเราแล้ว

พระอรหันต์แผ่เมตตาจนลิ้นห้อย ! บอกสอนกันจนปากฉีก....! ไม่สงสารตัวเอง ก็สงสารฉัน...! ไม่สงสารฉันก็มองเห็นพระพักตร์พระพุทธเจ้า ... ก็เมตตาพระพุทธเจ้าก็ได้ ... ไม่ต้องให้พระองค์มาเมตตาเราก็ได้...!

พระองค์อุตส่าห์ปรารถนาพุทธภูมิ เส้นทางที่มากว่าจะบากบั่นมา ... ไม่รู้กี่วัฏฏกัลป์ชาติ - ไม่ใช่แค่ ๑๐ ชาติ ... ๑๐ ชาตินี้ ๑๐ ชาติสุดท้าย ปฏิบัติ บารมี ๓๐ ทวีคูณหมด ไม่ว่าจะขยัน - วิริยะนี่ ๓๐ แบบธรรมดา ปานกลาง อุกฤษฏ์ .... แบบ.. มาเราตาย ทุกเรื่อง ! ขันติเหมือนกัน ทานบารมี

ศีลบารมี .... ไล่ไป ๑๐ อย่าง .... แต่ของเบื้องพระยุคลบาททวีคูณหมด ... คูณ ๓

ของอย่างพวกฉัน ๑๐ อย่าง ... แค่เต็ม ๑๐ ตัดเกรดเฉลี่ยให้มันได้ ๓.๐๐ แต่ละบารมี ให้ครบ ๑๐ .... ฉันก็เป็นแล้ว **พระอรหันต์**...!

แต่ก่อนจะเป็นจริง ต้องมาดูส่วนย่อยของ**มรรคมีองค์ ๘ -- ศีลสมบูรณ์ สมาธิสมบูรณ์ ปัญญาสมบูรณ์ --** เด็ดขาดแล้ว สุดส่วนแล้วเท่านั้น..! คิดจะเป็นพระอรหันต์อาจรอ ... มีสิทธิ์เป็นไปได้ แต่รอออกาลิโกในขณะ ! ....

สติปัญญาหล่อหลอม หยั่งลงเป็นหนึ่งเดียวกับจิต เห็นชัดตามเป็นจริงว่า โลกไม่เที่ยง ลาภ-ยศ-สรรเสริญ เป็นเบสิก กิเลสหนาปัญญาหยาบของคนผู้โง่ผู้หลง .....รูปต่างหาก กายต่างหาก ใจต่างหาก .... ต่างคนต่างอยู่ด้วยโง่ด้วยเขลา มาประชุมรวมกันอยู่ แล้วก็ก่อทุกข์ก่อยากนั่นเอง .... อุทานว่า *เรารู้ เราเห็น* ชัดแล้ว สำรอกแล้ว...! สำรอกตัวนี้ ก็อันเดียวกัน ... ลาภ-ยศ กิเลส โลภ-โกรธ-หลง สำรอก ... จัดการชำระกิเลส โลภ-โกรธ-หลง ในคราวเดียวกัน ประหารสิ้นเชิง ตัณหาทิฐิ-มานะ-อวิชชา .... ฉิบหายหมด เผาทิ้งอีก...!

ถึงอุทานว่า **ชาติหน้าไม่มีอีก ชาตินี้คือชาติสุดท้าย ชาติหน้าหมดไปกับเรา** ! เธอเห็นเรา สบตากันแต่เดี๋ยวนี้ วินาทีไหนเราเดด (dead) จบกัน...! ตาเนื้อๆ ปากเนื้อจะไม่ได้เห่ากับเธออีกแล้ว... เธอไม่มีสิทธิ์ หมดโอกาสที่จะได้รับฟังคำสอนโอวาทอันแดกดัน บีบคั้นกดดันเธอ เพื่อให้เธอถึงที่สุดของความดีงาม เจริญรุ่งเรืองกับเธอเอง...!

ถึงบอก ... ประตูวัดปิดมายาวเลย ส่วนมากเปิดใช้ประตูหลัง...! ใครเปิดกว้างมาก ก็ตะโกนด่า ตะโกนด่าจนลั่นวัด ... เพราะฉะนั้น ไอ้ประเด็นที่พวกเธอเห็น... ยังเบาไป .... อันนี้ให้เกียรติพวกเธอ พยายามเก็บปากเก็บคอที่สุด เพราะไม่ได้อย่างใจสักอย่าง

ย่นมานินทา .... ไอ้แก่ปากจัดบางคนในสังคม มีอยู่ ๒ - ๓ คน ออกจะเป็นฝ่ายกวนๆ สักหน่อย ... ชอบแหย่มาอย่างนั้น อย่างนี้ กวนกันไป ! ... เราจะไปเต้นกับเขาทำไม เอาเข็มไปเย็บปากเขาไว้เหรอ เขามีปากก็ให้เขาพูดไปสิ...! ถ้าไม่เป็นความจริง นั่งอมยิ้มให้เขาพูดจนปากแหกตาย เดี๋ยวเขาก็ตายของเขาไปเองหรอก...! บอก... เขาพูดความไม่จริง เขาก็เศร้า หัวใจเขาวายตายไปเองหรอก เพราะเขามีแต่ความมุสาวาท เพ้อเจ้อ ส่อเสียด เก่งแต่ปาก...!

บอก.... หัวกระบาลมันทำความดีอะไรวะ ? แล้วไอ้แก่ปากจัดๆ ... โอ๊ย ! ใครไปสงเคราะห์ให้มันเป็นปราชญ์บ้าง ? เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ? เป็นผู้อะไร ... ใครเป็นคนไปยกย่อง ? .... ก็พระอรหันต์อย่างฉัน ก็ยังไม่สมยอมด้วยเลยนี่ ! แล้วพวกพระอรหันต์ทั้งหลายทั้งปวง ที่เขายังมีชีวิตอยู่ เขาจะเอาหน้าไปไว้ตรงไหน...!

มันเจอของไม่จริง...! ลองมาเจออย่างเรา ตกลงมันมีโอกาสจะเถียงเราชนะหรือ ? ทำท่า ... โอ้โห ! พอพูดเรื่องการบริหารบ้านเมืองก็เก่ง ! พอพูดเรื่องพระศาสนาก็เขี้ยวลากดิน ! ... *นกแก้วนกขุนทอง !*

เราก็โวยวายด่าอยู่ลับหลัง บ่นว่า ... ไปดิ้นกับเขาให้เดือดร้อนทำไม ?? เข็มเราไม่ได้เย็บปากแม่เขานี่ ! เขาพูดไปจนถึงวันเขาตายไปเอง ... ไปสนเขาทำไม ? แล้วถ้าใครนินทา เราก็ตามไปเย็บปากเขาด้วยเข็มหรือ ? เราก็ตายสิ...!

นินทาเป็นเรื่องปกติ เกิดขึ้นในหมู่สัตว์ ผู้โง่ ผู้หลงผู้อิจฉาริษยา อาฆาต เบื้องต้น เลื่อยขาเก้าอี้ .... เป็นเรื่องเบสิก พื้นๆ ... คนมีธรรมอย่างพวกเรา โดยเฉพาะย่นมาที่**พระอรหันต์** .... เห็นแล้ว อมยิ้มเลย มีแต่จะสวนกลับ

.... *โคตรพ่อโคตรแม่อยากตายไหม ?* ก็แค่นั้นเอง ! เขาแดกดันไปอย่างงั้นเอง ไม่ดิ้นเลย...! **จิตก็ไม่มีเครื่องหมายของสิ่งเหล่านี้ ... สมมุติเหล่านี้...**

... ใส่ใจติดตามฟังโอวาทไป เธอจะได้ไม่ง่วง...! ทุกคน ไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก ... เมื่อเธอตั้งจิต ด้วยความตื่นตาตื่นใจ ใส่ใจติดตามข้อมูลเนื้อหาไป .... มันมีเนื้อหาธรรมอะไรเยอะ .....

บางทีเอ่ยถึงประมาณอย่างนั้นมาเป็นตัวตั้ง อะไรก็แล้วแต่ ... แต่โดยรวมแล้ว *ไม่เป็นไปเพื่อตำหนิตน - ตำหนิท่าน .... แต่ยกประเด็นข้อที่ว่า* ***ควรเอาเป็นตัวอย่าง และไม่ควรเอาเป็นตัวอย่าง*** *มาเป็นตัวตั้ง* เหมือนพระพุทธเจ้าประกาศยกอุทาหรณ์ตัวนี้ว่า *การกระทำอย่างบุคคลผู้นี้ - กลุ่มนี้ เป็นความบกพร่อง ไม่ถูกต้อง ไม่ก่อให้เกิดคุณแก่ตัวเอง .... ขอพวกเราอย่าเอาเป็นตัวอย่าง แล้วก็อย่าทำ !* ... แต่ว่าไม่มีหน้าที่ไปตำหนิเขา .... แต่ไม่เอาการกระทำของเขามาเป็นตัวอย่าง

แต่ให้หันหลังกลับมามองว่า พวกเราดีแล้ว และกำลังจะทำให้ดี ให้ถูกต้อง ยิ่งๆ ขึ้นอยู่ .... แค่นี้ ก็ไม่พอหรือ ? เรากำลัง**ขับเคลื่อนความพอนะนี่ ! แต่เราจะไม่พอในความดีอันยิ่งๆ เพื่อความเจริญรุ่งเรือง !!**

เศรษฐกิจพอเพียงไม่ใช่หยุดอยู่กับที่ ! สันโดษในพระพุทธศาสนาไม่ได้หยุดอยู่หรอก ! .... *แต่ตามขั้นตอนตามสเตปนี่ .... เป็นไปอย่างพอดิบพอดี เพื่อไม่ให้ตัวเองเสียหายและเพลี่ยงพล้ำ เพราะระหว่างเส้นทางดำเนินไป .... มันมีความไม่ประมาทกำกับ เป็นเครื่องรักษา !* **ทฤษฎีปรัชญาของในหลวง บอก ภูมิคุ้มกัน และยังมาแถมไม่ประมาทอีก ... ของในหลวง**

...ตั้งสติ ถ้ารู้ว่าตัวเองจะจืดชืดในกรรมฐาน ... เพราะพวกเธออ่อนล้า เด็กๆ เวลาง่วง ก็ง่วงแบบแปลกๆ อยู่แหละ ! เข้าใจ... วัยกินวัยนอน ... ***เพียรตั้งสติ ! อุตสาหะเพื่อประโยชน์ตน !*** แต่ถ้าอยากออกเมื่อไหร่สุดวิสัยของตัวเองจริงๆ วันนี้ไม่บังคับ ไม่บังคับ เพราะบอกไว้แล้วว่า จะได้ประโยชน์แก่ตัวเองอย่างไรบ้าง อานิสงส์ไม่มีประมาณ อย่างงั้นอย่างงี้ ....

ก็วันนี้ หลวงพ่อ - หลวงปู่ก็เหนื่อย ..... เหนื่อยก่อนพวกเธอมา ! ก็ถึงบอก ยังไงก็เอาแหละ ! อีกสักยกหนึ่ง ! ... เราจะปลูกฝังเยาวชนเหล่านี้ จะยอมเหน็ดเหนื่อย...!

.... วิชาการบางวิชาการ ที่สมควรแก่การพร่ำสอนเขา ป้อนเขา บอกสอนเขา ... ไม่ว่า ! ... บอก *วิทยากรที่จะมาลับมีด* .... ไม่ว่า ! *แต่ขอให้มันมีคุณประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นแก่เด็กอย่างเห็นชัดว่าให้ผลเกิดขึ้นอะไรแก่เขาบ้าง ?* ไม่ใช่เอาแค่ความสนุก ตื่นตาตื่นใจ ... เด็กพวกนี้ เขาหาแต่ความสนุกเยอะแยะไป .... หลากหลายรูปแบบ เยอะแยะ .... จนเราไม่ไหว เราสู้ไม่ได้หรอก วิธีการหาความสนุกแค่ในโทรศัพท์มือถือนี่ สารพัดแบบออกมา เรายังสู้พวกเขาไม่ได้.... หูหนาตาเล่อกับเขาไป ... ถึงบอก**เอาหลักธรรมคำสอนนี่มาเป็นตัวตั้งให้เขา** ... ศาสตร์วิชาอื่น ละไว้ไม่ตำหนิ เรียนเขียนอ่านมาเป็นร้อยๆ วิชา ยิ่งสมควร

เที่ยวดูการละเล่น สนุกครื้นเครงคึกคะนองด้วยเสียงดีดสีตีเป่า เฮฮากล่อมร้องเสียงประสาน .... สงเคราะห์อยู่ใน**อบายมุข ๖ !** อบายมุข--อยู่ในกลุ่มเที่ยวดูการละเล่น .... ขยายออกไป ... **มีโทษ !**

ชื่อว่าอบายมุข ก็น่าสยอง ! แล้วเป็นจริงๆ ด้วย .... ตัวเองก็เคยเจอมา .... เป็นนักเลงการพนัน นักเลงสุรา เล่นดัมมี่ .... เอาเงินไม่เอาเงิน ไม่สนใจ .... เขาสงเคราะห์ทันทีเลย – *เธอกำลังเล่นอบายมุข !* นักเลงสุราเป๊กหนึ่ง ก็นักเลงสุรา ! วันละครึ่งเป๊ก ก็นักเลงสุรา ! เข้าปากกรึ๊บเดียว ก็นักเลงสุรา ! .... *สงเคราะห์เข้าอยู่ในหนทางแห่งความฉิบหาย !*

แล้วหลวงพ่อ - หลวงปู่ -- ก็แล้วแต่จะเรียก เรียกพระเฉยๆ ก็แล้วแต่จะเรียก .... ไม่ว่า -- เราเองนี่เสื่อมมาตลอด ในอาชีพหน้าที่การงานทางโลก อาชีพการงานไม่พึงตั้งอยู่ได้ ....

พอมาบวชแล้ว ตอกย้ำประพฤติปฏิบัติ ทวนกระแสย้อนไปย้อนมา ในกายในใจนี้ เห็นชัดในหลักธรรมคำสอน ... โอ๊ว ! นี่มันเสื่อมจริงๆ ! **พระพุทธเจ้าตรัสอะไรไว้หนึ่งไม่มีสอง คือถูกอย่างเดียว**ว่า *เสื่อมก็คือเสื่อม !* .... เถิดเทิงที่ไหนไปที่นั่น ดีดสีที่ไหนไปที่นั่น ขับร้องเสียงประสานที่ไหนไปที่นั่น เอะอะมะเทิ่งที่ไหนเธอไป .... อยู่ในหัวข้อว่า *เที่ยวดูการละเล่น มีโทษ* ... มาบานตะเกียง

นี่ยังไม่พูดถึง*กลุ่มอบายมุขนะ* !.... ไม่ว่า อบายมุข ๔ หรือ ๖ ... ซตพ. ในวงเล็บปีกกา สรุปให้จะจะ ... *หนทาง* หรือจะเรียกว่า *ปากประตู หนทางไปสู่ความเป็นผู้ตกต่ำ ดำมืด ทั้งปัจจุบันและอนาคต ! ตกลงความชั่วจะทำไหม ?* .... สงเคราะห์ไปอยู่ในกลุ่มของเปรต อสูรกาย สัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน ... และมีจริงเป็นจริง ฉันเองก็เคยเกิดเป็นหมา เป็นเสือก็เป็น เป็นนกก็เป็น แล้วอื่นๆ อีกอเนกปริยาย แล้วจะไม่สยองหรือ ? .... **ภพชาติมีจริง !!**

พระพุทธเจ้าบอก **ความที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก** ... มนุษย์ในปัจจุบัน .... พระพุทธเจ้าก็ตรัสนะ ในพระสูตร ไม่ใช่ฉันยกกระทู้ขึ้นมาเพื่อสร้างภาพให้พวกเราหวาดผวา ..... มนุษย์ในโลกธาตุที่ปรากฏอยู่เฉพาะหน้า และไม่เฉพาะหน้าเรา ก็แล้วแต่ ในปัจจุบัน ..... **เมื่อละอัตภาพมนุษย์แล้ว ความที่จะได้กลับมาคืนเกิดเป็นมนุษย์นี่ ... หาได้ยากในโลก !!!**

อุปมาอุปไมยเหมือนบุรุษหนึ่งตัดไม้ท่อนหนึ่ง ยาวประมาณ ๑ เมตร หรือ ๑ แขน มีโคนและปลาย บุรุษนั้นโยนกิ่งไม้นั้นขึ้นสู่อากาศ อยากให้หมู่มหาชนทำนายสิว่า

ไม้นั้น จะเอาทางโคนหรือทางปลายลง ? .... **เราจะปล่อยให้ชีวิตเรา ถูกทำนายทายทักด้วยการ เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย ในภูมิภพต่าง ๆ ... อย่างนั้นหรือ ?**

ทำไมไม่การันตีว่า ... *ผมการันตีว่า ผมเอาปลายลงแน่นอน ! ข้าพระพุทธเจ้าการันตีว่า ข้าพระพุทธเจ้าเอาปลายลง ! ...* ***ทำไม ?*** พระพุทธเจ้าก็จะถามเธอว่า ... ***เอ๊ ! ทำไมเธอเชื่อถือตัวเองปานนั้น ว่าเธอเอาปลายลง ?*** *เพราะข้าพระพุทธเจ้าประพฤติปฏิบัติใน ศีล-สมาธิ-ปัญญา สันทิฏฐิโก ปัจจัตตัง ว่าเอาปลายลง กำหนดได้ทางเดียว .... เพราะประจักษ์ใจในฝ่ายคุณงามความดีถูกต้องว่า ฐานะอย่างข้าพระพุทธเจ้า กระทำความดีโดยเฉลี่ยหารแล้ว ประจักษ์คาใจว่า เกิดมาเป็นมนุษย์แน่นอน หรือจะเป็นเทวดาก็ได้ เป็นมนุษย์ ก็เป็นมนุษย์สมบูรณ์แบบ เป็นลูกคหบดีหรือเป็นตัวคหบดี ผู้มั่งคั่ง ผู้สมบูรณ์ ผู้มีสัมมาทิฐิ ...!*

ไม่ใช่ว่าเป็นมนุษย์ ... อุดมสมบูรณ์แล้วไม่มีสัมมาทิฐินี่ ... ไม่มีใครเขาปรารถนาเป็นนะ ! **ในทางพุทธศาสนาต้องเห็นชอบตามทำนองคลองธรรม เขาถึงอยากเป็น ....** ถ้าจน ก็จนอยู่ในทำนองคลองธรรม หมายถึงจนอยู่ใน

ตระกูลสัมมาทิฐิ ! แต่ก็ไม่ค่อยมี .... ส่วนมากต่ำสุดก็ปานกลาง ไปหาอุดมสมบูรณ์ - คหบดี

อย่างตระกูลฉัน ก็ตระกูลคหบดีระดับอำเภอ มารดาบิดาปลูกฝังบุตรหลานธิดาให้อยู่ในบวรพุทธศาสนา .... ฝ่ายผู้ชาย – ตัวเราเอง ก็ใส่บาตรมาตั้งแต่เด็กๆ จนเรียนจบ .... ใส่มา.... จนมาทำงานแล้ว ก็ยังใส่บาตร ... เป็นความธรรมดา กราบพระกราบเจ้า หิ้วปิ่นโตไปวัด เวลาแม่ไม่สะดวกอะไร พี่น้องไม่สะดวก ก็เป็นหน้าที่เรา หุงข้าวใส่บาตร .... เป็นความชื่นใจ สดชื่น ตั้งแต่หุงเตาถ่าน แล้วเราก็ประณีต

... **บวช ๓ วันให้หลังเป็นโสดาบัน**....! เราไม่เคยแปลกใจในการกระทำ ... พอเราย้อนอดีตไป สั่งสมไว้เยอะ **ปุพเพกตปุญญตา**-บุญเก่า..! แสดงว่าของพวกนี้มันมีจริง !

... บริกรรม พุทเข้า โธออก ตะล่อมจิต สติกำกับรักษาใจ ... พอกำกับแรกปุ๊บ นกป่ามันจะดิ้น มันจะหลุดออกจากกรง มันจะดีดออกจากกรง ! ... *สติกำกับอยู่เป็นเหมือนประดุจกรง นกป่าหมายถึงใจ*

ทำไมถึงบอก**นกป่า ?** .... เอ้า ! เธอไปจับนกป่า .... ป่าคอนกรีต ! ป่าโลกกิเลส ! ป่ามายาสาไถย ! ... เอามา

จะเอามาขังกรงในท่ามกลาง - ตรงกลางหว่างลิ้นปี่ คือ ใจ...! ความปรุงแต่งนี้ .... เธอจะเอามาขัง โดยมีสติกำกับรักษา มันก็ดีดดิ้น - ปีกขาด ! มันก็ตีปีก ตีอยู่คากรง !... ไม่ปล่อยสติ -- เหนี่ยวรั้งควบคุมสถานภาพมันไว้ ....

บาทสุดท้าย นานต่อนาน .... ใช้เวลามากขึ้น อุปมาอุปไมย เป็นนกป่า ถูกขังเดือนแล้วเดือนเล่า ... แต่ตอนแรก ไม่ค่อยอยากกินน้ำกินข้าว -- มันฟึดฟัดมัน ! มันจะไปที่เก่า ! .... นานต่อนาน สักโอกาสหนึ่ง ด้วยหิวโหยกลัวตาย -- สัญชาติญาณหมู่สัตว์ มันเป็นอย่างงั้นแหละ --- หันกลับมากินข้าว กินน้ำ ... บาทสุดท้าย ก็เกิดความคุ้นเคย คุ้นเคยบ่อยต่อบ่อย คุ้นเคย ยิ่งๆ ยิ่งๆ ขึ้น .... จนเคยชินกับการอยู่ ... อยู่ตรงนั้น เปิดกรง ปีแล้วปีเล่า เปิดกรง ก็ยังไม่ไปเลย ! ไปก็ไม่เป็น ! ปีกอ่อนขาอ่อน ... อันนั้น อุปมาอุปไมย

แต่**จิต** -- คล้ายๆ กัน -- *เมื่อเอาสติปัญญา .... สติ กับ ปัญญา หล่อหลอม สร้างเป็นกรง คือ กำกับรักษา ปัญญาหล่อหลอมอบรม หมายถึง เป็นซี่ลูกกรง ... เพื่อไม่ให้นกออกจากกรอบ คือ ความดีงาม เป็นต้น*

ฝ่ายมรรคมีองค์ ๘ สัมมาชอบธรรมทั้ง ๘ ข้อ ตีกรอบไว้ .... ดำริชอบ-คิดชอบ ใคร่ครวญที่จะกระทำชอบ และกระทำเบื้องต้น คือ สำรวมกาย-วาจา-ใจ รวมจิต ลงในฐานที่ตั้งนี้ ... บาทสุดท้าย จะเอาการกระทำอันยิ่งนี้ **พากเพียร เป็นไปเพื่อให้จิตรวมตัวเป็นหนึ่ง เป็นสมาธิ ....** ตั้งแต่นี้เริ่มทำแล้ว มรรคมีองค์ ๘ หยั่งแล้ว ... แล้วๆ เล่าๆ ... ใช้กาลเวลาเป็นเครื่องรองรับ สืบต่อไป ไม่นับกาลนับ ชั่วโมง .... ไม่นับเวลาว่า ยังงั้น ยังงี้

มรรคมีองค์ ๘ ... จะเอาไปสงเคราะห์กับภารกิจ การงานทางโลกน่ะ ... เอาไว้เดี๋ยวออกจากนี้แล้ว เวลาไปทำ ภารกิจการงานทางโลก มันจะมีคุณภาพไปเอง ....! ก็เป็น ผลจากตัวนี้ ... แล้วๆ เล่าๆ ... ใช้กาลเวลาเป็นเครื่องรองรับ สืบต่อไป ไม่นับกาลนับชั่วโมง ไม่นับเวลาว่า ยังงั้น... ยังงี้ ...

พวกที่สอนให้นั่งประเดี๋ยวประด๋าว นั่งแล้วก็ไปเดิน ... โอ๊ย ! กำลังพาสาธุชนไปสู่ตะวันตก ! ยังไม่ต้องคิดเลย ... แค่ฟังปุ๊บ ยังไม่ต้องหยุดคิดเลย...! บอก... *ตัวเอง แสดงว่าไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่ขวนขวายเป็นอาจารย์คน เพื่อสอน.... ว่ายน้ำไม่เป็น แต่จะเปิดโรงเรียนสอนว่ายน้ำ....*

เอกวิทย์ แต่วิทย์ตัดเกรดเฉลี่ย ๒.๐๐ คาบเส้น แล้วก็ซ่อมไม่รู้กี่ครั้งกว่าจะหลุดออกมา ... บาทสุดท้าย พยายามจะมาเปิดคอร์สสอนพิเศษติววิทย์ให้นักเรียน นักเรียนถึงตกบานตะเกียงไปหมด ... มีเยอะแยะไป...!

สติ ปัญญา -- ปัญญาประดุจซี่กรง สติเป็นเครื่องกำกับ ความแข็งแกร่งของกรง คือ สติ หมายถึงไม้ไผ่ต่างๆ แกร่งแข็ง ... ปัญญามีหลากหลายแง่มุม หลากหลายซี่ **ควบคุมสถานภาพของนกป่า คือ ใจ** เอาไว้ อยู่ในกรงนั้น ... *แต่ในระหว่างควบคุมนกป่าไว้ในกรง เวทนาก็จะเกิด -- ธรรมอันเป็นเครื่องเสวยอารมณ์ -- เจ็บตาตุ่ม เจ็บแข้ง เจ็บขา ! อย่าขยับนะ ! ถ้าขยับแล้ว มันตามจี้เธอ ! ...*

คนแก่ ช่วยกรุณาทำกรรมฐานให้จริงจังหน่อย หน้าตาก็ยังพอสู้กับกรรมฐานอยู่ ! พอสู้เวทนาอยู่ ! ถ้าเธอไม่สู้ตอนนี้ .... เธอจะไปสู้ตอนอายุเท่าไร ? ๖๕ เหรอ ?! .... มันเกินโควตาแล้ว มันสู้เวทนาเธอไม่ได้หรอก ... แต่กว่าจะมาตะล่อมจิต เธอก็หมดแรงก่อน เสียประโยชน์เรา....!

ภพชาติมีจริง...! มาชาตินี้ได้ดิบได้ดีพอสมควร ... ละอัตภาพไปแล้ว เธอจะไปวัดดวง .... โยนไม้ขึ้นในนภากาศทำนาย นั่งทำนายเหมือนที่พระพุทธเจ้าตรัส...?! คนอย่างเราๆ มีสติปัญญาขนาดนี้ จะยอมทำนายชีวิต และชะตาตัวเองในวันข้างหน้า เมื่อละจากอัตภาพแล้วหรือ ? ... *ไม่ยอมหรอก !* ฉันถึงบอก *ไม่เอา ! เราจะเช็คบิลเราเองในชาตินี้ ให้เห็นชัดว่าตายแล้วจะไปไหน...?* ของมันพิสูจน์ได้นี่

บริกรรม พุทเข้า-โธออก .... เวทนาเกิดขึ้น ก็ให้พิจารณาว่า *ความตาย - คนตายอยู่ มันร้องไหม ? หักมือหักแขนมัน เอาอัดเข้าไปกองไฟในเตาพระเมรุ มันร้องหรือเปล่า ? มันดิ้น ... โอ๊ย ! ใครมาเผาฉัน ? ... ไม่ดิ้น !! ...* สักวันพวกเราเป็นอย่างนั้นแหละ ... หนีไม่พ้นหรอก ไม่เกิน ๑๐๐ ปี ไม่เกิน ๑๐๐ ปี ....! เป็นอย่างงั้น มันไม่ดิ้น - ไม่ร้องหรอก ...

ถ้าอย่างนั้น **ความเจ็บปวดทุกข์ทน มันตั้งอยู่ที่ไหน ?** ... แสดงมัน**ตั้งอยู่ในจิต** .... *สติปัญญาเป็นธรรมเกิดอยู่กับจิต ไม่ตั้งอยู่ในจิตหรอก แต่ก็อยู่กับจิต เพราะสติปัญญาเป็นธรรมเกิดร่วมอยู่กับจิต* ... ก็เหมือนจิตเป็นผู้ยึดผู้ถือ ... แต่แท้จริงสติปัญญา อันเป็นธรรม-กิริยาที่เกิดร่วมอยู่กับจิต --

พระอภิธรรมเรียก **เจตสิก** .... อันนี้มันอาจจะสูงเกินไป แต่ก็ฟังอนุโลมขนาดนี้ ก็คงพอเข้าใจ .... *เหตุเพราะมันโง่ มันเขลา มันไม่เข้าใจ หลงผิดเข้าไปยึดถือว่ากายและใจเป็นของมัน !* พอปวดมันก็เลยว่า *ปวดนี้เป็นของหนูนะ .. ของดิฉันนะ ... ของผมนะ... มาหาว่ามันไม่เที่ยงได้ไง ? ก็มันปวดจะจะ อยู่นี่ !*

ไม่เที่ยงหรอก - ไม่มีแก่น ! *ไอ้ที่เหมือนมันมีแก่น มันปวดจะจะ ... ก็เพราะเธอยึดถือสำคัญว่า กายของเธอ - ใจของเธอ เป็นของเธอ ... เธอกำลังเข้าใจผิด...!!* พอทำสมาธิไปสักพัก .... **ถ้าจิตรวมตัวลงปุ๊บ ก็จะเห็นว่า กายต่างหาก - ใจต่างหาก ! นี่ คำสอนเบื้องต้นในพระพุทธศาสนา ... พระพุทธองค์สอนอะไร แบมือไว้หมด ... พิสูจน์ได้ อกาลิโก - ทุกเมื่อ !**

ฉันบวชในยุคปัจจุบันนี้ ก็ไม่ได้จะเนิ่นนานอะไร ... ใหญ่โต คับฟ้า ! **แผ่นดินกระเทือน...! แกว่งเหมือนมารดา - คือแม่ของฉัน - ไกวอู่ ! .... แล้วฉันก็งอแง แม่ก็เอามือตบ - ไกวอู่ ! ... กลองทิพย์ที่บันลืออยู่ในพระสูตร บันลือจะจะ กับหูกับตา ซึ่งๆ หน้านี่ ... สดๆ ... ควันยังคลุ้งๆๆ ... อยู่เดี๋ยวนี้...!**

... ยกจิตของเธอขึ้น เธอไม่พยายามจะตื่นตาตื่นใจกับฉันหรือ ? .... จะปล่อยให้ฉันเอาคนเดียวหรือ ? พ่อแม่ครูอาจารย์เอาไปเฉยๆ ยังงั้นเหรอ ? .... ทั้งๆ ที่ เธอมีสิทธิ์เหมือนกัน ! *พวกเรามีสิทธิ์ทุกคน...!*

พระพุทธเจ้าแบไว้หมด *เป็นสาธารณะนะ ! หมู่ชนทั้งหลาย ธรรมคำสอนแห่งเราเป็นสาธารณะ น้อมเข้าสู่ตน ... ตนยังตนย่อมสำเร็จประโยชน์ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง -- ช้าหรือเร็ว ขึ้นอยู่ที่ความพากเพียรอุตสาหะ กับทั้งมีบุญกุศลหนุนหลังสั่งสมบ่มมา* ... ก็ละไว้ ... ยังไม่พอ *พบปราชญ์บัณฑิต ผู้ชี้แนะผู้ให้ทาง ไม่เหลือวิสัยพวกเธอหรอก !* ***อัตตาหิ อัตตโนนาโถ*** ... ก็ย่นไปอีกแหละ ***ตนแลเป็นที่พึ่งของตน...!*** แล้วเราจะนิ่งดูดายต่อตัวเองหรือ ? แสดงว่าเรารักตัวเองไม่จริง !!

เธอจะมาอุทานว่า รักคนนั้น รักคนนี้ อย่างนี้ อย่างนั้น .... แม้นฉันเป็นญาติพี่น้องเธอ ... ก็ไม่เชื่อว่า เธอรักฉันหรอก ...! ขนาดเธอยังไม่รักตัวเอง ยังไปกินเหล้าเมายาอยู่ ... เธอจะมารักฉัน ฉันไม่เชื่อ ! .... แถมเธอยังเข้าบ่อนการพนัน ยังมาประกาศรักฉัน .... ฉันไม่เชื่อเธอหรอก ! .... ยิ่งมาเป็นพระ ...

บอก *เฮ้ย ! เธอไม่รักษาศีล - ภาวนา แล้วเธอจะมาบอกว่าศรัทธารักใคร่ในพระพุทธเจ้า - พระธรรม - พระสงฆ์ในพุทธศาสนา สุดใจขาดดิ้น ! .... ใครจะไปเชื่อ ! ไม่มีทางเชื่อ ! ... เป่าปี่มาสองข้างก็ไม่เชื่อ*

อันนี้แสดงว่า ทั้งกลุ่ม ทั้งแก๊ง ทั้งก๊วน บนศาลา และนอกศาลาก็แล้วแต่ ... **คนดีก็ยังหาได้อยู่ คนใฝ่ศีลใฝ่ธรรมก็ยังมีอยู่** .... เหลือแต่ว่า เมื่อไหร่จะถึงโอกาส ... โอกาสไหนเจอหนอ - ไม่เจอหนอ ? และมีผู้เปิดหูเปิดตา แคะเค้าสะกิดสะเกาบ้างหรือเปล่า ? .... *มีมิตรแท้ มิตรจริง ที่เห็นค่าเห็นประโยชน์ต่อมิตรด้วยกัน จริงใจต่อกัน ... สะกิดกันบ้าง ?! ประเด็นพวกนี้ เป็นปัจจัยส่วนร่วมที่จะนำพาบุคคลดีดีเหล่านั้นเข้ามาสู่ศีลสู่ธรรม* .... ก็แค่นั้นแหละ ! มันต้องรอเวลาของแต่ละบุคคล - แต่ละท่าน .... มันมีกรรม มีวิบากกรรมเหนี่ยวรั้งบ้าง - อะไรบ้าง .... มีความต่างลักษณะ

คนดีไม่ใช่หมดไปจากแผ่นดินเราหรอก .... ยังมีอยู่ และถึงไม่แสดงตัว ก็มีอยู่ ! มีคุณภาพก็มีอยู่ ! ที่มีอุดมการณ์ก็มี ... แต่มีอุดมการณ์มาก บางทีก็ต้องถอยตัวเองไป ....

พวกเราอยู่กับประเทศไทย ... ประเทศไทยเป็นประเทศของพวกเราต๊ะ ! มีในหลวง เป็นพ่อ...! เราก็ต้องช่วยกันคนละไม้คนละมือ ... อะไรที่ถูกต้อง มีกำลังก็ช่วยกันต๊ะ ! ถ้าเราไม่ช่วยกัน แล้วจะให้ใครช่วย ? .... ขนาดคนไทยเรายังไม่ช่วยกัน แล้วยังไม่จริงใจกัน ... แล้วใครจะมาจริงใจกับเรา ... จะไปเชื่อใคร ? ฝรั่งมังค่าที่ไหน ? เจ๊กจีน สินค้าตัวไหน...?

ต้องหันกลับมามองใหม่ หันกลับมา**หาจุดยืนของเรา .... ตกลงเราเป็นคนไทยไหม ?** อยู่เมืองไทยนะ ... แล้วเมืองไทยประกอบด้วยอะไรบ้าง ?? .... ไม่อธิบาย ไปเอา **"นี่คือประเทศไทย"** ไปอ่านกัน...! ฉันเขียน -- ถอดหัวใจเขียนนะ ... อดหลับอดนอนเขียนให้นะ...! ปกติพระอย่างฉันมันหมดเวลาแล้วนะ ... ของพวกนี้ ...!

แล้ว หนังสือ **"แม่"** ก็ควรเอาไปอ่าน ... **หลักปฏิบัติ** ... ไม่ใช่พูดเรื่องแม่ ไปบ้าบอคอแตก ไร้เหตุไร้ผล .... แต่มีแง่ศีลแง่ธรรม แง่อรรถแง่รส อ่านแล้วน้อมมาประพฤติปฏิบัติ.... ไม่ใช่แค่เราดีนะ ! สังคมดี ! .... **ความเป็นผู้กตัญญูรู้คุณในสังคมก็เกิดขึ้น ... ค่าของความเป็นผู้มี**

หิริโอตตัปปะก็เกิดขึ้น ... ค่าของคนใฝ่ศีลใฝ่ธรรมก็เกิด ... จากหนังสือ "แม่"

ศาลาหลังนี้ ฉันสร้างจาก**หนังสือ "แม่"** นะ...! *บุคคลผู้อ่านหนังสือแม่ แล้วก็เข้ามาขวนขวาย กระวีกระวาด ... มากุลีกุจอ เป็นตัวตั้งหลัก* .... แล้ว พวกตาวิชัย - ยายเล็ก ก็มาร่วมเป็นมือหนุนกันกับตาเกรียงไกร .... ถึงตั้งชื่อ **ศาลาวิชัย:เกรียงไกร** .... เพราะเขาเป็น ๒ ตัวหลักสร้างศาลา ! ไม่ใช่ฉันไปวิ่งหาเมื่อไหร่ ....

แต่ก่อนฉันอยู่ศาลาหลังเล็ก ... จ๊อกก๊อกอยู่ติดดิน ฉันไม่สน ! ฉันบวช ไม่ใช่เพื่อเอาศาลา ... ไม่ใช่เอาวิหาร ! ... **ฉันบวชเอามรรคผลนิพพาน !** ฉันไม่งึดใคร ไม่บวชเอาแขก ไม่บวชเอาคน ไม่บวชเอาชื่อเอาเสียง ... เอาไม่เอา ... ฉันก็ชื่อ **พระสุธีร์ ชาคโร** อยู่แล้ว ! ... เอาไม่เอา ... มันก็ตั้งชื่อไปแล้วนี่ .... จะชื่ออะไร เขาก็เรียกว่าพระอยู่ดี ! ถ้าเป็นมหาโจร ก็เรียกว่าไอ้โจรอยู่ดี ! ขนาดโจรมันยังมีชื่อ ... ไอ้นี่เป็นพระแท้ๆ เขาก็เรียกว่าพระ... มันก็มีชื่ออยู่ดีนั่นแหละ ! ... **สมมุตินามตามท้องเรื่อง .... ไปติดลบติดบวกอะไรกับมันนักหนา !!**

....ที่จริงน่าจะแจ้งผู้หลักผู้ใหญ่ว่า มาวัดป่าเหล่ากกหุ่ง แล้วก็ควรมานอน ! บอก ... *สุขสบายมานานแล้ว ละเลยต่อความทุกข์ตามเป็นจริง ที่มันมีอยู่จริงกับสังคมโลกๆ ผู้โง่ผู้หลง อยู่ในวัฏฏะนี้* .... มันเป็นจริง *มันคือ**ทุกข์** เกิดขึ้น – ตั้งอยู่ – แล้วก็ดับไปชั่วขณะ ... แล้วก็ทุกข์ ! สุขกับอุเบกขา ประเดี๋ยวประด๋าวก็ดับไป เหลือแต่ทุกข์...! ทุกข์เป็นของเป็นจริง มีจริง กับสัตว์ผู้โง่ผู้หลง แน่นอน...! พิจารณามาจากทุกข์ ถึงให้ดูเวทนาตัวนี้...!*

เวทนา แปลว่า ธรรมอันเป็นเครื่องเสวยอารมณ์

.... เสวย เผ็ด ร้อน อ่อน เย็น และแข็ง พอใจ-ไม่พอใจ ยินดี-ยินร้าย เจ็บปวด ทุกข์ระทม หรือเบาสบาย .... ก็แล้วแต่ รวมเรียกว่า**ทุกข์** ! .... ชื่อมันน่ะ *เวทนา* แปลว่า *ธรรมอันเป็นเครื่องเสวย* .... เสวยอะไร ? รสชาติ เสวยอารมณ์ อารมณ์พอใจก็เสวย ไม่พอใจก็เสวย เจ็บก็รู้ว่าเจ็บ ปวดก็รู้ว่าปวด ..... จะจะคาใจ ! ... เดี๋ยวจะบอกว่า *นั่งทั้งวันทั้งคืน ไม่เห็นได้อะไรเลย !?* ก็ได้เจ็บได้ปวด ก็ดีแล้วนี่ .... ไม่มีปัญญาคิด ก็เอาแค่นั้นก็พอแล้ว คิดเองบ้างสิ...!

ก็พวกเราเป็นกลุ่ม**ปรัชญาพอเพียงของในหลวง** ไม่ใช่หรือ ? ก็**เป็นศาสตร์วิชาว่าด้วยให้รู้จักคิด ! ให้หยุดคิด !** ... *พอคิดแล้วก็ดำริ ตั้งประเด็นขึ้นมาว่า เห็นความดีให้คุณ เห็นชั่วให้โทษ แล้วละชั่ว .... เห็นความขยันให้คุณ เห็นความเกียจคร้านให้โทษ แล้วละเกียจคร้าน หันกลับมาสร้างงานขึ้นมา ในความดำริคิดใคร่ครวญ .... คิดแล้ว ให้จำหมาย ให้ทำ แล้วดำริว่าเราจะทำอะไร ...*

ตั้งประเด็น ตั้งกระทู้ขึ้นมาในหัวใจตัวเอง สร้างงานขึ้นมาก่อน .... เอ๊ะ ! เราจะทำ... เออ ! เราจะทำอาชีพนี้ การงานนี้ เรียนนี้....! เมื่อตั้งไว้แล้ว เมื่อเข้าไปทำ ก็กระทำให้ถูกต้อง ให้เป็นจริง คือ *กระทำชอบ* .... พากเพียรในการกระทำ อันที่ตัดสินใจแล้วนี่ ด้วยชอบ ด้วยอุตสาหะ ด้วยพากเพียร เรียกว่า *วายามะ* ... เรียกว่า *วิริยะ* ... ด้วยอุตสาหะบากบั่น ยังไงก็แลกเป็นแลกตายกับมัน ในหน้าที่การงานอาชีพ การเรียนหนังสือก็แล้วแต่ ตามหน้าที่ของผู้นั้นๆ หรือบริหารราชการบ้านเมืองก็แล้วแต่ ตามหน้าที่ของผู้นั้นๆ

เพราะฉะนั้น พวกเธอต้องนั่งให้มาก ต่างคนต่างมาก เพื่อให้จิตหยั่งลงสู่ฐานที่ตั้ง ให้เกิดความมั่นคงที่เรียกว่า สมาธิ คือ ความมั่นคงมีเอกภาพเป็นหนึ่งหนักแน่นของจิต.... ปัญญาแหลมคมพิจารณาไต่สวนมีหลักยึด คือ ความเป็นหนึ่งอย่างมีเอกภาพ มีพละกำลัง คือ ความเป็นหนึ่ง ไม่ไหลโค้งไปตามอำเภอใจกิเลสของใครทั้งนั้น .... แต่ว่ามันจะจำแนกแจกแจงหาจุดยืนใหม่ อย่างถูกต้องตามความเป็นจริง ในระหว่างของสังคมที่กำลังเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ .... มีบทผ่อนปรน อนุโลมปฏิโลม เยอะแยะ .... อธิบายให้ฟังไปในระดับหนึ่งแล้ว ใครยังไม่เข้าใจ ก็คิดใคร่ครวญต่อ ....

ความดีงาม ความถูกต้อง และความเป็นจริง .... ย่นมาเรียกมันว่า **ความจริง ...!** ขยายกรอบออกไปกว้างขวางไม่มีประมาณ อนุโลมได้ไม่มีที่จบ .... แต่มีกรอบของมันอยู่ คือมีจุดยุติอยู่ **คือจริง ! ต้องจริง ! จริงมาก จริงน้อย ก็ให้อยู่ในความเป็นจริง...!** ผ่อนได้อยู่ มีจริงมาก - มากที่สุด - จริงลักลั่นลงมา - จริงในท่ามกลาง - จริงหย่อนท่ามกลางลงมา - จริงเบาลง - และจริงน้อยลง .... อย่าให้หลุดกรอบของความเป็นจริง .... ผ่อนได้ ! ..... มันอยู่ที่

สติปัญญา ไหวพริบปฏิภาณ ชั้นเชิงเทคนิคของเรา ที่จะผ่อนปรนคนรอบข้างหรอก

เหมือนการบริหารจัดการสังคมโดยรวม ไม่ว่า กระทรวง ทบวง กรม ลูกน้อง วงศาคณาญาติ ผู้รับใช้ .... อันเดียวกันหมด ! เพราะฉะนั้น **หลักปรัชญาของในหลวง เอาไปใช้ได้หมด ... สงเคราะห์เข้าในเชิงของมรรคมีองค์ ๘ ตั้งเยอะ ! และทั้งหมดด้วย ! ... ยังไปปิดท้ายด้วย ความไม่ประมาทด้วย ! ปิดวงจรหมด !** .... ถ้าสงเคราะห์เข้าไปเป็นอันหนึ่งเดียวกับคำสอนพระพุทธเจ้า .... ปิดวงจรของสังคมมนุษย์โลก ... **โลกไปรอดแน่นอน !** ย่นมาเมืองไทย -- ด้ามขวานทองประดับเพชรขึ้นมาอีกแน่นอน !

ฉันเขียน ***"นี่คือประเทศไทย"*** ... ถนอมสังคมนะ ... ถ้าเอาเนื้อธรรมจริงๆ นี่ สะบั้นเลย...! เขียนถนอมสังคมนะ ช่วยกรุณาอ่านหน่อย .... พวกเธอไม่มีที่เถียง เพราะเราพูดล็อก (lock) ไว้หมด พูดเรื่อง**เศรษฐกิจพอเพียง** พูดเรื่องสังคม .... ล็อก ! เถียงไม่ออก ... ก็ฉันพูดด้วยญาณ ไม่ได้พูดด้วยกิเลสหนุนหลัง ! .... บอก *ฉันจะปิดประเด็น ! ญาณเขาปิดประเด็นโลกตั๊วะ....!*

ทีนี้ เดี๋ยวนี้ ทำไมหลวงพ่อพูดเร็ว ?? แพร่บๆๆๆ .... ส่วนมาก .... บอก **กิเลสโลกมันเถียงฉัน เพราะชื่อเสียงฉันยังไม่เลื่องระบือออกไปจนสังคมตอบรับ และยอมรับว่ามีธรรม และเป็นธรรม ! มีอริยธรรม และเป็นอริยธรรม ! และทรงธรรม !** *เมื่อสังคมยังไม่ตอบรับโดยกว้างขวางและมากมาย จนเป็นที่ปฏิเสธกันยาก .... ก็โต้แย้งอยู่ ! มานั่งฟังโอวาท ก็ได้ยินเสียงกระแสโต้แย้ง งัดง้างด้วยความไม่เชื่อถือ .....*

เวลาพวกเธอมารวมกันเฉพาะหน้า ตั้งแต่ ๓ คน ๕ คน ๑๐ คน ก็แล้วแต่ ... ส่วนมากสังขารทำงานขึ้นมาแว๊บๆๆๆ .... มีการงัดง้าง ตั้งประเด็นกังขาอะไรขึ้นมา .... *ฉันถึงต้องพูดเร็วๆๆ ปานลิ้นพันกัน !! เป็นไปเพื่อกำราบความโต้แย้งของพวกเธอ คือ สังขารความถือดี ทิฐิมานะหนุนหลัง -- สังขารปรุงแต่งทำหน้าที่ ด้วยอาศัยทิฐิมานะ ตำแหน่งหน้าที่การงาน มองเห็นพระท่านว่า* ***โนเนม (No-name)** !*

ยังไม่พอ .... *พระภิกษุเหล่านี้ เราแทบไม่ให้ความเคารพนับถือเลย ... ทำแต่ความชั่ว เดินตุปัดตุเป๋*

หาบิณฑบาตเอาเงินเอาทอง วนเวียนขายสังฆทาน แล้วๆ เล่าๆ .... ก็ไม่ได้ว่าอะไร .... พระก็มาจากคน ... ก็ฉันเป็นพระด้วยกัน ยังเกลียดพระเลย ... เบื่อพระ...! กลุ้มเบื่อก็มี ... เกลียดก็มี ....

แต่พวกฉันสายป่า .... ถ้าขานนาคไม่ได้ ถือครองผ้าไม่ได้ หรือถือครองอย่างไม่วิจิตร-ไม่มหัศจรรย์ .. พระอุปัชฌาย์บอก *ถอยกลับไปไกลๆ ร้อยลี้ .... ไม่มีปัญญาเหรอ ? แล้วมาบวชหาห่าอะไร ?!....* สายฉันไปเจอครูบาอาจารย์ อุปัชฌาย์เขี้ยวลากดิน .... ไม่ยอมให้บวชง่ายๆ !! *พวกฉันบวชด้วยยาก ถ้าไม่คล่องปราดเปรียว มีความทะมัดทะแมง .... บวชด้วยยาก !*

พระก็มาจากหลายครอบครัว ยากแก่การบอกสอน พระเหล่านี้ ... เหมือนพวกเธอ มาจากหลากหลายตระกูล ยากแก่การบอกสอน .... สั่งสมบุญญาบารมี ฐานะสติปัญญาลักลั่นกัน ! เพราะฉะนั้น อย่าทำให้ฉันเบื่อ ! .... เดี๋ยวไม่ใช่แค่จะปิดประตูวัดนะ ... ฉันจะปิดแล้ว แต่ถ้าพวกเธอจะเปิด ... ฉันจะแอบหนีร้อยลี้ .... ฉันกับถ้ำ-คูหา-เงื้อมผาในประเทศไทย --- ละไว้แต่ภาคใต้ที่ฉันไม่ไป เพราะไม่ชำนาญ

กับพื้นที่ -- นอกนั้นฉันยังไม่รู้เลยว่า ถ้ำไหนบ้างที่ฉันยังไม่ได้ไป .... ผีสางนางไม้เทวดาที่ไหนแข็งแกร่ง ฉันก็ชอบไปตรงนั้นแหละ...!

เธออย่าถามหา**พระธุดงค์** ... นี่ ฉันนั่งอยู่นี่...! อย่าถามหาว่า *สักวัน เจอพระที่มุ่งมั่นต่อมรรคต่อผล เป็นนาบุญอันเลิศ แล้วเราจะขวนขวายกุลีกุจอไปทำทาน รักษาศีลภาวนากับท่าน* .... อย่าถาม ! **นี่ ฉันนั่งอยู่นี่...! อย่าถามหานาบุญอื่น ยิ่งกว่านาบุญ ๔ นาบุญ บุรุษคู่ ๔ ครบ ๘ ในพุทธศาสนา สุปะฏิปัณโณ-อุชุ-ญายะ-สามี ปรากฏจะจะ คาตับ คาปอด คาใจเราอยู่นี่...!** ไม่งั้นจะไปตะโกนปาวๆ ข่มขู่ด่าว่า ไม่เกรงใจใครเลยได้ยังไง...! เพราะเคารพสูงสุดในใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท พุทธ-ธรรม-และสงฆ์ .... มันจบแล้ว ! นอกนั้นก็ละไว้ ยกย่องสรรเสริญคนดี !

เห็นไหม ... อารัมภบทถึง **ในหลวง** ... จะไปปฏิเสธท่านได้อย่างไร ? เราเห็นท่านมาตั้งแต่แต่งงานกับพระราชินีใหม่ๆ .... ตอนนั้นเรียนอยู่บุรีรัมย์ นุ่งกางเกงขาสั้นวิ่งออกมารับท่าน พระราชินีท่านก็คนงาม ! จำภาพนั้นได้ ... ถนนสู่เมือง มีถนนเส้นเดียว เมืองบุรีรัมย์ -- เมืองเขมร

เดี๋ยวนี้เป็นเขมรจริงๆ เป็นมาเฟียกัน สารพัด อย่าไปพูดถึงมัน -- ยกมือโบกๆ แม่ก็ทุลักทุเล วิ่ง .... เราใส่กางเกงสีน้ำเงิน ใส่เสื้อขาว ใส่กางเกงนักเรียนออกมา ครูไม่ต้องเกณฑ์ ครูกับนักเรียนแข่งกัน ... ไม่เกี่ยวกันเลย มีแต่แข่งกันจะไป .... ไปยืนตามแนวถนน ไม่ได้เห็น ไม่ยอม !

ทุกวันนี้ ทำท่าพานักเรียนไป... อย่ามาจัดฉากสร้างภาพเลย มีแต่เกณฑ์ ....เขกหัวหาความจริงใจจากไหนได้บ้าง ? .... เธอคิดว่าจะหาจากผ้าเหลืองๆ หรือ ? ....

นี่ นี่ดูฉัน...! ที่เหลือก็มี**พระอรหันต์**ทั้งหลายทั้งปวง ! มีที่สุด ที่นิพพานไปเมื่อเร็วๆ นี้ -- องค์พระหลวงตาฯ -- แล้วเดี๋ยวนี้ ย่นมาที่ฉัน นั่งอยู่นี่ ....และฉันบีบคั้น ปลูกฝังปลุกจิตสำนึกเขา ....

อย่างพระที่วัด พออ่าน ***"นี่คือประเทศไทย"*** ครั้งเดียว - งง ! ครั้งที่สอง - น้ำตาไหล ! ... บอก *ผมน้ำตาออกจริงๆ ครับ*... แต่ก่อนจะถึงมาวันนี้ - วินาทีนั้นของเขา เราก็ต้องกระตุ้นเขา หล่อหลอมเขา .... ***เหมือนฉันกำลังกระตุ้นให้พวกเธอเห็นค่าของ พุทธ-ธรรม-สงฆ์ ! เห็นค่าของ ศีล-สมาธิ-ปัญญา ! เห็นค่าของการเกิดมาเป็นคน !***

... ไม่ใช่เกิดมาลอยๆ ตายแล้วสูญนะ ตายแล้วสูญ... ประเทศไหน ? ใครบอกว่าตายแล้วสูญ ? .... ถ้าอย่างนั้นฉันบวช ทำดีได้ดี ฉันก็โมฆะเหรอ...? แสดงว่าฉันนี่โง่กว่าเธอมาก มาบวชแล้วเสียเวล่ำเวลา ไม่มีปัญญาทำมาหากินแล้วมั้ง ฉันถึงได้มาบวช....!

ฉันอยู่ตรงนี้ ... ฉันกินแบบราชา ! อยู่แบบราชา ! กินมื้อเดียวก็สบาย จะกินอะไร อร่อยอีกต่างหาก ! มื้อเดียวสบายท้องอีกต่างหาก ! .... เมื่อกินน้อย ก็ไม่ขวนขวายในการต้องหามากไงเล่า....! **แต่สิ่งดีที่ต้องหาคือ หาหนทางชำระกิเลส คือกองทุกข์ที่มันคาใจฉันอยู่...! แล้วเดี๋ยวนี้ฉันก็เสร็จแล้ว กิจอันสำคัญอันยิ่ง คือกิจชำระกิเลส ... ฉันเสร็จแล้ว .... กิจอื่นยิ่งกว่านี้ไม่มี !**

ฉันจะวิ่งออกไปอยู่กับโลกเพื่ออะไร ? มีแต่พวกเธอเป็นทาส บริวาร ผู้แสวงหาบุญ...! **หนองน้ำไม่เคยวิ่งงอนง้อโค !** ตกลงเธอจะเป็นขนโคหรือเขาโค ? ... ต้องมาเลือกช้อยซ์ (Choice) กันอีก ให้มันแคบเข้าไปอีก ... ถ้าเลือกขนโคก็ลงสู่ที่ต่ำนะ ... โคตัวหนึ่งมีสองเขา !

*เหมือนประเทศชาติปัจจุบัน ... ย่นมาที่ขวานทอง ! เดี๋ยวนี้ มันเป็นขวานบิ่นไปบิ่นมา หักไปหักมาอยู่ .... พวกเรากำลังจะมาประยุกต์ อาศัยหลักของพระเจ้าอยู่หัว มาประยุกต์กัน ... นำหลักคำสอนพระพุทธเจ้ามาเป็นฐาน หนุนกันเข้ามา ... เพื่อให้ขวานยังเป็นขวานอยู่ และให้มันมีคมเสียที ! เอามันไปใช้ให้เกิดประโยชน์ แก่ตัวมันเอง !... ขวาน ....***เจ้าของขวาน คือ คนไทย** !

ก็โมโห ... ถึงเขียน **"นี่คือประเทศไทย"** ก็เมืองไทยแท้จริง เดิมมันอยู่ในมือท่าน – ในหลวง ตั้งแต่ไหนๆ มา ก็ไม่รู้ ตั้งแต่ต้นตระกูลไทยมา.... ก็ท่านเป็นหัวหน้าพวกเรา พาออกไปปะทะกับข้าศึก จนจับจองหัวเมืองได้ระดับเล็กๆ แล้วก็ขยายเมือง ..... ก็โบราณเขาเป็นอย่างนั้นมา....! เมืองอเมริกาเขาก็สู้รบกับอินเดียนแดง ขยายแคว้นออกไป จนเป็นเท็กซัส - เท็กอะไร - จนเป็นมลรัฐ เขาถึงเรียกสห -- รวมกันซึ่งรัฐ -- สหรัฐ ... ก็ไปตีเขามาเหมือนกัน

อันเดียวกัน ... **หัวหน้าพวกเราคือ พระเจ้าอยู่หัว ...** สมัยก่อน ! พูดภาษาง่ายๆ ตรงๆ ... *แต่มายุคนี้ โลกประชาธิปไตยมันเบ่งบานขึ้น* ... ท่านก็ ... เอาล่ะ ..

อาณาธิปไตย สมบูรณาญาสิทธิราชย์ ก็ละไว้ ! ไม่เป็นไร ... เราเป็นผู้มีไหวพริบปฏิภาณ เท่าทันโลกอยู่ สังคมนี้ เราไปมาหมดแล้ว นานาโลก นานาประเทศ ... เราจะไป ตื้นเขินทำไมเล่า เราก็มามอบให้กับคนไทยก็ได้ ... ก็แบะ ออกมา เอามาวางไว้บนโต๊ะ .... *พวกเธอนำหลักเกณฑ์ตรงนี้ ว่าด้วยเมืองไทย ว่าจะบริหารจัดการอย่างไร สร้างกลไก ขึ้นมา ลองออกแผนผังนโยบายต่างๆ ....*

ถ้าเราไม่จริงบ้าง มันไม่ได้ตั๊วะ ! บ้านเมืองก็อ่อน ปวกเปียก ! ถ้าสมยอมอนุโลมผ่อนจนเกินขอบเขต มันก็ ไม่ไหวนะ...! ก็เพราะพวกเราผ่อนมาแล้ว ... ผ่อนแล้ว ยืดไปจนเดี๋ยวนี้ -- ยางมันยืด แช่น้ำมันก๊าด ยืดออก ยืดออก -- อย่าให้เกินขอบเขต ! บางเรื่องมันยืดมากไม่ได้ บางเรื่องยืดน้อยได้ บางเรื่องยืดมากได้ ... ก็ต้องมาวินิจฉัย ... นี่ **หลักปรัชญา ! สอนให้คนคิด และรู้จักคิด หยุดคิด แล้วก็ดำริใคร่ครวญว่า จะเปิดประเด็นอะไรกับภารกิจการ งานตรงนี้ -- อะไรก่อน อะไรหลัง อะไรเร่ง อะไรด่วน...?**

วงสนทนาไหน มีเหตุมีผล ... เป็นวงสนทนาที่ ก่อให้เกิดความตื่นตาตื่นใจเบิกบานร่าเริง ... ไม่ง่วงไม่เหงา ...

ฉันสามารถเทศน์ได้จนถึงสว่าง ! ทำมาจนขี้เกียจเทศน์ !
--ฉันถึงได้ทรุดโทรม... เบื้องหลังมาบอกว่า *โอ๊ย ! เราหมด
แรงข้าวต้ม !* -- เพราะมันเป็นการพูดที่มีเหตุมีผล ตามหลัก
ของความเป็นจริง ที่มันจริง ที่เราปฏิเสธไม่ได้ .... มันก็เลย
.... โอ๊ว ! ตื่นตาตื่นใจกับความจริง ! ทำไมเราเถียงอะไรไม่ได้ ? ...
ยิ่งพูดไป ... ยิ่งเห็น ยิ่งเห็น ....

ผู้ฟังก็โดยนัยเดียวกัน ยิ่งฟังตามไป ถ้าใส่ใจจดจ่อ
เงี่ยหูลง ด้วยความเชื่อถือในพุทธ-ธรรม-และสงฆ์ ครูบา
อาจารย์ ... มันก็ตื่นตาตื่นใจไป โดยแบบเดียวกัน
นัยเดียวกัน ... *แต่ถ้าวงสนทนาไหนประโลมโลกแล้วล่ะ
ฉันว่าเป็นวงสนทนาที่น่าเบื่อหน่ายและโมฆะที่สุด !*

...ไม่ว่าจะการละเล่นอะไร ถ้าเป็นการละเล่นบน
เส้นทางของทางจงกรม บนเส้นทางของสมาธิ เป็น
การละเล่นที่ถูกต้อง...! ไม่เรียกว่าการละเล่น เป็นการ
กระทำ ... เล่นก็คือเล่น จริงก็คือจริง เพลิดเพลินก็คือ
เพลิดเพลิน .... แต่สดชื่นนั้น ต่างหากกับเพลิดเพลิน
เบิกบานก็ต่างหากกับเพลิดเพลิน เพลิดเพลินก็เพลิดเพลิน
เบิกบานต่างหาก สดชื่นก็ต่างหาก ... คนละเรื่อง !
ภาษาไทยเขาไม่สนเธอ ...

แต่ธรรมดาโลกนะ ก็ไม่ว่า .... ขับร้องเสียงประสานก็เป็นปกติ ! แต่ที่จริงผิดปกติทางธรรม พระพุทธเจ้าถึงบัญญัติว่าด้วยศีล-สมาธิ-ปัญญา ... เอามาขยายไป มรรคมีองค์ ๘ ในศีล ๘ ข้อที่ ๗ -- *นัจจะคีตะวาทิตะวิสูกะทัสสนา ... เวรมณี* -- ละเว้นหมด เสียงดีดสีตีเป่า จากเสียงดนตรีเครื่องประโคมดีดสี เห่ขับกล่อม ร้องเสียงประสานทอดเสียง *...อะระหังสัมมา สัมพุทโธ ภะคะวา... (สวดทอดเสียงยาวๆ)* .... ผิดวินัยหมด ! กำลังทำผิดวินัยเต็มบ้านเต็มเมือง .... พวกผ้าเหลือง ... *ไม่เรียกผ้ากาสายะ ! ไม่เรียกธงชัยพระอรหันต์ !...* ***ของฉันนี่ ... ผ้ากาสายะ หรือธงชัยพระอรหันต์ ! เพราะมีข้อปฏิบัติเพื่อให้สำเร็จประโยชน์จากสัญลักษณ์เครื่องหมายแทนค่าของผ้าผืนนี้...***

... ทอดเสียงเมื่อไหร่ อาบัติทันที ... ก็ถึงหยุด ! ไม่พูดอะไร ! ละไว้... ผิดมาก่อนถูก ! โง่มาก่อนฉลาด ! อภัยกันได้หมด .... *เราก็เป็นผู้โง่ผู้หลงมาก่อน ในวัฏฏะการท่องเที่ยว ... เราถึงมีวันนี้ ! ... ถ้างั้นวันนี้ พวกเธอไม่เจอเรา เพราะเราถึงที่สุดทุกข์ไปนานแล้ว !* .... เราจะละไว้... ผู้โง่ผู้หลงเหล่านั้น ผู้ผิดย่อมถูกได้ ... แต่ต้องมีผู้แนะนำ

โอกาสอันควร วันเวลาอันเหมาะเจาะ ... เธอย่อมรู้ ย่อมเห็น ย่อมเข้าใจได้...!

ก็ถึงปลดเรื่องพวกนี้ออก .... แล้วก็อภัยหมด ! แล้วก็มาตั้งหลักใหม่ว่า .... เออ ! เรา**ปรับเปลี่ยนทิศทางเมืองไทย**หน่อยนะ .... เราหันกลับมาสู่จุดนี้ แล้วก็จะได้ค่อยๆ คืนกลับมา ... ช้าหรือเร็ว .... ก็ถึงมาย้อมเยาวชน .... ก็เห็นว่าสมควร...!

แต่เยาวชนกลุ่มนี้ ก็ต้องมีอุดมการณ์ขึ้นมาว่า .... เงินทุกบาททุกสลึงเป็นของพระเจ้าอยู่หัว ! พระเจ้าอยู่หัวไม่ได้ขอเงินพวกเรานะ ! .... ไม่ได้มาจากการเก็บภาษีเหมือนภาครัฐ ..... ที่เอามาบริหารจัดการ ฉ้อราษฎร์บังหลวง อะไรก็แล้วแต่เขาจะกินกันไป ! ... **ทำดีได้ดี - ทำชั่วได้ชั่ว !**

แต่กับพระเจ้าอยู่หัวนี่ ! เราเป็นคนที่อยู่อาศัยบนแผ่นดินของพระเจ้าแผ่นดินนะ ! ประเทศของพระองค์ท่าน... พระองค์เป็นพ่อของพวกเรา ! .... ดูแล ... อ้าว ! ให้ลูกหลานเอาไป แล้วเอาแผ่นดินมาซอยหารกันลูก .... แต่ก่อนแผ่นดินมันไม่แพงใช่ไหม .... ก็ไม่มีใครว่าอะไร !

ส่วนอะไรที่เป็นของพระเจ้าอยู่หัวก็ .... พวกเราก็ยินดีถวายท่าน ! ชีวิตเรายังถวายได้ .... สมัยก่อน กับพระเจ้าอยู่หัว !

...ตุ้งตังค์ได้มา ก็ด้วยหลักของเศรษฐกิจ-เศรษฐศาสตร์ก่อให้เกิดผลประโยชน์ ! ถ้าในหลวง ท่านไม่มีตังค์แล้ว .... ท่านจะอยู่ได้อย่างไร ? เหมือนพระศาสนา ..... วัดไม่มีตังค์จะอยู่ได้อย่างไร ? เอ้า ! พูดภาษาง่ายๆ .. ไม่มีสินทรัพย์อยู่ได้ยังไง ? .... พวกเธอก็เหมือนกัน แต่ละคน แต่ละครอบครัววงศ์ตระกูล --ไม่มีสินทรัพย์ ไม่มีที่ไปที่มา ไม่มีรายรับรายจ่ายจะอยู่ได้อย่างไร ? *แสดงว่าเราไม่อยากให้ในหลวง ท่านมีปรากฏ... ไม่อยากให้สถาบันท่านตั้งอยู่หรือ...?* มันไม่ใช่ฐานะ มันเป็นเรื่องไปคนละโค้ง .... เป็นเรื่องของการพูดกันแปดสิบห้าปีก็ไม่จบ ร้อยปีพันปีก็ไม่จบ มันเป็นสิ่งที่ต้องมี....! และบทผ่อนปรนก็มีอีกเป็นอเนกปริยาย ที่ถูกผ่อนปรนเยอะแยะ.... เป็นเรื่องปกติ

ก็ถ้าพ่อเราอุดมสมบูรณ์ร่ำรวย ท่านก็เป็นพ่อของพวกเราอยู่ในประเทศไทยเรา ! มันจะไปไหน...? แล้วเงินในหลวง ที่สูญเสียไปกับสังคมบานเบอะ.... ยังไม่อยากไล่หา ... ไม่รู้กี่แก๊ง... ถลุงไปไม่รู้เท่าไร .... แล้วแก๊งสังคม

ส่วนต่างอีกเยอะ เพื่อให้สังคมอยู่ดีมีสุข สูญเสียไปกับโครงการ กองทุน ..... พูดง่ายๆ ว่าเกือบจะไม่มีควักจ่ายแล้ว .... เราไม่เอาใจเขาใส่ใจเรา จะเอาแต่กิเลสเราหนุนหลังเราว่า ให้เป็นดั่งเราปรารถนา ... ก็มาเจอมีดอีโต้ ! มันไม่มีคนเก่งจริงๆ จะเอาขวานผ่าซากฟันหัวมัน แล้วก็มุดขี้ตมตายซะเถอะ ! ถ้าพูดภาษาอย่างงั้น...

ก็ไม่มีใครกล้าพูด .... มีแต่สมยอม ผ่อนปรน อนุโลม .... ผ่อนไปจน... ด้วยกลัวว่าจะทะเลาะ ด้วยกลัวว่าจะงัดง้าง ! เอาล่ะ... อะไรผ่อนได้ก็ผ่อน ... ก็ โอเค ! ความเคารพยำเกรง ความเกรงใจ เป็นคุณสมบัติต้นๆ เลยของผู้ดี .... ลึกกว่านั้นก็คือ ความดีอันยิ่ง ! มันถึงมีปริยาย กิริยาออกมาในลักษณะผ่อนปรน อนุโลมด้วยคำไพเราะ ด้วยกิริยาที่ไพเราะ ที่งดงาม ที่ถูกตาถูกใจ คำพูดของคนเมืองที่ถูกตาถูกใจถูกหู แล้วก็มีเหตุมีผล... มีการผ่อนปรนซะจน ....

ลองมาเจอมืออาชีพอย่างฉันซิ ! ก็ผ่อนได้อยู่ .... เฮ้ย ! .... ก็ผ่อนได้ระดับหนึ่ง .... นัยว่าด้วยเรื่องนี้ เรื่องโน้นประเด็นโน้นผ่อนยาวได้ ! ... เรื่องนี้ล่ะ เรื่องนี้ผ่อนไม่ได้ ! .... มันก็มีหลายนัยยะ ดูลักษณะของเรื่องก่อน

คือเอาเป็นว่า ***คนไทยเราเดี๋ยวนี้ ... คนไม่หยุดคิดแล้วไม่ทำความเข้าใจ ให้เกิดความอะลุ้มอล่วย และเห็นใจโดยรวมว่า ชาติไทยเราเดี๋ยวนี้ มันไปขนาดไหนอย่างไร ...*** ไม่ว่าเด็กเล็กขนาดนี้ ก็รู้จักคิดแล้ว ! ไม่ต้องมาเกี่ยวกับว่าผู้หลักผู้ใหญ่อายุใกล้แก่ใกล้ตายอย่างฉัน หรือพวกเราๆ .... แล้วย่นไปที่ข้าราชการบ้านเมืองนี้ ... ไม่ว่าฝ่ายไหน -- ทุกกระทรวง ทบวง กรม -- *ถ้าไม่หยุดคิดเรื่องพวกนี้แล้ว ทำตัวให้เป็นตัวหลัก ให้สังคมประชาชนคนอื่นเขาเห็นเป็นตัวอย่างแล้ว ... ตกลงเมืองไทยจะไปพึ่งใครตอนนี้ ...! ในเมื่อในหลวง ท่านก็แบะวางไว้บนโต๊ะ ให้พวกเราเอามาบริหารจัดการ ....*

บอกว่า ... *โอ๊ย ! นี่มันนโยบาย* ... พูดไปเถอะ ... ระเบียบการปกครอง โดยลักษณะระเบียบบริหารจัดการกระทรวง ทบวง กรม กอง มันมีกฎหมายบังคับ สนับบังคับอยู่ - ใครก้าวล่วงเกินขอบเขตในทางที่ไม่ชอบธรรม .... เราไม่ยอม ! .... จะยอมได้ ก็ในสิ่งที่ควรยอม !

เหมือนอย่าง .... เขาจะฝากเด็กของเขา จบเทคโนหรือ ปวช. หรือ ป. อะไร ... ก็คงจะประมาณนั้นแหละนะ !

จะให้มาเป็นครูสอนบรรจุเข้าตรงนี้ ... แล้วก็พอดี มีครูตกงาน อยู่พอดี ... เด็กในหมู่บ้านเรา-ชุมชนเรา จบครูว่าด้วยวิชาครูตรงๆ ทดลองงานอยู่ สอนทดลองโรงเรียนนั้นโรงเรียนนี้อยู่ กำลังสอนอยู่ แต่เป็นครูลูกจ้าง .... พอมีประเด็นตรงนี้ปั๊บ ! ....เขาก็รีบประกาศว่า มีนักการเมืองคนหนึ่งฝากเด็กมา ว่าช่วยบรรจุคนนี้เข้าไปที !

ถึงหูเรา... เราบอกว่า*ลองบรรจุสิ ! เราจะด่าให้มันตายคาคำด่า ! และเราจะไม่ให้เด็กนั้นอยู่ได้เลย !* จะเดิน*ไปเช็คบิลมันหน้าโรงเรียนว่า เธอทำไม่ถูกต้องในถิ่นของฉัน ... ตรงที่ฉันอยู่ .... ฉันไม่ยอม ! มาเจอกัน ! ถ้าฉันเคลียร์กับพวกเธอไม่ได้ ฉันจะไปห่างจากพวกเธอ ... ไม่เห็นตูดเห็นก้นฉันชั่วชีวิต...!* แล้วฉันด่ามีพลัง ! .... แต่ต้องเอาความจริงด่าเขานะ ว่ามันไม่ถูกต้อง !

ก็ถึงบอก... เดี๋ยวนี้เรากำลังเอาสถานศึกษา ... อุปมาเหมือนเอาคนขึ้นมาจากตม กำลังล้างหน้า ... เราก็ยังไม่ได้สมยอมเลย แต่มันก็เออ... ภาษาง่ายๆ *กำขี้ดีกว่ากำตด*--กำขี้มันมีคุณค่ากว่า อย่างน้อยเปื้อนมือ แล้วมันเกิดประโยชน์ต่อโคนต้นไม้ เป็นปุ๋ย ! .... ไอ้ตดมันมีแต่อากาศ

ว่างเปล่า ลมๆ ไม่มีค่า ! -- ก็เลยอุตสาหะกำขี้ ! อุตส่าห์ เอาคนขึ้นมาจากตม แล้วมาล้าง ทำความสะอาด ตัดเล็บ แต่งตัวให้มันพอเป็น .... ดูเป็นคน เข้าท่าเข้าทาง .... นี่ *สถานศึกษาพอเพียง* ที่กำลังเกิดอยู่เดี๋ยวนี้ !

ทุกคนในนี้ ก็ไม่โง่เท่าไร ยกเว้นดันทุรังเข้าข้างกิเลส ตัวเองกับพรรคพวก หนุนหลังเพื่อจะเอาชนะคะคาน .... ถ้ามันเป็นจริงที่ต้องเป็นจริง จะต้องไปโอนอ่อนผ่อนปรน ประโลมโลกกิเลสทำไม ? .... มาเจอเรา เราจะไม่ลูบหน้า ปะจมูก ! ไม่ลูบหน้า แต่ฟาดเอาหน้าให้แตก ! .... เราจะ ไม่ฟาดเฉพาะว่า เป็นความจริง ประจักษ์หน้า ประจักษ์ตา ประจักษ์หน้าเรา .... เราก็ยอมก้มหน้ามุดดินเหมือนกัน ยอมรับ...!

ถ้าเราคลาดเคลื่อนต่อความจริง เราจะเป็นบาป เป็นโทษ คาใจเราเอง และเป็นบาปจริงๆ ด้วย ... บาปมีจริง เรียกว่าบาปได้ .... ถ้าเราทำคลาดเคลื่อน ต่อความเป็นจริง เป็นโทษเป็นบาป จะบาปมาก-บาปน้อย เกิดกับเราแน่นอน บาทสุดท้ายก็คือ คาใจเราอยู่ เพราะไม่เป็นความจริง

บาทนั้น ... ยังไม่ได้อย่างใจเลย ! เอาคนขึ้นมาจากตม มาตัดเล็บมือเล็บเท้า .... เหมือนคัดเลือกทหารเกณฑ์ใหม่ๆ เขาเพิ่งไปตัดผมมาใหม่ๆ นุ่งกางเกงขาสั้น มาจากตาสีตาสา จากชาวไร่ชาวนา .... พอเกณฑ์ไปแล้วก็ .... อยู่ไม่อยู่ ไปบอก .... ทั้งหมดแถวตรง ! ซ้ายหัน ! .... เขาจะรู้ไหม ? ... เขาไม่รู้ ! ก็ต้องมาสอนว่า .... นี่คือมือซ้าย ! นี่มือขวา ! ลักษณะแถวตรง ! แถวอย่างนี้ ! วางมืออย่างนี้ ! .... สอนอารัมภบทเบื้องต้น

ไม่งั้น เตรียมอนุบาลเขาเตรียมทำไม ? ก็เตรียมเพื่อเป็นอนุบาล ! และทำไมต้องมีอนุบาล ? ทำไมไม่เป็น ป.๑ เลย ? เพราะเขาต้องการให้สเตปมันกลั่นกรองไปในรายละเอียด ... เพื่อไม่ให้ข้ามขั้นตอนของเยาวชนของเด็กเหล่านั้น เกินควรแก่อายุของเด็กเหล่านั้น ....

โอ๊ว ! ไม่เข้าใจ .... แล้วเมืองไทยจะไปทางไหน ? หันไปไหน ... หันมาหาพวกเธอ พวกเธอก็ขาด ...! เหมือนจะถูก ... แต่มันขาด....! ฉันถึงบอกวัดฉันปิดประตูอยู่ ... ถึงบอกปิดประตูอยู่...!

เธอรู้ไหมว่า ฉันทำความดีเบื้องต้น ... ความดีในวัดเราพอสมควรในใจตัวเองเต็มพิกัด สังคมถึงได้ตอบรับเรา! ... ลักษณะการให้ความช่วยเหลือ เราเปลื้องออกจากจิต...! เราทำหลากหลายรูปแบบ .... โรงเรียน ชุมชน .... เรา อนุเคราะห์เท่าที่เราจะทำได้

อย่ากระนั้นเลย ... ขยับออกไปหน้าวัด ... หน้าวัดเรียวหนามมันเกะกะระรานหูตาเราอยู่ เป็นภยันตรายต่อการสัญจรไปมาบนถนน ... ยังไม่พอ .... เด็กเยาวชนหญิงชายย่อมเป็นอันตราย ... ก้าวล่วงไป ... หมดไปหลายแสน ! เงินสานุศิษย์ให้มา บอกเอาไปถลุงตรงนี้ ให้สังคมเขาเห็นเป็นตัวอย่าง ! แล้วก็ยังความเสมอต้นเสมอปลายให้เกิดขึ้น ณ ถนนหน้าวัด เกือบกิโลหนึ่ง .... ทำมา ๑๓ ปี ! นี่ปีที่ ๑๔ !

จากนี้ ตั้งแต่พระยืนถึงอำเภอมัญจา ตลอดจนยาวไปไปจนวิทยาลัยเกษตรกรรม ... นิดหนึ่ง นิดเดียว ที่พอชะหูชะตา ... เอาเป็นว่า จากนี้ถึงอำเภอบ้านไผ่ ไตเติ้ลตัวอย่างตัวนี้... ไม่เห็นมีใครเอาอย่าง หรือทำตามอย่าง ...! ตัดหญ้าดูแลความสะอาดเสมอต้นเสมอปลาย

แต่มันกลับทิ้งถุงพลาสติกเฉย .. ไม่มีวินัยในการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันของคนในสังคม มีอยู่ทุกวัน .... ก็เลยต้องกำกับลงไปว่า แต่ละคน ใครก็ได้ ภายใน ๑ หรือ ๒ คนนี้เทียวดู เช้า-กลางวัน-และเย็น ในวันหนึ่งอย่างน้อย ๒ คน ถ้ากลางวันใครมีปัญหามาก ก็ไปดูเช้าและเย็น ประจักษ์หูประจักษ์ตา .... ไม่อย่างนั้น สังคมเขาจะขำกลิ้งว่า เราทำประเดี๋ยวประด๋าว .... ทำมานี่ ปีที่ ๑๔ ... ไม่เห็นมีสังคมลอกเลียนแบบตาม

แล้วแถวนี้ มีแต่ปริญญาโทเต็มเลย ... ซี ๘ แอดแปด ... ปริญญาโท ปะโธ่ปะถัง กะละมังแตก ... กะละมังแตกใส่อะไรก็ไม่ได้ ... ต่อไป อย่าเรียกคุณครู ต้องเรียกว่า .. เอาคำว่า *คณาจารย์* เลยจะดีไหม ? แล้ว **ผอ.** ธรรมดา ต่อไปให้แถม **ญ.** ไปด้วย *ผอ.ใหญ่* ... มี ผอ.เล็ก โรงเรียนครูระดับนี้เป็น ผอ. ธรรมดา โรงเรียนใหญ่หน่อยระดับเกรดเอ ผอ.ใหญ่ ... เลียนแบบกรมตำรวจเลย สารวัตรใหญ่ สารวัตรเล็ก .... **ค่าของคน มันพร้อมจะหลงสมมุติ !**

ถึงมายืนจังก้า บอก *เฮ้ย เฮ้ย เฮ้ย เฮ้ย เฮ้ย ....!* ก็เมตตาหรอกนะ จริงๆ น่ะ .... เราโคจรมาเจอกันแล้ว...

เห็นฉันอยู่ตรงไหน ต้องทะยานเข้าไปตะครุบหลักธรรมคำสอน .... ด้วยเงี่ยหูลง กอบโกยไป ให้ได้ไปหลายประโยค ...เราก็เต็มหัวใจแล้วละ...! อันนี้ก็ .. กว่าจะยุรยาตร พฤติกรรมของยุรยาตรก็ประมาท ! สโลว์โมชัน (slowmotion) ก็ซูเปอร์ประมาทเข้าไปอีก....!

แล้วเธอจะมาถามเกี่ยวกับเมืองไทยทำไม...? ก็พวกเราต้องเป็นคนปั้นกันเอง ทำกันเอง บริหารจัดการกันเอง ตามระดับชั้นของเรา....

อย่างฉัน ... ฉันบริหาร ก๊อบ ก๊อบ อยู่ในรั้วสี่เหลี่ยม ... ป่านนั้น พอฉันทุ่มเทแรงกายแรงใจ ด้วยอุดมการณ์ ด้วยความจริง ... เหนื่อยเกือบตาย ในวงแคบๆ ๒๐๐ ไร่ ประมาณนี้ ขี้แตกขี้แตน แทบกินไม่ได้ นอนไม่หลับ เพราะไม่ได้ดั่งใจปรารถนาว่า *ความเนี้ยบ ความจริง ความอะไร ... ทำไมไม่ปรากฏกับวัดของเราจะจะตา เดี๋ยวนี้ว้า ?! เราจะมาสร้างวัดไว้รอกิเลสตัวเอง หรือกิเลสใครกันแน่วะ...! มันยังไม่เป็นที่น่าชื่นชมสรรเสริญอะไรต่อสังคม มันกลายเป็นที่ตำหนิท้วงติง ... ไม่อายพระพุทธเจ้าหรือพวกเรา...?* คิด ... นอนคิดก่ายหน้าผาก ทุกวัน ทุกคืน

พ้นทุกข์ก็เหมือนกับพ้นแล้ว พ้นไป ... แต่โอ๊ย ! คาหน้าผากอยู่เต็มว่า **ทำอย่างไรถึงจะให้วัดนี้ มีเอกภาพ มีความมั่นคง มีความจริงยิ่งกว่านี้ ที่เป็นจริง และเป็นจริง ของจริง ของจริง และของจริง ในทุกคนที่มาแตะต้องกับเรา !** .... ผลสุดท้าย มันไม่เป็นไปดังปรารถนา นอนตีนก่ายหน้าผาก ...

ใครบอกพระอรหันต์พ้นทุกข์ .... เห็นทุกข์เต็มๆ โต้งๆ เห็นทุกวินาที เห็นมากกว่าคนในโลก ... แต่ ***ทุกข์สักแต่ว่าทุกข์ รู้สักแต่ว่ารู้*** **จิตมันเลยมีอิริยาบถกิริยาที่ลอยเท้งเต้งอยู่เป็นอิสระ ... ถึงได้บอกว่าธรรมนี้เป็นความอิสระโดยจริงนะ !** ประจักษ์หัวใจ ... โอ๊ย ! เห็นอยู่ ขณะเกิดดับของมัน ถี่ยิบ ...

เราก็คิดตั้งหลักอยู่ .... เชื่อแน่ว่า ผู้ใหญ่น่าจะนอนที่วัด ... บาทสุดท้ายมารู้ข่าวบอก ไม่มีใครนอนหรอก เพราะคุ้นเคยกับความสะดวกสบาย ... อาหารการกิน เครื่องที่อยู่อาศัย ในวัดป่า ในสายพ่อแม่ครูอาจารย์อันมีธรรม เป็นความ .... โอ๊ย ! นิ่มนวลงดงาม ด้วยเทวดา อินทร์ และพรหมเพียบพร้อม

ข้าวคำหนึ่ง ป่นแจ่ว ก็อร่อย ... ที่นอน แม้ไม่มีหมอน นอนตะแคง เอาผ้าหมุนๆๆๆ เป็นวงกลมนอนหนุน ฉันนอนมาแล้ว ... ตระกูลฉันก็เป็นคหบดีเหมือนกัน ก็ทำไม นอนหลับฝันดีจัง - ถ้าจะฝัน .... ถ้าไม่ฝัน ก็หลับไปเลย ตื่น ก็เป็นสุข !

โอ๊ว ! นี่มัน**เขตการพระพุทธเจ้า....! ทำไมมัน มหัศจรรย์ไปทุกสิ่ง**...! โอกาสที่เราจะเจอ มันแสนยากยิ่ง ชาตินี้เราถึงเปล่งปลั่ง ถึงอิ่มเอิบมาตลอด ไม่เกรงใครเลย ทีนี้ ... กลับชื่นชมในพุทธ-ธรรม-สงฆ์ ตื่นตาตื่นใจ จนเท่า ทุกวันนี้ .... ใกล้จะโทรมตายห่าแล้ว ก็ยังไม่เห็นโทรม ... กาย โทรมก็ไม่งึด จิตไม่โทรมด้วย....!

อยู่ใกล้พระพุทธเจ้าเมื่อไหร่ ยิ่งชอบ...! อยู่นั่งติดได้ ยิ่งชอบ...! แต่ก่อนส่วนมากวิเวกไป ชอบนอนข้างหน้า ... ศาลาเราไม่นอน กุฏิเราไม่สนใจ ... ถ้าไม่มีถ้ำ มีคูหา ก็ชอบ ไปนอนหน้าพระพักตร์พระองค์ .... *กราบขออโหสิกรรม ลูก ขอล่วงละเมิด ขอโอกาส ขอพระโอกาสนอนหน้าพระพักตร์ ด้วยเถิด ถ้าลูกไม่ได้นอนตรงนี้ ลูกนอนไม่หลับ .. ไม่ใช่*

นอนไม่หลับ ... ลูกไม่เต็มใจ ไม่ได้อย่างใจลูก ลูกเป็นทาส ลูกขออยู่ใกล้ฐานของเบื้องพระยุคลบาท ไม่ใกล้ฝ่าพระบาท หรอกพระพุทธเจ้าข้า....!

ไปนอนประจำนะ ! จนบางครั้งเทวดาก็มาสะกิด ... *เฮ้ย ! มันระคายเคืองมากเกินไป ไปตรงนู้นก็ได้ ไม่ต้องป่านนั้นหรอก...!* ตัวลูกเองน่ะ มันไม่สะดวก เดี๋ยวก็วิ่งไปเบา เดี๋ยวไปหนัก มันมีปัญหาอยู่ ... ไปทางนู้น เทวดาบอก...! เราก็เลยเริ่มเข้าใจว่า *พระพุทธเจ้าไม่ว่า....! แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีเดชานุภาพมาก ที่เฝ้าพระพุทธเจ้า เขาไม่ค่อย* ตอบรับเรา ... บอก *ก็ไม่ว่าอะไรหรอก แต่เขาว่า ไปทางนู้นซะ..ไป..! อันไหนควรเป็นที่อยู่ของเรา ตรงไหนควรเป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้า ก็ให้มันรู้...!* เราก็เข้าใจด้วยความสิโรราบด้วยเศียรเกล้าในพระพุทธเจ้า

ศรัทธาวิมุตติ--ด้วยศรัทธาตั้งอยู่พ้นทุกข์ไปเลยก็มี – เหมือนกับ ***พระวักกลิ*** *! ศรัทธาในพระพุทธเจ้า รักพระพุทธเจ้า ล้นหัวอกปริ่มออกมาสู่น้ำตาไหลพราก ... เสร็จกิจไปเลย...!* พระพุทธเจ้าตรัส *เธอเป็นผู้เลิศ เลิศเพราะรักใคร่เรา* บอก *เลิศด้วยศรัทธาเราอย่างยิ่ง !*

ศรัทธาวิมุตติจึงเกิดขึ้นในพุทธศาสนา **วิมุตติ แปลว่า หลุดพ้นจากวัฏฏะ จากกองทุกข์** นี่..**หลุดไปเฉยๆ ด้วยศรัทธา !**

ฉันบอก *อย่าถามฉันว่า หลวงพ่อมาด้วยศรัทธาวิมุตติ ใช่ไหม ?* ใช่...! *หลวงพ่อ อุภโตภาควิมุตติ* – วิมุตติด้วย สองฝ่าย ทั้งปัญญา ทั้งสมาธิ -- *ใช่ไหม ?* ใช่...! *หลวงพ่อ ปัญญาวิมุตติ ใช่ไหม ?* ใช่...! *หลวงพ่อ เจโตวิมุตติ ใช่ไหม ?* ใช่...! ตอบเต็มปากตัวนี้ มันมากลมกลืนกันทั้งแท่งหมดเลย ... โอ๊ว ! มหัศจรรย์ .....

สนับสนุนการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒ โดย
โครงการสนับสนุนการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงด้านการศึกษาและเยาวชน
สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์
๑๗๓ ถนนนครราชสีมา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๗๘๗-๗๐๓๓ โทรสาร ๐-๒๒๘๒-๘๒๒๖

www.sufficiencyeconomy.org